

Dù Thế Nào Xin Em Hãy Cười

Contents

Dù Thế Nào Xin Em Hãy Cười	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 11	16
11. Chương 12	18
12. Chương 13	22
13. Chương 14	26
14. Chương 15	31
15. Chương 16	35
16. Chương 17	38
17. Chương 18	41
18. Chương 19	44
19. Chương 20	47
20. Chương 21	51
21. Chương 22	54
22. Chương 23	57
23. Chương 24	61

Dù Thế Nào Xin Em Hãy Cười

Giới thiệu

Cuộc sống là gì? Con người sinh ra để làm gì? Có phải con người sinh ra để chịu những đau đớn của

1. Chương 1

Hoài Ân:

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm thứ nhất trường trung học. Một cảm giác nôn nao đến lạ kì, cảm giác có gì đó quá xa lạ đối với tôi. Mấy đứa học cấp hai thì không có đứa nào học chung nên tôi chẳng nói chuyện được với ai. Tôi nhìn bao quát lớp, hình như tụi bạn học mới này đứa nào cũng có quen với nhau nên tôi cảm thấy sao mà lạc lõng quá. Một giọng nói khiến ai cũng phải quay lại nhìn, giọng nói thì non choẹt mà ra chiều như rất sành đời:

__Ồi dào, hơi đâu mà tụi bây lo quá, ai làm chủ nhiệm mình thì cũng thế thôi, việc gì mà tụi bây xoắn lên thế? Thằng đó trả lời tụi bạn bằng cái giọng ta đây.

Tôi nhìn thằng nhóc đó và tự nhiên lại có thiện cảm với nó. Nó mang một nước da trắng và mịn, cái bản mặt nó cũng điển trai, trắng trẻo nên nhìn là biết con nhà giàu rồi. Tôi cứ ngồi đó nhìn xa xăm vì đang suy nghĩ về thằng nhóc đó, không hiểu sao cứ muốn quay xuống mà nhìn nó thôi. Cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi là một hồi trống ra về. Tôi thông thả chạy về nhà bằng chiếc xe đạp thể thao. Về đến nhà tôi không biết làm gì, tôi ngồi bên cửa sổ và miên mang nghĩ đến nó, người cho tôi thiện cảm nhất trong lớp học mới này. Tôi muốn thay đổi cuộc đời mình, sẽ cởi mở hơn, trước giờ tôi luôn tự khép kín mình. Sự thay đổi đó là tôi sẽ kết bạn với nó, như là một thử thách với bản thân. Tôi thiếp đi trong dòng suy nghĩ về nó...

Tôi thức dậy, cảm giác buồn rười rượi bao trùm lấy tôi mà không có một lý do. Tôi uể oải bước xuống nhà và đi ra ngoài cổng, bất giác tôi lại muốn ngồi ngắm trời đêm một mình. Tôi nhìn xa xăm và những dòng suy nghĩ từ đâu ủa tới: " cuộc sống là như vậy sao? Có phải cuộc sống của ai cũng nhàm chán như mình vậy không? Haizzz, bây giờ mình cũng không biết làm gì nữa, rồi cuộc đời mình sẽ ra sao đây?" . Cuộc sống của tôi gồm những chuỗi ngày nhàm chán với những công việc cứ lặp đi lặp lại trong suốt những năm qua.

Tôi bước về phòng mà lòng nặng trĩu, soạn tập sách để chuẩn bị cho ngày mai. Tôi lại bắt đầu chìm vào giấc ngủ với hàng loạt những suy nghĩ lớn vồn trong đầu....

Những tia nắng đầu tiên tràn vào phòng, đã bắt đầu một ngày mới cho năm đầu thời trung học của tôi, từ giờ cuộc đời tôi đã bước sang một trang mới thật mới mẻ và tôi đã sẵn sàng đón nhận nó. Chậm rãi bước đi trên con đường tới trường, trường nằm không xa nhà nên tôi có thể thư thả mà bước đi. Đắm chìm trong suy nghĩ của mình mà tôi vô tình va phải thằng nhóc đó.

__Ah, xin lỗi nhé, tôi không để ý, bạn có sao không? -Tôi hỏi nó một cách lịch sự

__Ồi, có gì đâu, mà này, đi đứng cẩn thận nhé, may mà gặp thằng khác nó đâm vào mặt chứ không hiên như tao đâu.

Nó nói với cái giọng xất xược khiến tôi thấy bực bội.

__Hình như chúng ta học cùng lớp phải không? Bạn tên gì nhỉ, tôi tên Ân, Hoài Ân. -Tôi hỏi nó.

__Quốc Huy. -Nó trả lời cộc lốc và bước đi vào lớp.

Sao thằng nhóc này làm tôi cảm thấy khó gần vậy nhỉ? Tôi cảm thấy buồn buồn mà không hiểu tại sao...

Quốc Huy:

Sáng sớm bị ông già mắng ột trận thiệt là bực mình. Hehe, nhưng bây giờ vui lại rồi, tôi cảm thấy thích thú khi nhìn cái mặt thằng Ân, nhìn nó là biết đang rất là tức. Tôi thầm nhủ từ nay sẽ dùng thằng Ân để mà giải sầu.

__Ê, ăn sáng chưa Ân? -Tôi hỏi bằng cái giọng cộc lốc để xem phản ứng nó thế nào.

__Tui ăn rồi cảm ơn, nếu tốt bụng thì mua cho tui chai trà xanh.- Nó nói và nở một nụ cười thật tươi.

Nhìn kĩ thì nó cũng bình thường, hơi trắng thôi nhưng nó cười thật là khiến người nhìn phải thấy ảm lòng. Nó không tức khi mình luôn nói chuyện với nó cộc cằn sao.

__Hãy dà, sao tự nhiên cứ nghĩ tới nó vậy cà? -Tôi tự cốc vào đầu mình và bắt giác thấy buồn cười thế nào ấy.

Tôi mỉm cười một mình làm cho cái cô bán hàng nhìn tôi đăm đăm, mặt tôi đỏ lên và thoáng chút bối rối. Trời, thật là quê quá đi, lúc đó tôi chỉ muốn độn thổ cho rồi. Tôi quay về lớp và đặt chai trà xanh lên bàn thằng Ân, tôi cười và chọc nó:

__Uống đi cưng, khỏi trả lại tiền cho anh.

Nó ngơ ngác nhìn tôi không biết nói gì, tôi bật cười và bước đi trong khi nó cứ nhìn theo tôi bằng ánh mắt khó hiểu.

Hoài Ân:

Thái độ của thằng nhóc này là sao? Cái giọng cười của nó thật là đáng ghét. Tôi hớp một ngụm nhìn nó và đưa chai nước:

__Nè, uống đi nhóc, anh cho đó. -Tôi đáp lại nó bằng từ nhóc, tôi nhìn nó và cười thật tươi. Hehe, tôi đâu có dễ bị chơi như thế. Nó lại nhìn tôi và hai đứa cùng bật cười. Nó cầm chai nước và cảm ơn tôi. Một cảm giác thật dễ chịu khi ở cạnh nó, tôi thích nó rồi sao?. Tôi tự cười và nghĩ mình thật là khùng khi mà tôi với nó chỉ mới 15 tuổi, mà còn là con trai nữa chứ, vậy thì thích thế quái nào được.

Tôi vào học được 6 tháng mà vẫn chưa có đứa bạn nào, càng nghĩ càng buồn, suốt năm chỉ biết học và học, tôi tự nghĩ cuộc sống này sao mà chán quá vậy. Nhưng an ủi là vẫn còn có thằng Huy là chịu chơi với tôi, bắt giác tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Tôi lại dạo bước về nhà với một tâm trạng rất tốt vì mỗi ngày đều được gặp thằng Huy. Trước cánh cổng quen thuộc là một người mà lúc nào tôi cũng kính trọng, anh hai của tôi. Tôi mừng rỡ và chạy thật nhanh về phía anh hai, tôi cười thật tươi vì hôm nay là một ngày thật may mắn:

__Chào hai, cả tháng nay đi đâu mất tiêu, không có ai chờ em đi chơi hết, giận hai lun á. -Tôi làm nũng với ông anh vì ảnh cưng tôi nhất mà.

__Chà chà, thằng ku này hôm nay chắc có chuyện gì vui phải không, nói giận hai mà sao mặt mày hớn hở thế, mới quen được pé nào sao? -Ông nói như thể lúc nào cũng biết hết những gì đang diễn ra vậy.

__Xì, thằng này xí trai có ma nó theo á, thôi để lát em kể cho nghe, giờ em đi tắm cái cho nó sáng “phái” hen. -Tôi có thể biết được là cái mặt của tôi hiện giờ rất là nhăn nhó.

__Uhm, đi tắm đi ông tướng, hôi quá rồi đó, ông không có xí mà tại hôi quá em nào dám lại gần.- Ông cười ra chiều khoái chí khi mà chọc tôi, cưng thì cưng thật nhưng lúc nào cũng ăn hiếp tôi hết. Tôi chạy nhanh vào nhà cất cặp và lao thẳng vô nhà tắm để lại cái lắc đầu của anh hai.....

2. Chương 2

Hoài Anh:

Dạo này thấy nó vui hơn lúc trước rồi, chắc ku cậu có chuyện gì rất vui trong năm học này đây. Tôi nghiệp nó ghê, mình lúc nào cũng bận rộn không có ở nhà, thui thủi chỉ có một mình nên lúc nào cũng thấy nó buồn buồn. Tôi tự nhủ cố gắng vun đắp tình cảm cho nó thật nhiều để nó bớt tủi thân. Cha mẹ mất sớm, không có ai quan tâm nó, mình biết nhiều lúc nó cũng muốn được ba mẹ cưng chiều như những đứa bạn đồng trang lứa nhưng mỗi người một hoàn cảnh mà. Đang suy nghĩ thì bất chợt nó phóng lên xe làm sém nữa té luôn hai đứa.

— Cái thằng này, làm anh hai mém té nè!

— Em xin lỗi hen tại gặp hai mừng quá đó mà, giờ mình đi vào quán nào uống nước hén?

— Dạ, để con chở ông tướng đi liền, làm gì mà như bị kiến cắn vậy. - Tôi chọc nó.

Hai đứa đang dạo vòng vòng tìm một quán cà phê nào đó làm điểm dừng chân. Mỗi lần tôi chở nó thì lúc nào nó cũng ôm tôi cứng ngắt, tôi biết nó đang muốn cảm nhận được sự che chở của một người anh, người cha mà lâu nay nó không có được. Tôi ghé vào một quán cà phê sân vườn trên quận 5. Hai đứa ngồi vào bàn, tôi nhìn ku cậu đang ra vẻ như rất sành khi kêu người phục vụ tới, bất giác tôi phì cười:

— Haha, nhóc con mà bày đặt kiu người ta bằng em, không sợ người ta cười sao. - Tôi đùa nó và mặt nó thì đỏ bừng lên nhìn tức cười ghê.

— Hai kì ghê, nói lớn quá người ta nghe thấy thì sao.....Huy... Huy ơi. - Nó đang nói giữa chừng, đột nhiên nó gọi bạn nó thì phải.

Bạn nó bước tới và cúi chào tôi, tôi lịch sự đáp lại. Trời hỡi, mấy cái thằng này mặt búng ra sữa mà tập tành đi uống cà phê rồi. Tôi nhắm nhĩ ly cà phê và nhìn hai đứa, tôi thấy thằng em mình sao lại vui vẻ hẳn ra khi gặp thằng bạn nó.

— Hai ơi, đây là Huy, học chung lớp với em nè, ai mà ngờ lại gặp nó trong đây chứ. - Nó hớn hỏ giới thiệu thằng bạn nó với tôi.

Quốc Huy:

Đang tính vào xin tiền mẹ thì gặp thằng Ân, ai mà ngờ nó lại vào đây uống cà phê chứ. Tự nhiên thấy vui vui khi gặp nó, mà thằng này ngộ ghê bị mình chọc hoài mà sao vẫn vui vẻ với mình ta. Tôi thấy người đi chung với nó cũng khoảng 28-30 tuổi rồi nên gật đầu chào rất lễ phép. Tôi bất giác phì cười khi nghe nó nói về quán cà phê này.

— Bộ Huy làm khách quen ở đây hay sao mà thấy mấy em phục vụ cứ chào hoài vậy, nhìn hiền hiền thế mà cũng quậy dữ dội hen. -Hoài Ân phán xét tôi với cái cười thật bí hiểm.

— Ô hay, tui mới tới lần đầu đó thôi, bộ nhóc thấy tui quậy lắm hả?

— Xạo, mới tới lần đầu mà mấy em đó cứ gật đầu chào Huy là sao?

— Khả khà, tại tui đẹp trai quá đó mờ.

— Hey, hey, tỉnh chưa vậy, ăn cái giống gì mà tự tin vậy pa.

— Ấy, đây không phải là tự tin mà là sự thật thôi, mà sự thật lúc nào cũng phũ phàng thế đấy.

— Thôi mệt, anh đây không thích cù cựa với những người bị ảo tưởng như chú mày đâu. -Thằng Ân nhún vai.

— Cưng lớn tuổi lắm hay sao mà kiu anh là chú mày, hổng là đánh cho khỏi có đường về luôn nhá.

— Mệt, hời thiệt nè, đi uống cà phê mà đi có một mình vậy, bạn bè đâu không rủ đi.

— Tui làm gì có bạn mà rủ, lúc nào cũng thui thủi có một mình hà. -Tôi nói xạo thế mà nhìn mặt thằng Ân là biết nó tin rồi vì lúc đó tôi giả bộ làm mặt buồn rất đạt.

— Thiệt hả, thế mà anh cứ nghĩ nhóc nhiều bạn lắm chứ, tại thấy trong lớp cái miệng tía lia, sôi động lắm mà. -Nó mĩa mai ra chiều hí hửng.

— Gì chứ, nói chơi thui, tưởng thiệt hả, công nhận cưng ngây thơ thiệt, thằng này mà không nhiều bạn thì trên đời này chẳng có đứa nào có bạn đâu nhớ.

— Thôi, cưng ngồi chơi với anh đó đi, tui đi nhá.... chào anh em đi. Tôi thấy kì kì khi mà chỉ có tôi với thằng Ân nói chuyện cười giỡn để mặc cho anh kia ngồi nhìn hai đứa lăm lăm. Tôi đứng dậy chào rồi te te đi vào bên trong.

Hoài Anh:

Đây là lần đầu tiên tôi thấy thằng em bé bỏng vui vẻ đến thế, bất giác tôi vừa mừng vừa lo. Mừng vì nó cũng đã bắt đầu biết kết bạn, lo là vì không biết bạn nó có tốt với nó không, nó còn khờ lắm. Tôi nghĩ dù sao cũng hơn là cứ thấy nó buồn buồn suốt ngày. Tôi nghĩ là thằng em tôi đã thích thằng kia rồi vì cử chỉ của nó rất lạ.

—Ê, thằng ku kia, nói thật anh nghe coi, bộ mày thích thằng nhóc đó hả? -Tôi dò hỏi và xem biểu hiện của nó như thế nào.

—Hai hỏi cái gì kì vậy, nó là con trai đó, tự nhiên nói em thích nó là sao. -Nó nói mà mặt thì đỏ ửng và thoáng chút bối rối.

—Thiệt hông đó, anh thấy mày vui vẻ lắm khi gặp thằng đó, mà cái vẻ mặt này anh chưa thấy một lần nào từ trước tới giờ.

—Em cũng không biết sao nữa hai ơi, tự nhiên em cảm thấy dễ chịu khi nói chuyện với nó.

—Uh, hai hiểu rồi, đó chắc là cảm xúc mà lần đầu tiên em kết thân với một đứa bạn đó mà.

Tôi bất giác ngẩn mặt lên trời và trầm ngâm trước sự ngạc nhiên của thằng Ân. Tôi thấy mình thật tệ khi mà lúc nào cũng lo kiếm tiền để lo cho thằng em ăn học đến nơi đến chốn. Hình như tôi đã sai rồi, thứ nó cần là tình cảm, là sự yêu thương chứ không phải là vật chất. Một bàn tay lay nhẹ làm gián đoạn dòng suy nghĩ của tôi.

—Hai sao vậy tự nhiên ngồi ngẩn ra thế. - Nó tròn mắt nhìn tôi với vẻ mặt ngây thơ.

—À không có gì đâu, anh đang tính chuyện bán ngôi nhà này và mua một ngôi nhà gần chỗ anh làm để tiện chăm sóc cho em đó mà.

—Hai làm cái gì vậy? em mới vừa có được một người bạn mà hai đã bắt em phải dọn đi là sao? Hai có thương yêu gì em đâu, hai lúc nào cũng làm, làm và làm không lúc nào nghĩ đến cảm xúc của em hết, em ghét hai. -Nó nạt tôi khi vừa mới dứt câu

—Em thì biết cái gì hả? Anh lo ày nên mới phải làm thế, mày ở đây có lúc nào anh về nhà được đâu, mày về tự coi lại bản thân mình đi, mày biết cảm xúc của mày, vậy mày có nghĩ đến cảm xúc của anh không. -Tôi mất bình tĩnh và tát nó một bạt tay.

Nó bỏ chạy ra khỏi quán cà phê mặc cho tôi kêu nó. Tôi ân hận vì đã tát nó. Tính tiền và như thằng điên tôi lao đi tìm nó với tâm trạng thật là bức bối. Tôi chạy về nhà cũng hơn 12h, tìm nó suốt 3 tiếng mà không thấy, nó có thể đi đâu được khi mà không bạn không bè.

Nằm nghỉ được 30 phút thì tôi lại dắt xe ra và đi tìm nó. Tôi chạy dọc các con đường mà 2 anh em thường đi. Mất tôi dạo quanh các ngõ ngách, con hẻm để kiếm nó, tôi bắt đầu lao ra đường lớn. Tôi có cảm giác như chưa bao giờ tôi chạy nhanh đến như thế. Bỗng 1 người trung niên chạy xe đạp băng qua đường khiến tôi phải lách qua bên trái để né, xe đụng vào con lươn ngăn cách đường, tôi bay ra khỏi xe và cả thân người tôi đổ gục xuống đường một cách không tự chủ.

Tôi cảm thấy xung quanh tối mờ, tôi cảm nhận được cái lạnh thấu xương, trong đầu tôi lại nghĩ đến thằng Ân, thằng em bé bỏng và khờ khạo của tôi. Bắt đầu choáng váng và dường như tôi đang rơi vào khoảng không nào đó. Tôi không còn cảm nhận được gì nữa kể cả đau đớn. Tôi lịm dần đi trước những con người hiếu kì tùm nập tùm nập ba...

3. Chương 3

Hoài Ân:

Tôi chạy ra khỏi quán cà phê và cứ cầm đầu chạy mãi, chạy mãi. Mắt tôi hoa lên vì ngán lệt, từ trước đến giờ anh hai có đánh tôi cái nào đâu, vậy mà chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt mà lại tát tôi như vậy. Tôi cảm

thấy cơn bức tức dâng trào khi nghĩ đến chuyện đó. Tôi chạy mãi cho đến khi không còn sức để chạy nữa, ngồi bệt xuống đường mà thở dốc. Tôi cảm thấy mặt mình nóng và rát, tôi trách anh hai:

_Gì chứ! Mắc gì mà lại la mình, đánh mình mạnh đến thế. Rõ ràng ông không muốn mình có bạn mà, chỉ muốn mình thui thủi trong nhà thôi sao. Thật là.. thật là...tức quá nè trời.

Tôi gục mặt xuống đầu gối và cứ ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ. Lúc đó thằng Huy đi đến và lên tiếng:

_Bộ tính bỏ nhà đi bụi hả cưng, bị la có vậy mà đã ngồi khóc như con gái rồi, thiệt là khờ.

_Ai nói tui khóc chứ, khùng vừa thôi mắc mớ gì tui phải khóc, chỉ là mệt nên ngồi nghỉ chút thôi. -Tôi phản ứng lại.

_Xì, bộ tính không về nhà lun hả?

_Không, tui cần bình tĩnh lại, về nhà là lại cãi lộn tiếp chứ được gì.

_Haizzz, đành vậy thôi, qua nhà anh ngủ đi, mai anh đưa về sớm.

_Xưng anh với ai vậy, ai mà cần chứ, tui không thích mang ơn.

_Chà chà, nhìn vậy mà cứng đầu quá hén, ngủ ở đây lạnh lắm đó, chịu nổi không?

_Huy về đi, tui tự biết lo ình mà.

Tôi thấy vẻ mặt thằng Huy tự nhiên thật đáng sợ, nó giận rồi sao, nó lạnh lùng bỏ đi. Tôi lại ngược lên trời nhìn ngắm sao đêm. Hàng ngàn tinh tú thật là đẹp, tôi ước gì mình là một vì tinh tú thật đẹp để mọi người ai cũng phải ngắm nhìn. Tôi cảm thấy cô đơn và tủi thân, tôi co ro người lại vì cái lạnh. Một bàn tay kéo mạnh tôi dậy một cách thô bạo.

_Đi theo tui, đừng có chọc điên tui nha, bức mình lắm rồi đó. -Thằng Huy nói với cái giọng gắt gỏng.

_Mặc kệ tôi đi. -Tôi vẫn cứng đầu.

_Thật là trẻ con, hờ chút là giận hờn. -Nó cười khinh khỉnh mĩa mai tôi, tôi vẫn lặng thinh.

_Đừng có mà tỏ thái độ đó với tui nha, bây giờ ông muốn thế nào.

Tôi cảm thấy thật áy náy, tự nhiên bức mình lại trút lên thằng Huy, bất giác tôi không tự chủ được buông ra một câu đùa mà tôi còn thấy thật vô duyên:

_Huy công tôi đi!

_Leo lên!

_Nhanh!

Tôi không ngờ là Huy lại làm thật. Nó quàng hai tay tôi qua cổ và công tôi đặt lên xe nó. Tôi cảm nhận được sự ấm áp từ Huy toát ra. Nó rẽ ga chạy thẳng về nhà nó. Nó dừng trước một căn nhà thật sang trọng, cánh cổng cao và cổ kính, nó bấm chuông. Một người phụ nữ trung niên nhìn rất quý phái mở cánh cổng và nói:

_Con đi đâu mà giờ này mới về vậy? -Mẹ nó hỏi với vẻ lo lắng.

_Mẹ ơi, đây là Hoài Ân, bạn con, hôm nay bạn ấy ngủ ở đây với con nha?

Tôi lễ phép chào mẹ Huy, bà hiền từ mỉm cười với tôi và nói:

_Chào cháu, đây là lần đầu tiên thằng Huy dẫn bạn nó về nhà, cháu cứ tự nhiên nha, đừng ngại ngần gì, 2 bác ở đây cũng buồn tẻ lắm, rảnh rồi cháu lại ghé chơi với 2 bác nhé!... À và cháu nhớ gọi điện về kéo ba mẹ lại lo.

_Dạ.... ba mẹ cháu mất lâu rồi, cháu đang ở với anh hai cháu. -Tôi nói với giọng trầm xuống.

_Vậy cháu nhớ gọi cho anh nhé, 2 đứa lên phòng đi. -Bà nói với cái giọng hơi xúc động.

Tôi cảm ơn bà và tò tò đi theo Huy.

Quốc Huy:

Tôi dắt Hoài Ân lên phòng và đưa 1 cái khăn sạch cho nó, tôi nói:

__Đi tắm đi cho tỉnh táo đầu óc, ông thiệt là trẻ con quá, đáng iu ghê.

__Yêu cái mốc xì. -Nó đi thẳng vào nhà tắm.

Tội nghiệp, thì ra nó mồ côi cha mẹ, thảo nào thấy nó ít tiếp xúc với bạn bè trong lớp. Tự nhiên mình cảm thấy sao thương nó quá. Tôi cảm nhận được sự chân thật xuất phát từ con người đa cảm như nó. Thăng Ân đi ra với cái khăn quần ngang bụng, tôi đưa cho nó một cái áo thun và chiếc quần đùi.

__Mặc vào đi rồi ngủ trễ rồi đó.

Tôi bước vào nhà tắm để tận hưởng cái thoải mái, dễ chịu sau 1 ngày buồn chán. Khi tôi bước ra thì thằng Ân đã ngủ tự lúc nào. Nhìn khuôn mặt nó lúc ngủ thật bình yên chứ không đa cảm và vờn một nỗi buồn rười rượi lúc chiều. Một cảm xúc gì đó trong tôi không diễn tả được, tôi cứ ngẩn nhìn nó đang ngủ, tôi lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc của thằng Ân. Đôi mắt lúc nào cũng đượm buồn nhưng khi ngủ lại rất hút hồn, nó mang lại cho người nhìn sự ấm áp đến kì lạ, tôi hôn nhẹ lên đôi mắt ấy. Bất giác tôi đỏ mặt và nở một nụ cười mà chính tôi cũng không kiềm nén được. Tôi tiếp đi với một cảm giác thật sự rất dễ chịu...

4. Chương 4

Tôi thức dậy và bước vào phòng tắm, làm vệ sinh cá nhân, thay lại bộ quần áo của mình. Tôi ngồi trên chiếc ghế đặt trong phòng của Quốc Huy, lòng tôi cảm thấy thật nặng nề, tôi cảm nhận được sự cô đơn bộc phát từ trong người ra. Tôi ngồi đó mất hướng ra cửa sổ mà suy nghĩ miên man. Không biết hôm qua anh hai của tôi có lo lắng và đi kiểm tôi không, bất giác tôi cảm thấy hối hận và muốn chạy về bên anh hai. Tôi nghĩ rằng lời nói của anh hai cũng đúng vì như thế anh hai mới chăm sóc được cho tôi và định bụng một lát sẽ nói với anh hai. Tôi cảm thấy buồn khi mới vừa làm bạn với Huy mà bây giờ phải chuyển nhà. Cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi là tiếng của thằng Huy.

__Dậy rồi đó hả, nhóc tí?

__Uhm, Ông chở tui về nhà được không. -Tôi lại lịch sự hỏi nó.

__Bi giờ anh đây không thích chở nhóc về mà muốn nhóc ở đây với anh nè.

__Lãng nhách ghê, đây có phải nhà của tôi đâu.

__Thì đây là nhà anh, có sao đâu, bày đặt khách sáo hả?

__Tui đi từ tối qua tới giờ chắc anh hai lo lắng rồi, ông thay đồ lẹ rồi chở tui về giùm hén. -Tôi cười và ra về thật ngây thơ.

__Rồi, rồi, đợi chút xíu, sợ bị la chứ gì, đúng là tiểu thư cành vàng lá ngọc. -Nó cười sằng sặc ra chiều khoái chí.

__Nói cái gì vậy, muốn ăn đấm không? -Tôi bực mình

Tôi vừa leo lên xe thì nó rồ ga thật mạnh làm tôi giật mình. Tôi cốc một cái vào đầu nó.

__Làm cái trò gì vậy, chạy đường hoàng coi, tui còn yêu đời lắm à ghen.

Nó quay lại nhìn tôi và mỉm cười, bất giác tôi thấy lòng thoải mái hơn lúc nãy rất nhiều. Vừa đến cổng nhà thì tôi thấy cô hai kế bên nhà đứng ở trước cửa, tôi cảm thấy thật lạ, đó giờ ít khi nào cô hai qua nhà anh em vì cô bạn đi làm.

__Chào cô hai mới qua. -Tôi chào cô hai và thằng Huy cũng chào theo tôi.

__Con đi đâu từ tối qua tới giờ vậy. Đi thì cũng phải biết về nhà chứ. -Tôi thấy mặt cô hai rất nghiêm trọng.

_Thôi ông về đi Huy có gì mai gặp ở trường nha.

_Uhm, vậy anh về hén...Chào cô cháu về. -Nó lễ phép chào cô hai

_uhm, cháu về đi, cảm ơn cháu đã chở thằng Ân về.

_Không có gì đâu cô, cháu xin phép. -Nó nói xong và quay đầu xe chạy đi.

_Con nghe cô nói nè. -Cô nói mà sắc mặt rất kì lạ.

_Dạ, chuyện gì vậy cô hai.

_Anh con... anh con... nó bị tai nạn giao thông tối hôm qua.

Xung quanh tôi như sụp đổ, tôi nghe những lời đó mà lòng bùng nổ tai.

_Dạ, cô nói gì cơ.

_Con đi theo cô lên bệnh viện nào.

Tôi ngỡ ngác và cảm giác có cái gì đó nghiền ngẹn trong cổ họng. Tôi cứ đứng đó và không còn biết làm gì. Tôi không thể nào tin vào những lời nói mà tôi vừa mới nghe xong. Tôi ngồi lên xe cô hai mà có cảm giác như trời đất đang sụp đổ. Tôi tự an ủi chắc chỉ bị gãy chân hay trầy xước sơ sơ thôi, nhưng không hiểu sao mắt tôi lại nhòe đi. Tôi và cô hai đi qua dãy hành lang của bệnh viện dài như vô tận, do nó dài thật hay do tôi quá lo lắng nên cảm thấy như vậy. Tôi và cô dừng chân tại phòng cấp cứu, tôi cảm thấy ghét cái mùi đặc trưng của bệnh viện, tại sao vậy? Cô hai an ủi tôi:

_Con đừng lo lắng, chắc không có chuyện gì đâu, bác sĩ đang cấp cứu.

Tôi làm thinh và ngồi đó, trong lòng như trăm mối tơ vò. Bác sĩ bước ra và nói chuyện với cô hai. Cái lắc đầu của bác sĩ khiến cho nước mắt tôi tuôn trào một cách không tự chủ. Tôi lao vào phòng nơi anh hai đang ở đó, tôi chỉ đứng yên một chỗ mà không biết nên làm gì bây giờ. Tôi hét lên những lời trách móc, đó là những gì tôi có thể làm lúc này.

_Anh ngồi...dậy...đi...ngồi dậy mà... nói chuyện với em nè,... anh làm....cái trò... gì thế?

_Anh... có... nghe em nói... gì không...anh là đồ hèn...anh nói sẽ.... lo cho em...mà...tại sao...tại...sao vậy?

_Tại sao... anh đối xử...với...em như vậy hả?

Tôi đâm thật mạnh vào người anh trong tiếng nấc nghẹn nơi cổ họng, bất giác tôi cảm thấy quá chán nản đối với cuộc đời này. Anh ra đi để lại một mình tôi, một thằng nhóc chỉ mới 15 tuổi đã mất hết người thân. Cuộc sống làm tôi quá mệt mỏi khi mà tất cả những gì tôi yêu quý đều đã bị thương để, người mà được xem là đáng tôi cao lấy đi mất. Lòng tôi lúc này trống trải hơn bao giờ hết, tôi không còn biết cuộc đời mình sẽ ra sao và như thế nào nữa.

Anh bỏ...lại em ...mà đành lòng...ra đi sao? Sao anh...tàn nhẫn...và độc ác...đến như vậy? Tại sao... tại sao ông... lại đối xử với tôi... như vậy? Tôi đã làm...sai điều gì...mà ông nhẫn tâm...cướp mất những...người tôi...yêu quý...vậy hả...thương để ơ? Ai cũng nói...ông rất công bằng...nhưng...nhưng thật sự ông...ông...có công bằng...với tôi đâu. (xin phép bạn đọc những đoạn nhân vật khóc sẽ không có... nữa vì làm biếng quá ^^)

Tôi cứ thế mà khóc đến lúc tôi thiếp đi vì một lúc nào không biết. Bác sĩ tiêm cho tôi một mũi thuốc an thần và cô hai hàng xóm đã đưa tôi về nhà....

5. Chương 5

Cô hai mở cửa cho tôi và an ủi:

_Dù gì đi nữa thì con cũng phải cố giữ sức khỏe để mai còn làm đám tang cho anh con nữa. Sáng mai bệnh viện sẽ trả anh con về, để cô nhờ mọi người xung quanh lo giúp con việc đám tang, bây giờ con vào nhà nằm nghỉ đi.

Tôi vào phòng và thay đồ, bức ảnh chụp anh hai và tôi vô tình đập vào mắt. Tôi cố ngăn những dòng nước mắt cứ tuôn ra và dường như vô tận, tôi ngồi bệt xuống đất và tự đánh vào người mình:

_Sao không phải là người khác mà lại là anh? Ông tàn nhẫn lắm, ông cướp đi anh hai tôi, Anh có tội tình gì mà ông lại làm như vậy?

Trong căn phòng tối om, tiếng khóc nức nở của tôi cứ thế vang lên. Mắt tôi nhòe đi vì những giọt lệ còn vương. Những suy nghĩ cứ đặc nghệt trong đầu tôi, tôi chẳng muốn làm bất cứ điều gì mà chỉ muốn ngồi mãi như thế thôi.

_Tại mình hết, tại mình mà anh hai mới bị như vậy, nếu như mình về nhà thì anh hai đâu phải đi kiếm và sẽ không bị tai nạn. Tất cả là do mình. Thương để ơi, con không muốn gì cả, con chỉ muốn anh hai không chết thôi, ông trừng phạt con thế nào cũng được, chỉ xin ông đừng cướp đi anh hai của con.

_Mày không đáng làm con người, mày không đáng được sống, mày là đứa tồi tệ. Tại sao ? tại sao? Tại sao lại như vậy? Giá mà mình quay lại thời gian 1 năm trước mình sẽ ngoan ngoãn, mình sẽ mình sẽ nghe lời anh hai và anh hai sẽ không...Nếu như, nếu như, nếu như...

Tôi thiếp đi vì mệt mỏi...

Vẫn căn phòng ấy, vẫn ngôi nhà ấy, vẫn bàn ghế ấy nhưng tại sao hôm nay nó lại trống trải thế này. Vì anh hai ư? Không phải, lúc trước anh hai cũng ít khi về nhà mà, hay là do lòng tôi đang trống trải. Quanh đây thật sự yên lặng, yên lặng đến đáng sợ. Tôi có thể nghe rõ được hơi thở và nhịp đập của con tim mình. Không hiểu tại sao lúc này tôi đang rất sợ hãi, tôi sợ cái cô đơn này, vì tôi luôn sống khép kín nên cũng không chơi với ai. Tôi tự hỏi cuộc sống này có còn cần tôi nữa không. Tôi òa khóc vì tủi thân, tôi thật sự cảm thấy cái xã hội này không còn cần tôi nữa.

Tiếng cửa kéo làm tôi giật mình và quay người lại. Trên mặt tôi hiện lên sự thất vọng vì tôi cứ ngỡ là anh hai. Tôi lại quay đầu về phía cửa sổ và nhìn chằm chằm vào khoảng không. Người mới kéo cánh cửa ấy là Quốc Huy, nó lại gần và ngồi cạnh bên chỗ tôi đang ngồi. Hai đứa cứ thế ngồi yên lặng và chẳng ai nói lời nào, tôi cũng muốn phá vỡ bầu không khí nặng nề này lắm nhưng với tâm trạng đang rối ren như vậy tôi không biết phải nói gì. Nó chồm người tới và ôm lấy tôi.

_Sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy? tui thấy Ân không đi học nên ghé qua, anh hai của Ân... -Nó bỏ lửng câu nói.

_Huy à, cho tui hỏi cái. Tôi nên làm gì bây giờ khi mà chỉ còn một mình tôi? Tôi có đáng được sống không? Làm gì có phải không? Ngay cả tư cách làm người tôi còn không có thì nói gì đến tư cách để sống. -Tôi nói mà mắt vẫn nhìn vào khoảng xa xăm.

_Sao Ân lại nói vậy, Ân có lỗi gì đâu, mà chính Ân cũng có muốn sự việc xảy ra đâu. Ân đừng như vậy nữa tui chịu không nổi đâu. -Thằng Huy ôm tôi chặt hơn.

_Nói tui nghe đi, tại sao lại là anh ấy mà không phải là tui? tại sao ông trời đối xử với tui như vậy? tôi có tội tình gì mà phải chịu đựng hết nỗi đau này đến nỗi đau khác -Tôi cố kiềm chế nước mắt của mình trước Huy nhưng không hiểu sao nước mắt cứ lăn rơi như bất tận.

_Tui phải làm thế nào đây? Trả lời tui đi, tui phải làm gì đây. -Tôi bật khóc nức nở trong vòng tay của nó.

_Tui hiểu mà, tui hiểu cảm giác của Ân mà, Ân đừng khóc nữa.

_Con người có số hết, bây giờ Ân khóc cũng đâu có được gì.

_Tui còn biết làm gì hơn nữa hả Huy, Từ nay tui sống thế nào đây?

_Tạm thời Ân qua nhà tui ở nghe, chứ ở một mình Ân suy nghĩ bấy bọ nữa.

Tôi không nói gì, thằng Huy lấy khăn lau mặt cho tôi rồi chở tôi về nhà nó.

Quốc Huy:

Tôi cảm thấy nhói nhói trong lòng khi thấy Hoài Ân đau đớn như vậy. Tôi tự nghĩ nếu người bị tai nạn là tôi thì nó có đau khổ thế không. Bất giác tôi cảm thấy buồn buồn, thằng Ân gục đầu vào lưng tôi như muốn trốn tránh cái thực tại quá ư là nặng nề với nó. Tôi cảm thấy thương cho số phận của nó, nó cũng bằng tuổi tôi nhưng đã mang quá nhiều nỗi đau và sự mất mát.

Tôi dắt xe vào nhà thì mẹ tôi đã đứng trước cửa đợi tôi tự lúc nào. Bà nhìn thằng Ân và cảm thấy là lạ.

_Sao về trễ vậy con, có chuyện gì vậy? -Bà dò hỏi hai chúng tôi

_Đợi tụi con vào nhà đã má.

Thằng Ân cứ cúi gầm mặt mà đi theo tôi. Tôi thật sự không biết phải làm sao để nó có thể vượt qua hoàn cảnh lúc này. Tôi ngồi xuống bàn và kể hết mọi chuyện ẹ tôi nghe. Tôi nhìn thằng Ân, nó như người mất hồn, mắt thì nhìn hoài một chỗ, tay chân thì buông thõng không chút sức lực, cú sốc này đối với nó thật quá lớn. Mẹ tôi nhìn nó và nói:

_Ân à, cô biết bây giờ con rất buồn nhưng con hãy nghĩ đi, anh con có muốn thấy con buồn như vậy không.

_Con nghĩ rằng đó là lỗi của con thì con hãy sống thật tốt coi như chuộc lỗi với anh con đi.

_Nhưng... -Nó bỏ lửng câu nói bằng cái giọng yếu ớt và chán chường.

_Cô biết là cần một thời gian để con với bớt nỗi đau mất mát này.

_Con dọn qua đây ở với cô chú và thằng Huy đi, một mình con thì sống như thế nào.

_Con cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa cô ơi -Nước mắt nó lại lăn dài trên khuôn mặt héo hắt của nó.

_Con cứ dọn qua đây ở, cô hiểu tâm trạng của con nhưng chuyện xảy ra ngoài ý muốn mà.

_Con phải sống cho tốt để anh con yên lòng chứ, thôi con không được suy nghĩ gì hết, cô quyết định rồi, tạm thời con ngủ chung phòng với thằng Huy, mai cô dọn cái phòng kế bên cho con.

6. Chương 6

Quốc Huy:

Tôi thay đồ và đánh răng xong thì thấy thằng Ân vẫn cứ ngồi đó, nhìn cái tướng uể oải không chút sức sống của nó mà cảm thấy buồn lây. Tôi giục nó:

_Ân, đi ngủ đi, phải biết bảo vệ sức khỏe ình chứ, Ân cứ ủ rũ như thế để được cái gì?

_Lại đây nào.

Tôi nói với cái giọng hơi bực mình, nó vẫn ngồi ì đó. Tôi bước lại gần và ôm lấy nó như một người anh đang cố dỗ dành thằng em tội nghiệp. Tôi muốn dùng hơi ấm của mình xoa dịu phần nào nỗi đau của thằng bạn. Tôi ôm chặt nó vào lòng, dùng tay kéo đầu Ân tựa vào vai mình. Vai của nó tựa vào ngực tôi. Tôi cảm nhận hơi thở của Ân và có một cảm giác rất ấm áp, thật sự thoải mái. Hoài Ân vòng tay ôm chặt lấy lưng tôi và nhe răng.

_Tui có tội tình gì mà ông trời nỡ lấy đi tất cả của tui vậy hở Huy? Tui khổ lắm có biết không? Bây giờ tui không thể suy nghĩ được là sắp tới tui sẽ làm gì và sẽ sống ra sao? Lòng tui đang rối bời vì số phận mà ông trời đã cho tui. Hức...hức.

_Huy có biết là mơ ước của tui là những điều rất bình thường nhưng không bao giờ tui có được, ông trời đã không ban cho tui dù đó là những ước mơ hết sức nhỏ nhoi.

Tôi cảm thấy lòng mình nóng ran, tại sao số phận của Ân lại đáng thương đến như vậy, tôi biết nó đã kiềm chế rất nhiều và bây giờ là lúc bộc phát tất cả những ảm ức mà nó đã kiềm nén bấy lâu. Tôi thật xấu hổ khi mà tôi sống trong vật chất đầy đủ, cha mẹ thì yêu thương cưng chiều mà tôi lại ăn chơi lêu lổng. Còn nó, thiếu thốn về mọi mặt nhưng nó vẫn chịu đựng cho tới hôm nay và tôi cảm nhận được nó đang nép mình vào một góc thật khuất, thật tối trong tâm hồn nó. Tôi thật sự tò mò, tôi muốn biết những ước mơ mà nó cho là nhỏ nhoi nhưng không lúc nào nó có được.

_Ân hãy giải tỏa hết đi, giải tỏa nỗi lòng để thoải mái hơn, hay coi như Huy là ông trời hen? chịu không?

Tôi nhìn thẳng Ân, nó không nói gì nó ngồi đó một lúc và nó bắt đầu lấy tay đâm thùm thụp vào ngực tôi.

_Tại sao vậy? ông trả lời tôi đi? Tại sao những gì tôi cần, tôi ao ước không những ông không à còn lấy bớt đi của tôi là tại sao?

_Người ta nói ông luôn là người công bằng nhưng ông có công bằng với tôi không? Tôi ước được dù chỉ một lần được làm nũng với cha mẹ, tôi muốn được họ ôm tôi vào lòng và an ủi tôi những lúc tôi cần, nhưng ông đã nhẫn tâm cướp đi cha mẹ của tôi.

_Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của tình cha, tình mẹ nhưng đã lần nào tôi có được đâu. Ngay cả trong giấc mơ cũng không có, tôi hoàn toàn chẳng có một kí ức nào về ba mẹ cả.

_Như vậy ông cho là ông công bằng hay sao, lúc nào ông cũng thiên vị với tôi. Và bây giờ, ông cũng đã cướp luôn người thân duy nhất của tôi, tôi hận ông, TÔI HẬN ÔNG...

Tôi ôm nó vào lòng và xoa nhẹ đầu nó như vỗ về, cảm thông, mắt tôi không còn nhìn rõ được xung quanh, tôi cố kiềm nén những giọt nước mắt cứ chực trào ra bất cứ lúc nào. Tôi đau đớn cho số phận của nó. Nhìn nó đau khổ mà tim tôi như ngàn mũi kim đâm xoáy vào. Tôi không kiềm nén được nữa, tôi xiết nó thật chặt và nói trong nghẹn ngào:

_Ân đừng nói nữa, tui biết hết rồi, tui xin Ân đừng nói thêm lời nào nữa hết, xin Ân hãy mạnh mẽ và đứng lên để bước tiếp con đường còn đang chờ Ân đó, ít nhất thì Ân hãy tin là còn một người sẽ và luôn quan tâm, ủng hộ Ân.

Những giọt lệ mấy ngày qua đã vắt cạn sức lực của Ân, nó nằm ngủ ngon lành trong vòng tay tôi. Tôi ngắm nhìn gương mặt của nó, nhìn mặt nó lúc này thật bình yên chứ không ủ rũ như lúc chiều. Tôi khẽ dùng tay lướt qua đôi mắt luôn mang một nỗi buồn mà không phải ai cũng có thể cảm nhận được. Tôi cúi xuống và hôn khẽ lên đôi môi của Ân, bất giác tôi giật bắn người vì cảm giác tội lỗi đang lấn áp tôi. Nhưng lúc đó lại là lúc mà tôi cảm thấy dễ chịu và thoải mái nhất, thật sự rất ấm áp khi mà tôi chạm vào đôi môi ấy. Tôi đang cười, cười vì hạnh phúc. Tôi luôn chọc ghẹo Ân vì tôi luôn muốn được nói chuyện và ở gần bên nó...

7. Chương 7

Quốc Huy:

Đã một tuần từ khi nó ở bên nhà tôi. Tôi thức dậy rất sớm vì hôm nay là ngày cuối cùng của năm học, ngày mai là bắt đầu nghỉ hè rồi. Tôi háo hức không phải vì được nghỉ hè mà là tôi sẽ có nhiều thời gian bên Hoài Ân. Tôi tự nhủ sẽ giúp nó vui vẻ trở lại và quan trọng hơn là tôi muốn có được nó. Tôi đã biết rằng mình đã yêu nó, yêu nó hơn bất cứ gì trên thế gian này. Nhưng tôi lại nơm nớp trong lòng vì không biết nó có yêu tôi không.

Tôi chợt nhận ra nãy giờ không thấy thằng Ân đâu. Tôi sợ rằng nó sẽ làm điều gì ngu ngốc, nó đa cảm quá mà, làm sao chịu nổi cú sốc này. Tôi chạy ra sân, nó đang ngồi trên xích đu và lại rướm rướm nước mắt, tôi bực mình và nạt nó.

_Ông làm thế để được cái gì hả?

_Khùng cũng vừa vừa thôi, làm vậy thì anh ấy có sống lại không?

Nó vẫn lặng thinh không trả lời.

_Suy nghĩ thoáng hơn đi, hãy sử dụng cái đầu óc của mình đi, thằng khùng.

_Đừng có mà làm những cái hành động mà khiến đau lòng người khác như vậy.

_Ông phải biết là còn có người quan tâm mình chứ, sống mà ích kỉ như vậy thì sống làm gì.

_Tự hành hạ mình vui lắm hả? Ông không nghĩ cho ông cũng phải nghĩ cho người khác chứ.

_Chuyện xảy ra có ai muốn đâu, hãy sống thật tốt để đừng phụ lòng những người quan tâm mình chứ.

_Hãy sống như cây xương rồng ấy, khát nghiệt thế nào cũng chịu được. Nếu chỉ vì những vấp ngã của số phận thì trên đời này còn có con người nữa à? Vấn đề là Ân không tự vượt qua được chính mình thôi.

_Ân thật sự làm tôi thấy quá thất vọng rồi đó.

Tôi bắt đầu kiểm chế không được và đã khóc trước mặt nó.

_Ân tưởng thấy Ân như vậy tui vui lắm hả, nhìn Ân như thế tui đau lắm biết không, có biết là tui thương Ân như thế nào không hả? Trả lời đi?

Tôi không chờ nó trả lời nó mà quay lưng bước vào nhà. Nó chạy tới và ôm chặt lấy tôi mà nói trong nước mắt.

_Xin lỗi, xin lỗi Huy nhiều lắm, xin lỗi vì tất cả, tui sẽ không như vậy nữa đâu.

_Tui sẽ sống thật tốt, mấy ngày nay tui rất buồn, buồn vì anh hai, buồn vì từ nay tui sẽ không còn người thân nào nữa.

_Nói gì vậy, tui thì sao hả? Tuy không phải người thân của Ân nhưng cũng là người duy nhất có thể chia sẻ với Ân bây giờ. Tui sẽ và luôn quan tâm Ân như người thân nên Ân đừng làm những hành động khiến tui phải đau lòng nữa.

_Ân biết rồi, Ân sẽ sống thật tốt để bù lại những ngày qua. Mấy ngày qua tui sống thật ngu ngốc và vô nghĩa.

_Ngốc nè. -Tôi nói và cốc vào đầu nó.

_Bây giờ mới nhận ra là mình ngu ngốc hả.

_uhm. -Nó cười thật tươi và gật đầu với tôi. Tôi mừng vì nó đã vui vẻ trở lại rồi, và hơn hết là tôi biết được rằng trong tim nó vẫn còn 1 góc nhỏ dành cho tôi. Bất giác tôi tự cười một mình vì hạnh phúc. Nó hỏi tôi:

_Cười gì đó.

_Nhiều chuyện, không phải chuyện của nhóc.

8. Chương 8

Hoài Ân:

Hôm nay là ngày đầu tiên của kì nghỉ hè. Tâm trạng của tôi khá ổn định mặc dù vẫn còn cảm thấy trống trải trong lòng. Tôi thức dậy từ này giờ và đang ngắm nhìn thằng Huy còn ngủ say sưa. Tôi thầm nghĩ cuộc sống này cũng còn chút công bằng đối với tôi khi vẫn còn người quan tâm đến mình. Tôi khẽ trao một chiếc hôn lên đôi má trắng mịn ấy. Cảm giác lúc này thật sự rất khó mà diễn tả được, nó như một món ăn ngon mà lần đầu tiên được thưởng thức. Lúc đó tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi có thể nghe được. Tôi nhìn đồng hồ và đánh thức Huy dậy

_Huy ơi, dậy, dậy 8h rồi nè.

_Cho anh thêm chút xiu nữa đi.

_Không là không, biết hôm nay là ngày gì không mà con ngủ nướng hử.

_Không, anh không biết. -Nó trả lời một cách ngây ngô.

_Chời ơi, hứa là hôm nay dẫn tui đi Đầm Sen chơi mà giờ tráo trở nói không biết hử.

Nó mở một con mắt ra và nhìn tôi, nhìn nét mặt tinh nghịch thật đáng yêu ấy tôi lại thấy ấm lòng. Tôi kéo nó dậy, nó nhìn tôi với cái mặt ngái ngủ và làm nũng.

_Buồn ngủ quá à, cho anh hun một cái để tỉnh ngủ coi.

_Biến, nghĩ sao kiu tui cho hun vậy?

_Khó tính quá nha, đợi anh xiu nha nhóc. -Nó nói và lao vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Tôi mặc chiếc áo thun đơn giản màu đen với chiếc quần short kaki vì tôi nghĩ mặc vậy để thoải mái. Thăng Huy bước ra và chọc ghẹo.

_Wow, ai zị ta, anh nhìn hồng ra luôn nè, nhóc hôm nay nhìn đẹp trai thế, ra đường khỏi cô nhìn mà thích mất đây.

_Ai mà tin lời nói của Huy, tui chỉ mặc cho nó thoải mái thôi.

Nó cũng bắt chước tôi mặc chiếc áo thun đơn giản màu trắng và cũng quần short, nhìn năng động và trẻ trung. Hai đứa chúng tôi chào ba mẹ Huy và bắt đầu xuất phát. Tới nơi thì cũng tầm 9h. Hai đứa lấy bản đồ và bắt đầu dạo một vòng Đầm Sen. Nó quay sang và nói với tôi.

_Nhóc nhắm mắt lại anh có một món quà tặng nhóc nè.

Tôi nhắm mắt lại và chờ đợi món quà ấy.

_Xòe tay ra!

Huy tặng cho tôi một sợi dây chuyền và cái mặt hình cây xương rồng.

_Hãy sống thật mạnh mẽ nha, như xương rồng í, anh sẽ luôn là người dõi theo và bảo vệ cho nhóc.

_Cảm ơn Huy, Ân thích món quà này lắm

Thăng Huy đeo vào cổ và hôn nhẹ lên má tôi. Bất giác tôi đỏ mặt và trách nó.

_Huy làm cái gì vậy, muốn người ta chú ý hử.

_Mặc kệ, ai muốn nhìn thì nhìn, anh hun người anh yêu hồng được hử.

_Đừng có giỡn à, tui hông có thích vậy đâu nha.

Miệng thì nói thế nhưng tôi lại thấy thật vui và hạnh phúc. Tôi sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, cuộc đời tôi như bước sang một trang mới. Huy là động lực giúp tôi tiếp tục bước đi trên con đường đầy chông gai của cuộc sống. Tôi cảm thấy vui vì tôi vẫn còn người thân...

Chúng tôi lượn quanh những khu trò chơi, trò nào thăng Huy cũng bắt tôi phải chơi với nó. Tàu lượn, đập vịt, đua xe,... Khi tôi đã thấm mệt, tôi nói với Huy:

_Tui mệt quá à, nghỉ chút xíu hen.

_Đang chơi vui mà, nhóc làm mất hứng ghê.

_Chời ơi, bộ muốn giết chết người ta sao mà bắt chơi từ sáng đến giờ mà hông cho nghỉ nữa.

_15 phút thôi nhá. -Nó nói xong và chạy ù đi.

_Huy đi đâu vậy?

_Ngồi đó nghỉ đi, đợi anh xiu hen, cục kưng. -Nó nói và cười thật tươi.

_Cục cưng cái đầu ông á.

15 phút trôi qua, nó quay về và trên tay cầm hai cây kem. Nó ngồi xuống và ăn. Tôi tròn mắt nhìn nó.

_Ăn một mình 2 cây kem luôn hả trời.

_Uh -Nó vừa ăn vừa nói.

_Người đâu mà xấu xa vậy, ăn cho ngập họng luôn đi.

_Anh giỡn tý thôi mà, nè, nhóc ăn đi.

_Hổng thèm, tui mà thèm ăn cái này à.

Nó cười sằng sặc.

_Trời ơi, sao nhóc dễ thương quá vậy, giận mà cũng dễ thương vậy sao anh chịu nổi.

_Công nhận mặt em giận nhìn đáng yêu lắm đó.

_Đi ra chỗ khác chơi, tui có quen biết gì đâu mà nói chuyện.

_Thôi mà, cho anh xin lỗi hen, anh dứt cho em ăn nha.

_Ăn một mình đi.

Nó không nói nữa mà tiếp tục ăn kem. Bất ngờ nó kề mặt nó sát vào mặt tôi và môi nó chạm vào môi tôi. Một cảm giác khiến tôi không thể nào tả được, nó ngọt đến độ tôi không muốn dừng lại. Vị ngọt của kem và tình yêu.

_Cuối cùng thì nhóc cũng chịu ăn kem gửi há.

_Huy điên rồi hả, sao lại hôn tui chứ. -Mặt tôi đỏ kè nhưng thật sự tôi rất thích.

_Tại nhóc hông chịu ăn kem mà.

_Ông mà hôn tui một lần nữa thì tui không nói chuyện với ông nữa à.

Tôi nhìn thấy nó có vẻ buồn buồn và không khí thật nặng nề. Một không gian yên lặng, yên lặng đến đáng sợ.

_Về thôi, 4h rồi, tui còn phải đi công chuyện nữa. -Nó nói với tôi 1 cách lạnh lùng.

_Bộ giận tui hả.

_Không có, tại Huy thấy mệt rồi, chơi từ sáng giờ mà. -Nó cười gượng gạo.

Suốt trên đường về tôi và Huy chẳng ai nói tiếng nào. Sao tôi lại thấy ngọt ngào quá. Tôi chắc rằng nó đang giận tôi. Vừa đến cổng nhà thì nó lao đi thật nhanh để lại tôi bơ vơ với đôi mắt dõi theo nó...

(Cái đoạn này chắc nhiều người cảm thấy khá vô lí đúng không. Hee, giải thích chút xíu là Ân vẫn chưa xác nhận được tình cảm của mình nên cái suy nghĩ cũng hơi bị tào lao đó mà, khờ khờ. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ nhé.)

9. Chương 9

Lòng nặng trĩu. Tôi trần trọc trên chiếc giường vẫn thường ngủ. Tôi không biết những lời nói của mình hôm nay có đúng không, tôi thấy sợ hãi và cảm thấy cô đơn. Tôi muốn Huy làm như vậy với tôi nhưng tại sao tôi lại phản ứng như thế. Tôi chờ đợi Huy về nhưng không, suốt đêm Huy đã không về. Huy đi đâu? Tại sao không về nhà? Huy giận tôi ư? Tôi không biết, những câu hỏi làm tôi thấm mệt và ngủ quên.

_Dậy nào, Ân, dậy nào. -Huy đã về và nó đánh thức tôi.

_Huy đi đâu từ tối qua tới giờ vậy? Tôi dụi mắt và nhìn nó.

_À, tui đi chơi với đám bạn. -Nó vẫn bình thường nhưng tôi biết nó đang giận tôi.

_Dậy ăn sáng rồi phụ tui dọn phòng nè.

_Hử, dọn phòng ai?

_Mẹ mới lau chùi lại cái phòng trống và Ân có thể ngủ ở đó.

Tôi chợt thoáng buồn, Huy đã giận tôi thật rồi. Sau khi dọn đồ sang phòng mới, tôi đứng ngẩn nhìn căn phòng, một gam màu tối trùng với tâm trạng tôi hiện giờ. Tôi ngẩn ngơ không biết phải làm gì khi mà nó cứ tránh mặt tôi. Tôi có hứa sẽ phụ mẹ Huy làm việc tại quán coffee vì hôm nay chị thu ngân xin nghỉ phép, tôi nhìn đồng hồ đã 7h30. Lết bộ ra quán coffee, tôi thấy lòng thật nặng nề. Huy đang ngồi uống cà phê với vài người bạn và mặc nhiên không chú ý gì đến tôi.

Buồn, buồn quá...

Những tưởng sẽ thoát khỏi sự cô đơn...

Nhưng không...

Nó lại tìm đến với tôi...

Ngày hôm nay tôi chẳng thiết làm việc gì. Tôi xin phép về sớm vì thấy hơi mệt. Tôi thả bộ ở công viên gần nhà Huy, tôi đắm chìm trong suy nghĩ với bài “listen”, nó đã thay tôi nói lên tâm trạng lúc này.

.nhaccuatui /nghe?M=ds7lHJZ6hE46

(các bạn nghe thử đi, hay lắm đó)

” Listen, (Hãy nghe đây)

I am alone at a crossroads (Tôi đang cô đơn bước trên ngã giao của con đường)

I’m not at home, in my own home (Tôi không ở nơi gọi là nhà của mình)

And I’ve tried and tried (Và tôi cứ cố rồi cố nói ra)

To say what’s on my mind (những gì chất chứa trong lòng)

You should have known (Anh nên biết rằng)

Oh,

Now I’m done believin you (Bây giờ tôi không còn tin anh nữa)

You don’t know what i’m feelin (Anh không hề biết đến cảm nhận của tôi)

I’m more than what, you made of me (Tôi còn hơn những gì anh nghĩ về tôi)

I followed the voice (Tôi đã từng lắng nghe những)

you gave to me (điều anh nói với tôi)

But now I gotta find, my own.. (nhưng giờ đây tôi sẽ tìm tiếng nói cho riêng mình)”

Những khi buồn tôi thường nghe bài này, nó luôn khiến tôi giải tỏa được cái bức rức trong lòng. Tôi mệt mỏi và ngược lên nhìn trời xanh và thở dài. Không gian riêng rẽ của tôi bị phá hỏng bởi một đám thanh niên. Họ chặn đường tôi như muốn kiếm chuyện.

_Mày là thằng sống trong cái nhà to lớn đó phải không?

_Nhà giàu dữ hen. -Nó không kịp cho tôi trả lời.

_Tao không quen tụi bây, muốn gì hả? -Tôi nói cứng nhưng thật sự thì tôi đang sợ muốn chết đây nè.

_Muốn gì đâu, hết tiền muốn xin một ít xài thôi mà.

_Tao chỉ ở nhờ thôi, làm gì có tiền cho tụi bây.

_Không có tiền hả, mày tưởng tụi tao tin à?

_Cái lũ tụi bây, có sức mà không chịu làm, chỉ biết đi xin đếu, thật xấu hổ cho người đã sinh ra tụi bây.

Vừa dứt câu thì cả bọn lao vào tôi. Tôi thấy trời đất tối sầm, đau quá. Bọn nó đập thúi thụi lên lưng và bụng của tôi. Tôi nghĩ mình sống cũng chẳng được gì, cho tụi nó đánh chết lại hay. Cả bọn nắm, sáu thằng đánh tôi, đau quá, đau đến độ muốn xỉu. Tôi té xuống đất, bọn chúng đạp vào đầu, vào mặt. Mặt tôi rất ghê gớm, tôi thấy mẩn mẩn trong miệng. Tôi chỉ biết ôm đầu cho tụi nó đánh. Mấy chú xe ôm gần đó thấy vậy nên gọi người lại can ra. Tụi nó thấy đông nên bỏ chạy. Mọi người đỡ tôi dậy và hỏi:

_Con có sao không? sao mà bị tụi nó đánh dữ vậy?

_Nó xin tiền con không có nên đánh con.

_Cái tụi mất dạy, con tự về được không?

_Dạ không sao đâu, con bị trầy sơ thôi hà.

Tôi lầm lũi bước đi. Tôi không muốn về nhà nó, cô đơn lắm. Tôi ngồi bệch lên ghế đá cạnh công viên. Cái xã hội này hình như không còn cần tôi nữa thì phải. Họ thay phiên nhau chà đạp tôi. Nước mắt lại trào ra, nó tuôn ra vì buồn tủi, buồn vì số phận. Miệng tôi vừa mằn vừa đắng, mằn lắm. Tôi thấy mệt mỏi, khi mà 1 chút hi vọng nhỏ nhoi lại bắt đầu vụt tắt.

Trời đổ mưa rồi. Mưa từng hạt rơi xuống, mưa hay là ông trời đang khóc thay ình. Rát, mặt mình rất quá nhưng mình lại thích nhìn mưa như thế này. Nó sẽ che đi những giọt nước mắt. Mình không còn gì cả, tâm trạng mình đang rối ren, 1 câu hỏi thôi, mình đã tự hỏi, mình đã làm sai điều gì...

Buồn

Lại buồn.

Khó chịu.

Dằn vặt.

Hối hận.

Hối hận vì đã lỡ lời...

10. Chương 11

Hôm đó mình thật sự buồn ghê, chắc thằng Ân ghét mình rồi, nếu không sao nó phản ứng mạnh như vậy. Mấy ngày nay mình cố lánh mặt nó, một phần vì ngại, một phần vì gặp nó cũng không biết nói gì nữa. Cảm giác như vừa đánh mất một thứ gì rất quý giá. Mưa rồi. Tôi luôn có suy nghĩ là mưa sẽ cuốn trôi mọi nỗi buồn của tôi. Tôi bật khóc, khóc vì biết mình đã yêu mất rồi, nhưng người ta đâu có quan tâm đến tôi. Tôi biết khóc cũng không giải quyết được vấn đề nhưng khóc để tôi có thể giải tỏa được nỗi lòng.

Nhớ quá, nhớ nụ cười của nó, tự nhiên mình muốn thấy nó cười. Mưa đã kéo dài hai tiếng rồi, nó vẫn chưa về. Tôi muốn gặp nó nhưng biết bây giờ nó đang ở đâu. Cảm giác bất lực bao trùm lấy tôi. Một giờ nữa lại trôi qua, hôm nay có lẽ là ngày dài nhất đối với tôi, đợi nó mỗi mồn. Tôi rời khỏi nhà, tôi lao đi tìm nó trong cơn mưa tầm tã. Tôi chạy khắp những nơi tôi có thể nghĩ ra. Bây giờ tôi không còn hy vọng là sẽ có được nó nhưng tôi hứa với lòng sẽ chăm sóc cho nó thật tốt. Tôi sẽ chăm sóc nó như một người anh chăm sóc đứa em tội nghiệp. Tôi lại nghĩ đến trường hợp xấu nhất, có khi nào nó sẽ làm cái chuyện ngu ngốc đó không.

Nó nằm đó, nằm trên băng ghế đá của công viên, người nó co rút lại. Lòng mình thấy đau quá, hối hận, hối hận vì mấy ngày qua đã không quan tâm đến nó. Tôi lại gần nó và nói như hờn trách.

_Sao vậy? Sao không về nhà mà lại nằm đây, lỡ bệnh thì thế nào hả?

_Ân bị gì vậy? -Tôi kinh ngạc hỏi nó.

_Sao trầy trụa hết mình vậy, Ân có làm sao không, đừng có làm tui sợ nha. Nè, nè!!

_Tôi không về đó đâu, lạnh lắm, cô đơn lắm, tui chịu không nổi. -Giọng nó run lên vì lạnh.

_Hai hôm nay, lúc nào cũng một mình, cô đơn lắm, sợ hãi lắm.

_Đêm nay chắc cũng như vậy thôi, không về đâu, muốn ngắm mưa thôi.

Hình như nó bị cảm rồi, nó bắt đầu nói năng lung tung, tôi đau lòng, vì tôi mà tinh thần nó lại suy sụp. Tôi dìu Ân về nhà, người nó lạnh lắm, nhiều vết trầy và bầm tím, tôi lau người cho nó, ngắm nhìn nó. Tôi xót xa khi thấy cái buồn rười rượi trên khuôn mặt nó. Sức chịu đựng của nó đã lên đến đỉnh điểm, tôi sờ vào trán nó, nóng quá.

_Ân nằm nghỉ đi, tui đi mua thuốc cho.

_Anh hai ơi, em nhớ anh quá, anh bỏ lại em tro trọi thế này sao em chịu được. -Nó mê sảng, hai giọt nước mắt lặng lẽ tuôn ra.

_Lạnh quá, tui đang ở đâu vậy nè.

Tôi ra ngoài và đóng cửa lại. Tôi đứng lặng bên cánh cửa, nước mắt tôi lăn dài. Tôi thật vô tâm, tôi không muốn thấy nó như vậy. Tôi trách ông trời, tại sao mọi đau khổ lại trút lên nó? Nó có tội gì chứ? Ước gì, ước gì tôi có thể gánh giùm cho nó một phần nỗi đau. Tôi xin thượng đế rằng nếu người còn chút thương hại xin hãy làm cho nó bớt đau khổ, hãy làm cho nó yêu đời hơn vì... tôi cần nó, cần nụ cười của nó. Những ngày qua là chuỗi ngày bất hạnh với nó, tôi muốn nó hạnh phúc hơn. Tôi chạy đi mua thuốc và nấu một chút cháo cho nó ăn.

Tôi bước vào phòng, trên tay là 1 tô cháo nóng hổi. Hai tay tôi xốc nó ngồi dậy, đưa vào tường. Thổi từng muỗng cháo, thổi vào đó sự yêu thương tôi dành cho nó, thổi đi những đau khổ mà nó gánh chịu. Tôi đút cho nó ăn, từng muỗng, từng muỗng thật chậm.

_Ân, cho tui xin lỗi, những ngày qua tui đã làm sai rồi, tui sợ Ân sẽ ghét bỏ, xem thường nên tui mới tránh mặt Ân thôi. -Tôi cứ nói mặc dù không biết nó có nghe không.

_Dù Ân có ghét bỏ tui thế nào tui cũng sẽ chăm sóc cho Ân, tui muốn Ân lúc nào cũng cười, cười vì hạnh phúc, cười vì ấm áp chứ không phải nụ cười gượng gạo.

_Tôi sợ lắm, tôi sợ cô đơn lắm, tui không có ghét bỏ gì Huy đâu, chỉ là... -Nó bỏ lửng câu nói.

_Biết rồi, biết rồi, ăn nhanh rồi nằm nghỉ đi.

Tôi đỡ nó nằm xuống giường và dọn dẹp lại căn phòng. Hơi thở của Ân thật nặng nề, chắc nó khó chịu lắm.

_Huy ơi, đừng lạnh nhạt với tui nha, tui chịu không nổi đâu... lạnh, lạnh quá...anh hai ơi.

Tôi sờ vào người nó, vẫn còn nóng lắm. Tôi không biết làm sao nên đành phải nhờ mẹ gọi bác sĩ tới khám cho nó.

Sau khi khám xong, ông bác sĩ nói:

_Mùa này đang là mùa mưa, gia đình nên chú ý, cậu bé bị viêm phổi rồi, tôi cho toa thuốc, uống vài ngày là khỏi thôi.

_Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm. -Mẹ tôi nói

Sau khi tiễn ông ta về mẹ quay lên hỏi tôi.

_Thằng Ân xin về nhà sớm mà đi đâu để dầm mưa đến bệnh thế này vậy Huy?

_Lỗi tại con, mấy ngày nay con không quan tâm nó, chắc nó lại nhớ gia đình.

_Tội nghiệp nó, thời gian này nó vẫn chưa nguôi ngoai chuyện anh hai nó đâu, con ráng để ý tới nó đi.

_Con biết rồi, từ nay con sẽ chú ý hơn. -Giọng tôi xịu xuống.

_À, lâu nay mẹ đã xem nó như một đứa con, mẹ tính sẽ nhận nó làm con nuôi. -Bà vuốt tóc nó và nhìn với ánh mắt trù mến.

_Hay quá rồi, vậy từ nay nó sẽ là em của con. -Tôi reo lên vui mừng.

_Mẹ muốn nó hạnh phúc hơn khi sẽ có một gia đình mới và trách nhiệm của con là chăm lo cho đứa con trai bé bỏng của mẹ đó.

_Hehe, mẹ cứ yên tâm, con sẽ yêu thương nó như em ruột vậy.

_Thôi, mẹ đi nghỉ đây, con chăm sóc em đi.

Tôi thầm cảm ơn bà, bà là một người mẹ vĩ đại, tôi biết rằng bà rất thương nó khi biết được hoàn cảnh của nó. Tôi nằm sát bên nó, tôi ôm nó vào lòng, một phần vì như vậy sẽ làm cho nó bớt lạnh, một phần là vì... tôi yêu nó.

11. Chương 12

Hoài Ân:

Tôi ngồi đó chờ người ra và đón những tia nắng hắt thẳng vào mặt. Có lẽ do tối qua tôi đã thức tới tận 12h đêm. Uể oải bước vào nhà tắm và làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày học đầu tiên của năm lớp 11. Hy vọng rằng mọi thứ sẽ suôn sẻ. Tôi bước xuống phòng ăn. Cô chú đã đi làm từ sớm. À không ba mẹ chứ, hihi. Bữa sang đã được chuẩn bị sẵn, mẹ thật chu đáo.

_Huy ơi, nhanh lên trễ giờ mất. -Tôi hối thúc nó.

_Anh xong ngay đây. -Nó chạy huỳnh huỵch xuống với bộ dạng thật buồn cười.

_Phẹc-mơ-tua kia. -Nó luống cuống chỉnh trang lại đồng phục.

_Cái đầu như ổ quạ. -Tôi nhoét miệng cười.

_Hee, tại anh còn chưa tỉnh hẳn mà. -Nó ngồi vào bàn và ngón vào miệng hết sức có thể.

_Từ từ thôi, nghẹn bây giờ.

Nó dắt xe ra và nổ máy. Sau khi đóng cổng nhà cẩn thận, tôi nhảy phốc lên xe. Nó rồ ga làm tôi bật ngửa ra sau và vẫn cái kiểu cười khoái trá đó.

_Ế, giỡn mặt hả, em còn muốn sống tới lúc 70 tuổi à ghen. -Tôi cốc vào đầu nó.

_Lỡ tay chứ bộ, hihi.

Nó phóng xe như bay khiến một tay tôi phải giữ cái nón, còn một tay thì ôm chặt lấy nó. Nhưng tôi thấy thích cảm giác này, nó thật dễ chịu.

Mặt thẳng Huy méo xệch khi xem bảng chia lớp. Tôi học lớp 11a5, còn nó thì bị đẩy xuống 11a7. Tôi vỗ vỗ vào vai nó.

_Sướng nhé, anh “được” lọt tận 2 lớp -Tôi ngoáy nó cười 1 cách nham nhở.

_Haizzzzz, bộ em vui lắm hả? Anh thì buồn thúi ruột nè. -Nó thở dài.

_Có sao đâu, học lớp nào miễn sức học mình vẫn vậy là được rồi.

_Anh đâu có nói chuyện đó, ý anh là hai đứa bị chia lớp á. -Nó nhúm mày.

_À, ra thế, gặp nhau cả ngày anh không thấy chán à?

_Nghĩ lại thì cũng chán thật, hee, thôi kệ dù sao cũng đỡ thấy em mít ướt, há há. -Nó phá lên 1 tràng cười phải nói là nham hiểm nhất từ trước đến giờ.

__Ồ, nhớ đấy, em vào lớp đây, chiều ăn cơm một mình đi nhá, khỉa khỉa. –Tôi đáp trả lại nó bằng giọng cười mà chính tôi còn thấy nổi da gà.

Tôi xí ngay một chỗ cực kì lý tưởng, nó sát cửa sổ vì cái sở thích kì quặc của tôi là nhìn xuống cái sân trường. Tôi đang mơ màng với những dòng suy nghĩ thì lại nghe loáng thoáng tiếng nói phía sau lưng khá là nhỏ.

__Cái người ngồi kế cửa sổ nhìn cũng hay hay hen. –Một nhỏ bạn mới trong lớp bàn tán.

__Hay hay là sao, tao thấy nó khờ khờ sao á nhưng mà nhìn cũng được đấy chứ. –Nhỏ kế bên tiếp lời.

__Xí, tao thấy cũng bình thường không có gì xuất sắc hết .

__Uh, thì đúng là cũng ưa nhìn thôi nhưng mà tao lại thấy nó khác hẳn với tụi con trai bình thường.

__Ý mày là nó giống khủng hã?

__Bây, nhìn cử chỉ hay thái độ gì giống như một học sinh cấp 2 hơn là cấp 3.

__Thôi, tao không thích dính vô mấy cái tình cảm này nọ, phí thời gian. –Nhỏ nhún vai.

__Thì tao cũng chỉ nói thế thôi.

Tôi chẳng quan tâm mấy đến những lời nói của bọn con gái. Tiếng chuông reo lên, sân trường lúc này chỉ còn lát đác một vài người đi về lớp. Tôi giật mình khi chiếc cặp được đặt khá mạnh lên bàn. Một người khá cao dòm tôi lăm lăm, chắc cao hơn tôi tới nửa cái đầu.

__Bộ tui đẹp lắm hay sao mà dòm. –Hắn lên tiếng với cái giọng hách dịch.

__Giật mình vì bạn quăng cái cặp thôi.

Hắn nằm dài lên bàn với vẻ chán chường, mắt thì vẫn dòm tôi.

__Buồn ngủ quá má ơi, oápppppp –Hắn ngáp 1 cái rõ dài.

__Nè, you tên gì thế? –Hắn khều tôi.

__Người lịch sự thì giới thiệu tên trước khi hỏi người khác chứ.

__Rồi, rồi, tui tên Nam, còn you? –Hắn nhướn cặp chân mày.

__Ân. –Tôi trả lời cộc lốc.

__Cái gì Ân, Thị Ân hay Mỹ Ân? –Hắn làm tôi điên lên được.

__Hoài Ân, ok. –Tôi lườm hắn.

__Tên đẹp đó nhưng mà hình như nó tí lệ nghịch với nhan sắc nhỉ?

__Rảnh nhỉ, đẹp xấu liên quan gì đến cái tên. Trước khi nhận xét người khác làm ơn xem lại cái “dung nhan” của mình nhé.

__Hee, giỡn tý thôi, tại thấy Ân dễ thương quá, y như con nít nên chọc vui ý mà. –Hắn cười.

__Không rảnh mà tầm phào với ông.

Lúc này thì giáo viên chủ nhiệm bước vào. Hàng loạt những tiếng ồ vang lên. Tôi cũng thấy ngỡ ngàng. Một giáo viên nữ, khá trẻ và rất đẹp. Thoáng nhìn cứ tưởng là cô diễn viên nào đó.

__Trật tự, cả lớp trật tự. Tôi xin giới thiệu, tôi là Ngọc, sẽ chủ nhiệm lớp chúng ta năm nay.

__Cô ơi, cô bao nhiêu tuổi vậy cô? –Một giọng nam vang lên, thì ra là tên âm binh ngồi kế bên tôi.

__Nó có quan trọng lắm không em? –Cô nhìn hắn và cười.

__Dạ cũng không quan trọng lắm, nhưng cả lớp chắc ai cũng thắc mắc như em hết á.

__Tính đến năm nay thì tôi vào ngành được 15 năm, còn bây giờ thì chúng ta sẽ điểm danh nào.

Tôi không biết có nghe nhầm không, nhìn cô chừng 25 tuổi là cùng, nếu đúng theo lời cô nói thì cô đã gần 40. Và dĩ nhiên cả lớp đều ngạc nhiên hết như tôi vậy.

Tôi thả bộ trên hành lang để đến nhà xe đợi Huy. Tâm trạng tôi bực bội từ sáng tới giờ. Buổi đầu đi học chạm ngay cái tên khó ưa, thật là xui xẻo. Nhìn kĩ thì hấn khá là đẹp trai, chiếc mũi cao, mắt 2 mí to, nói chung nhìn tổng thể thì chắc chắn khối cô thích hấn à xem. Đang lơ đãng thì 1 cái đánh nhẹ lên vai tôi làm tôi giật bắn cả người.

__Nè, làm gì mà trầm tư vậy, suýt nữa đâm cái đầu zô cây cột rồi kìa. –Hấn nhoét miệng cười.

__Haizzzz, lại là cái tên này à, ám hoài vậy. –Tôi lẩm bầm.

__Hả, Ân nói gì? –Hấn cúi sát vào mặt tôi.

__Ái, làm hết hồn, tui có nói gì đâu? –Tôi đẩy cái mặt ba trợn của hấn ra xa.

__Có xe không? Hay để tui chở về cho?

__Thôi khỏi, cảm ơn, tui có người chở về rồi.

__Ai thế, người yêu à?

__Một ông quá, anh tui, sao ông leo đèo theo tui hoài vậy?

__Ngộ hông, tui ra nhà xe lấy xe mà, theo Ân hồi nào, làm gì khó khăn với tui zậy? –Hấn lè lưỡi.

__Nói thiệt là tại ấn tượng đầu tiên với ông khá là xấu nên tui kị khi thấy ông, ok.

__Vậy thì thôi, để tui đi trước cho khỏi ngứa mắt Ân. –Hấn nhéo vào má tôi và phóng như bay tới nhà xe.

__Khùng hả, coi chừng tui đó. –Tôi hét lên.

Aishhhh, thiệt là xui xẻo, bực quá đi. Tôi ra tới nhà xe thì Huy đã đợi sẵn. Chỉ khi gặp Huy thì mọi bực tức trong người tôi mới có thể biến mất hoàn toàn.

__Tối nay đi chơi không?

__Tối nay hả, uh, đi chứ, ở nhà chán lắm –Tôi tùm tùm cười.

__Tối nay đi đâu ta, hay đi siêu thị nghen? –Huy có vẻ hào hứng lắm.

__Ok, em cũng muốn mua 1 vài thứ lặt vặt.

Tôi vừa đóng cổng vừa nôn nao trong lòng, từ lúc bệnh tới giờ 2 đứa không có đi đâu chơi cả. Huy vừa bước vào nhà thì tôi nghe thấy một giọng rất lạ.

__A, anh Huy về rồi. –Người đó nhảy bổ vào người thằng Huy.

__Ủa, em về hồi nào vậy. –Thằng Huy ngơ ngác hỏi.

__Em mới về hồi sáng này với daddy.

Tôi bước vào và thấy một ông bác lớn tuổi đang ngồi cùng ba má, còn người mà đang bám vào thằng Huy là một thằng nhóc trạc tuổi tôi. Tôi lịch sự và gật đầu chào.

__Ủa, cậu bé này là ai vậy? –Người đàn ông lên tiếng.

__À, đây là Ân, đứa con nuôi của em đó anh hai. –Ba đáp lời.

__Hai đứa tắm rửa thay đồ đi rồi cả nhà mình ra tiệm ăn cơm. –Mẹ hối thúc chúng tôi.

Nơi chúng tôi đến là một nhà hàng khá lớn nằm trên quân 1. Thằng nhóc kia thì cứ quẩn lấy Huy như sam. Thật là bực mình, tự nhiên tôi cảm thấy khó chịu trong người, ghen ư??? Tôi ngồi kế bên mẹ và dĩ nhiên thằng nhóc ngồi kế Huy.

__Đây là bác hai, là anh ruột của ba, còn thằng bé này là Thiện, con của bác hai.

__Bác hai đang sống ở đâu vậy ạ? –Tôi hỏi cho phải phép mặc dù không mấy quan tâm.

_Bác định cư ở Mỹ, lâu rồi nhớ quê nên về thăm, con bao nhiêu tuổi?

_Dạ, con bằng tuổi Huy.

Sau vài câu xả giao thì tôi cũng không hỏi gì thêm. Ba mẹ thì trò chuyện cùng bác hai, thằng nhóc thì cứ tíu tít với Huy, tôi thì ngồi đó ngắm phong cảnh nơi đây. Mặc dù là trong hẻm nhưng ước tính thì cái quán cũng cả ngàn mét vuông chứ không ít. Khung cảnh nơi đây cũng khá thơ mộng, Những ánh đèn vàng, đài phun nước và bàn ghế được làm bằng tre nên không khí của quán khá thích hợp cho những bữa tiệc gia đình.

_Sao thế? Không được thoải mái à? -Huy hỏi tôi.

_Đâu có, tại thấy khung cảnh nơi đây thơ mộng nên thấy thích. -Tôi chẳng hiểu tôi đang nói gì nữa.

_Haha, đầu óc em đi đâu vậy, không hiểu câu hỏi của anh hả? -Nó gõ đầu tôi.

_Xì, kệ tui -Tôi bĩu môi.

_Anh Huy, lát chở em đi chơi hén -Thằng nhóc xen vào với cái giọng lơ lớ.

_Ok, lát về anh chở Thiện đi tới chỗ này đảm bảo vui lắm.

Hứ, thế mà bảo sẽ đi siêu thị với mình. Mình cóc thèm. Buổi ăn tối hôm nay đối với tôi như một cực hình, tôi lạc lõng và thừa thãi. Cái bực tức nó dâng lên mà tôi cũng chẳng biết vì cái gì. Chỉ biết là cảm thấy bực bội, muốn xả ra mà không biết làm thế nào.

_Lát em đi với tụi anh cho vui nghen.-Nó nựng má tôi.

_Tổng ba à, thôi, anh chở Thiện đi đi, em thấy hơi mệt.

_Muốn đi hả? Ai cho, anh Huy hứa chở tui đi chơi rồi, chịu khó ở nhà nhé. -Thằng nhóc kéo tay Huy.

_Lớn rồi, đừng có làm như con nít nữa, nhóc -Huy gõ đầu nó.

Tôi im lặng và chẳng thèm đôi co với Thiện. Đúng là sống ở nước ngoài có khác, nhìn nó cao lớn còn hơn cả tôi mặc dù nó nhỏ hơn tôi 3 tuổi. Mà tôi để ý, từ chiều tới giờ nó cứ nhè mình ra mà “đâm chọc”. Tôi phi thẳng lên phòng khi vừa về tới nhà. Thay đồ ra và trườn dài ra giường, cảm giác mệt mỏi tràn ngập khắp cơ thể. Tôi nằm đó và suy nghĩ mông lung...

Tôi giật mình thức giấc và nhìn lên đồng hồ, đã hơn 12 giờ. Két, tiếng mở cửa vang lên. Thằng Huy vừa đi chơi với thằng nhóc kia về. Nó thì thầm.

_Àn, em ngủ rồi à.

Tôi giả vờ ngủ. Sao cái không khí xung quanh có gì đó ngột ngạt, nó yên ắng tới độ tôi có thể nghe rõ được hơi thở của Huy. Một lúc sau, nó hôn nhẹ lên má tôi.

_Ngủ ngon hen, nhóc ! -Kèm theo đó là tiếng thở dài.

Tôi không thể nào ngủ được, lại cảm giác khó chịu đó. Phải chăng đây là cảm giác của tình yêu. Tôi khó chịu khi Huy ở gần thằng Thiện. Tôi cảm thấy trống trải khi không có Huy bên cạnh. Và hiện bây giờ, tôi muốn được Huy ôm vào lòng mà ngủ.

_Anh Huy ơi, em qua ngủ với anh hen, ủa, có lão này ở đây nữa à! -Nó gọi mình bằng lão, thằng nhóc đáng ghét.

_Sao em không ngủ cùng với ba đi.

_Em muốn ngủ với anh cơ! -Nó làm nũng.

_Em mười ba tuổi rồi đó, chững chạc chút đi, tối ngày làm nũng như con nít lên ba vậy.

_Kệ em, hehe! -Nó leo lên giường.

_Thôi được rồi, cho em ngủ chung tối nay thôi nghen, cái giường chật lắm.

_Vậy thì anh đuổi lão này qua phòng khác đi.

_Thôi đi ngủ đi, không nói chuyện nữa, mai anh còn đi học nữa.

Tay nó quàng qua ôm ngang bụng Huy. Aaaaaaaaaaaaa, mình ghét thằng nhóc này. Mặc dù ấm ức trong lòng nhưng biết sao được, thôi ngủ, mai còn đi học nữa.

Quốc Huy:

Hình như hôm nay Ân không được vui thì phải. Mình thấy đầu óc nó cứ lơ ngơ sao ấy. Chắc là thấy không thoải mái vì sự có mặt của cha con bác hai. Không biết nó có giận mình không? Đã hứa với nó tối nay đi siêu thị mà bây giờ mình lại dẫn thằng nhóc này đi chơi.

_Anh đang nghĩ gì vậy –Thiện hỏi tôi.

_À, không có gì đâu! Chỗ này vui chứ!

_Em thấy đi với anh thì chỗ nào cũng vui hết á! –Nó cười toe toét.

_Anh thích chỗ này, nó mát mẻ.

_Tại sao? Em thấy nó cũng như con đường bình thường thôi, cũng có xe cộ, cũng có bụi bặm. –Nó nheo mắt hỏi tôi.

_Em không hiểu được đâu. Dẫu sao với anh đây vẫn là chỗ anh thích nhất.

Đây là cái nơi mà lần đầu tiên mình công Ân, nó có cái gì đó thật đặc biệt với mình. Bất giác tôi mỉm cười khi nhớ lại cái hình ảnh của thằng Ân, thiệt dễ thương, cứ y như 1 đứa trẻ. Mình cũng chẳng hiểu tại sao lại yêu thằng Ân đến thế, tôi ước gì nó sẽ đáp lại tình cảm với tôi. Tôi nghĩ nếu như có 1 ngày mở mắt ra và nó biến mất thì tôi sẽ thế nào?

_Đã ba năm rồi, đường phố cũng đổi mới quá anh ha.

_Uh, mình cũng đang cố gắng để theo kịp nước bạn.

_Anh có muốn sang Mỹ không?

_Sao em lại hỏi vậy?

_Nếu anh thích thì qua sống với cha con em nè, rồi từ từ rước chú thím qua sau.

_Không, anh thích ở , anh thích những con đường tấp nập xe, anh thích khói bụi và hiển nhiên là những con người nơi đây.

_Em thấy nếu anh sống ở Mỹ sẽ là môi trường khá tốt để anh tạo dựng sự nghiệp đó chứ.

_Anh hài lòng vì cuộc sống hiện tại nên anh không muốn rời khỏi nơi đây.

12. Chương 13

Quốc Huy:

Cảm giác khó chịu, ngọt ngào đến mức mình chỉ muốn chết đi cho xong. Sao nó có thể đối xử với mình như vậy? Tôi nốc một hơi cạn hết ly rượu trên bàn. Tôi không muốn về nhà, vì lúc đó sẽ lại nhận cái sự lạnh tanh từ nó. Có cái gì đó nó cứ nhói trong tim khi nghĩ tới Ân. Tôi nốc hết ly này tới ly khác, tôi muốn say, say để quên hết tất cả.

_Anh ơi, quán đóng cửa rồi, anh cảm phiền cho em tính tiền. –Cô phục vụ khều tôi.

Tôi không muốn về nhà chút nào, nhưng chẳng biết phải đi đâu. Ngôi nhà hằng ngày tôi vẫn ở giờ sao xa lạ quá. Tôi loạng choạng bước ra về...

Hoài Ân:

Quái, Huy đi đâu mất dạng từ trưa tới giờ. Tôi chẳng thể nào ngủ được. Tôi muốn nói cho nó biết cảm giác của tôi lúc này. Đã hơn 12 giờ rồi.

12h30...1h00...1h30...Tôi nghe hết bài này tới bài khác. Tôi nghe thấy tiếng xe, chắc chắn Huy đã về. Nó bước vào phòng một cách loạng choạng. Tôi chạy tới đỡ ngang eo nó. Mùi rượu nồng nặc, bây giờ còn bày đặt uống rượu nữa chứ. Tôi đặt nó xuống giường và đi lấy khăn. Tôi lau mặt cho nó. Cái mùi rượu xộc lên mũi tôi, thật khó chịu.

__Huy à, có sao không, sao mà uống dữ vậy, để em đi làm chanh nóng cho anh nha?

__Đừng, đừng làm thế với anh nữa, anh khó chịu lắm, anh không muốn thấy em lạnh nhạt với anh thế đâu.

__Em biết rồi, em có lạnh nhạt gì với anh đâu.

__Em đừng nói gì hết, em có biết là anh yêu em đến thế nào không? Anh yêu em hơn cả sự sống của mình, em...em tàn nhẫn lắm.

Tôi định xuống nhà pha nước chanh cho Huy uống thì nó nắm chặt lấy tay tôi. Mặt nó lúc này kề sát mặt tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở nồng nặc mùi rượu của Huy.

Nó đặt lên môi tôi một nụ hôn. Tôi cố đẩy nó ra nhưng nó ghì chặt đến độ tôi không thể nhúc nhích. Cái vị ngọt này. Cảm giác thật sự nhột nhạt. Nhưng tôi lại thích. Mắt tôi nhắm nghiền lại. Cảm giác này rất lạ, dường như cơ thể tôi chẳng còn chút sức lực nào. Tôi cảm nhận được đôi môi mềm mại của nó, Cơ thể tôi nóng ran, thật sự cảm giác này rất lạ. nó cắn nhẹ môi tôi. Nó kì diệu đến mức khiến tôi bật lên tiếng rên nhẹ. Tay nó ghì chặt tay tôi, tôi nghe rõ cái hơi thở rất mạnh của nó. Thật sự điên cuồng, bởi vì tôi gần như không thể thở được. Tôi dùng hết sức bật dậy và thở một cách gấp gáp. Trong vài giây tưởng chừng như tôi sẽ chết vì ngộp thở.

Tôi quay qua nhìn Huy. Nó đã ngủ tự lúc nào? Thú thật là cái cảm giác đó nó thật là khó tả, nó nhột nhạt, cảm giác có vẻ hơi choáng nhưng tại sao tôi không thể kiềm lại được. Nói đúng hơn là tôi đã đồng tình với việc đó. Và tôi biết mình đã yêu Huy, chắc chắn ngày mai mình sẽ thổ lộ...

Quốc Huy:

Tôi thức dậy, cũng may hôm nay là chủ nhật nên không phải đi học. Đầu tôi nhức quá, có lẽ là do hôm qua uống quá nhiều. Mà tôi cũng chẳng còn nhớ làm sao mình về nhà được nữa. Tôi ngáp một cái rõ dài. Ân nằm đó, vẫn đôi mắt đờm buồn, vẫn khuôn mặt trắng trẻo đó. Tôi ngắm nó thật lâu, nó ngủ rất say. Có lẽ tôi phải tập xem nó như một đứa em thôi. Tôi sợ khi nhìn thấy sự lạnh nhạt của nó. Tôi làm vệ sinh cá nhân và bước xuống nhà.

__Ủa, sao anh dậy sớm vậy? –Thằng Thiện cũng vừa mới dậy.

__Thì anh ngủ đã rồi nên thức thôi.

__Hehe, hôm nay chủ nhật chắc anh rảnh mà phải không?

__Lại muốn giở trò gì nữa đây nhóc?

__Giở trò gì, tính rủ anh đi chơi thôi.

Tôi suy nghĩ một lúc.

__Ok, thay đồ đi, rồi anh chờ đi chơi.

Nó chạy như bay về phòng. Thôi, không có gì phải buồn, cứ để mọi thứ bình thường đi qua. Mình phải sống vô tư như lúc trước là được. Tôi tự an ủi và cảm thấy nhẹ lòng.

Hoài Ân:

Tôi nằm đó và nhìn lên chiếc đồng hồ quen thuộc trên tường, đã 9h rồi sao. Tôi bật dậy, chẳng thấy Huy đâu cả. Tôi chạy khắp nhà tìm nó, thất thiếu bỏ về phòng. Một tiếng, hai tiếng, chán quá đi. Tôi lôi cái điện thoại ra và gọi.

__À lô, nghe nè baby.

_Đang không có tâm trạng, đi đâu chơi không? –Tôi đề nghị.

_Thất tình rồi à. Ok, tui cũng đang rảnh.

_Rồi, mà ông chở tui à, tui không có xe.

_Vậy nhà Ân ở đâu tui qua rước?

_Ông tới hẻm 110 đường Trần Hưng Đạo rước tui.

_Ok, 15p.

Hắn cúp máy, thực ra bây giờ tôi cũng chẳng biết làm gì nên đành rủ Nam đi chơi thôi. Tôi lết bộ ra đầu hẻm và chờ hắn. Ten ten, cái tiếng kèn xe đã được làm lại mà tôi thường nghe của đám choai choai hay đi bão. Hắn toét miệng cười, ngồi chễm chệ trên chiếc tay ga đắt tiền trông hắn cứ như 1 tên nhà giàu hách dịch.

_Wow, nhóc hôm nay “đẹp chai” ác ta.

_Tào lao quá. –Tôi lườm hắn.

_Chà chà, công nhận con người buồn phiền chuyện gì thường dễ cáu gắt lên.

_Tui đang bức bối, đừng có chọc, cần ráng chịu à.

_Cho cần luôn! Lên xe đi tui chở đi chỗ này zui lắm nè.

Nam phóng xe chẳng thua gì thằng Huy, hai thằng này luôn làm tôi đau tim khi đi cùng. Nó chạy ngoằn ngoèo, quẹo trái, rẽ phải làm tôi chẳng còn phân biệt được mình đang ở đâu cả. Một con đường quen thuộc, cái khu Đầm Sen hiện ra trước mắt.

_Cái chỗ này mà zui cái nỗi gì, tui đi riết ngán tới cổ họng rồi nè.

_Xề, chắc gì nhóc đã chơi hết những trò thú vị ở đây.

_Rồi, lát mà tui không thấy thú vị là tui cần rang chịu. –Tôi dứt nắm đấm vào Nam.

Nó nắm tay tôi lôi đi xềnh xệch, nhìn cái mặt háo hức của nó kìa. Nguyên cái khu cảm giác mạnh làm tôi ngớ cả người, chưa bao giờ tôi chơi mấy trò này. Đúng hơn là không dám chơi. Nhìn cái độ cao và tốc độ quay của trò chơi là thấy ghê rồi.

_Sao, sợ rồi hả. –Nam huých cái chỗ vào tôi.

_Khỉ nè, cái trò con nít này mà sợ quái gì. –Tôi tỏ ra cứng rắn.

_Ok, tốt rồi, chơi thôi. –Nó lôi tôi tới phòng bán vé mà có thêm để ý tới nét mặt sấp bặt khóc của tôi đâu.

Chậm rãi bước một chân lên trò cá chép bay. Má ơi, cảm giác như đang làm cái gì đó vĩ đại lắm. Tôi có thể nhận thấy cái vẻ mặt của mình lúc này. Tôi liếc sang nó, nó nhoét miệng cười như chọc quê tôi. Cái anh nhân viên đi lại và cài khóa an toàn cho tôi. Tôi bắt đầu nhận thức được độ nguy hiểm của trò chơi khi mà nó vèo một cái thẳng tọt lên trời. Trời ơi, chết mất thôi, nó đáng sợ tới độ tôi nhắm tịt cả 2 mắt và bấu mạnh cái tay của Nam. Tôi la khản cả giọng. Còn thằng mắc dịch kia thì cười khanh khách. Khi thoát ra khỏi con cá rồi thì tôi thề sẽ chẳng bao giờ chơi trò này lần thứ hai nữa.

_Haha, bé con làm gì mà nắm tay anh chặt vậy. –Nó nựng má tôi.

_Con khỉ khô, đồ ác độc, không chơi nữa, trò gì mà dã man quá. –Tôi thở hổn hển.

_Mới có một trò mà đã sợ rồi sao, chơi trò kia đi, vui lắm.

_Đẹp, tui không chơi nữa, lên nốt lần nữa là tui chết chắc.

_Vui mà, tui khoái mấy cái trò này, cảm giác rất là “thú vị”.

_Xin kiếu, ông chơi đi, tui đứng coi.

_Mất hết cả hứng, lên một mình vui vẻ gì.

_Tui nói thiệt, thấy ghê quá tui không chơi nữa đâu.

_Vậy thì kiếm cái khác chơi.

Thế là hai thằng lót tót đi tiếp. Đến một khúc cua, bắt giắc tôi khựng lại. Cái nơi này, nơi mà mình đã có nụ hôn đầu tiên. Cảnh tượng đó hiện ra trước mắt tôi và nó khiến cho cảm xúc trong người dâng lên một cách lạ kì. Có lẽ, phải chăng...Và tôi khẳng định rằng mình đã yêu Huy. Lúc này Nam lay lay cái tay tôi.

_Nè, sao tự nhiên đứng ngây ra vậy, ngổ bà cổ lun à.

_Không có, mới nghiệm ra một điều thôi. -Tôi cười và cuối đầu đi tiếp như để che giấu đi cái cảm xúc ban nãy.

_Ồn rồi hén, từ sáng giờ mới thấy nhóc cười đó. Chắc là đã xác định được cái cảm giác hôm trước hỏi tui chứ gì.

_Thôi đi cha, giỏi suy diễn.

_Haha, cái mặt đỏ lôm là tui biết rồi, ai zậy, đừng nói là tui nha.

_Tào lao tui cần cho bây giờ.

_NAM!!!! -Tiếng kêu lớn đến mức tôi giật cả mình.

Tôi và Nam quay đầu lại thì thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang đi tới. Mặt thằng Nam thì đang vui vẻ thì chợt khựng lại.

_Sao dạo này em tránh mặt anh vậy? -Người đó nắm chặt hai cánh tay Nam.

_Anh buông tui ra coi, làm cái gì vậy? -Nam hất mạnh tay khiến người kia văng ra.

_Em tránh mặt anh để đi chơi với thằng nhóc này à? Em có biết thời gian qua, tôi khổ thế nào không?
-Hắn hét vào mặt Nam.

_Anh đừng có hoang tưởng nữa, tôi và anh chẳng có quan hệ gì với nhau cả!

_Em nói dối, anh không tin,cứ chỉ và thái độ của em đã nói lên tất cả.

_Đó chỉ là do anh tự suy diễn thôi. Còn bây giờ thì ngậm miệng lại và tránh xa tôi ra, tôi không có thời gian để dây dưa với anh.

_Anh không tin, chắc là do thằng này phải không? -Hắn từ từ liếc sang tôi khiến tôi giật bắn cả người, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

_Ừ đấy, thì sao? Anh nhìn lại mình đi, như 1 thằng điên, anh...anh...để tui yên đi. -Nó găng giọng.

_Vậy thì...vậy thì anh sẽ giết nó để em thấy là không ai có thể cướp em khỏi tôi. -Tôi tròn mắt khi nghe những lời vừa rồi của gã, tôi đứng ngây ra không biết xử thế nào.

Hắn lao tới và nắm đầu tôi như một con thú dữ. Hên là lúc đó Nam nắm áo hắn giựt ngược lại. Hắn vẫn lỏng lẻo và lao về phía tôi. Nam ôm chặt lấy hắn và hét lên.

_Chạy mau đi, đứng đó làm gì muốn chết hả? -Tôi giật mình và chạy về phía chú bảo vệ đứng cách đó khoảng trăm mét.

Chú bảo vệ chạy tới tách hai người ra.

_Có chuyện gì vậy? Hai cậu bình tĩnh lại nếu không tôi sẽ đưa cả hai lên ban quản lý.

_Hắn bị điên rồi, cháu chẳng quen biết hắn mà hắn cứ lao vào đánh bạn cháu. -Nam phân bua.

_Yêu cầu cậu không được làm mất trật tự nơi này.

_Xin lỗi anh, chỉ là hiểu lầm thôi. -Hắn vỗ vai chú bảo vệ.

_Chuyện này chấm dứt nếu không mời cả hai rời khỏi đây. Các cậu nên biết đây là nơi công cộng.

_Dạ, xin lỗi anh, chỉ là một chút hiểu lầm thôi.

Chú bảo vệ bỏ đi, hấn quay sang hai đứa tôi.

_Anh sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, em nhớ cho rõ nha Nam. –Dứt câu hấn bỏ đi về phía cổng Đầm sen.

_Chuyện gì vậy Nam, ông với ông là gì của nhau mà ông như người điên vậy. –Tôi hỏi nó.

_Thằng khùng đó mà, hấn leo đèo theo tui mấy tháng nay khi mà tui gặp hấn trong một quán ăn.

_Nãy tui sợ muốn chết luôn, tưởng kì này tiêu rồi chứ.

_Đừng lo, tui không để hấn quấy rầy Ân đâu.

_Thôi cũng mệt rồi, đi về thôi, cảm ơn Nam hôm nay đã dẫn tui đi chơi.

_Ơn với nghĩa gì, thằng nhóc

13. Chương 14

Quốc Huy:

Tôi và Thiện ghé vào quán cà phê nằm trên đường Đồng Khởi. Đầu tôi vẫn còn nhức do đêm qua uống hơi nhiều. Buổi sáng mà làm một ly cà phê thì đầu óc sẽ tỉnh táo. Cái mặt tí tớn của Thiện lúc nào cũng làm tôi bật cười, tính tình trẻ con còn hơn cả Ân. Tôi lại nghĩ tới nó rồi, haizzz, cảm giác khó chịu ghê.

_Anh có vẻ suy tư dữ hén.

_Nhóc con, biết gì mà nói. –Tôi nhéo mũi nó.

_Anh qua mặt được ai chứ với em thì đừng hòng.

_Rồi rồi, biết ông tướng giỏi rồi.

_Em hỏi thiệt anh nha

_Ừ, em thắc mắc chuyện gì.

_Anh yêu lão Ân già phải không? –Câu hỏi của nó làm tôi ngây ra.

_Cái thằng này, nói tào lao.

_Khỏi giấu em, khi mới về là em đã nhận ra rồi?

_Uh, nhưng Ân không có yêu anh? Anh cảm thấy yêu là cái cay nghiệt nhất trên cuộc đời này.

_Em ganh tỵ với anh ấy,lúc nào cũng có người tâm sự, còn em thì ở nhà chỉ có ba má, chán chết.

_Ranh con, kiu ông bà để ột đứa em là xong chứ gì.

_Anh Huy nè!

_Hửm!

_Anh cố lên.

_Biết rồi nhóc, tính dạy đời anh hả?

_Heee, đi chơi thôi anh, ngồi đây chán quá.

_Uh, để anh kiu tính tiền.

Hoài Ân:

Tôi và Nam ghé vào quán phở nằm trên một con đường ở quận 10. Chơi từ sáng tới giờ đói rã ruột. Phở ở đây khá nổi tiếng. Đây là một gia đình có truyền thống bán phở. Hương vị thì khỏi chê, nó khác hẳn với

những chỗ khác. Pha chút vị mặn là cái ngọt và bùi của tủy bò. Và hiển nhiên giá cả cũng chẳng rẻ tí nào. Ngồi ngốc mỗ cả hai mươi phút thì phục vụ mới bưng ra, khói từ tô phở bốc lên nghi ngút kèm theo mùi thơm cũng đủ khiến cái bụng tôi biểu tình rồi. Ăn no đến mức kênh cả bụng ra, và dĩ nhiên ăn xong lúc nào chẳng nhắm nhai một ly trà đá.

__Ê nhóc, từ nãy giờ thấy trầm tư lắm nhá.

__Hả, anh nói gì? –Tôi giật mình khi Nam hỏi tôi.

__Há há, kiu tui bằng anh luôn à.

__Xin lỗi, tại đang suy nghĩ nên...

__Nghĩ đến người yêu phải không? –Nó cười cái cách thật đều giả.

__Kệ tui, liên quan gì ông.

__Chọc ông thôi, chỉ khi đi chơi với ông tui mới vui vẻ như vậy được. –Lời nói của Nam có gì đó khiến tôi thắc mắc.

__Sao thế, có gì buồn à, nếu tin tưởng thì ông có thể tâm sự với tui nè.

__Haa, nghĩ sao vậy, tui còn không có thời gian để đi chơi ở đó mà buồn với rầu.

__Biết mà, cái bản mặt ông mà làm gì có chuyện buồn. –Tôi móc nó.

__Xí, làm gì không có.

__Buồn gì nói nghe coi?

__Tui buồn vì học nhiều mà không có thời gian đi chơi.

__Đi chết đi, thằng khỉ!

__Đâu có được, tui chết lấy ai chọc Ân giờ.

__Á!!! –Tôi chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Huy.

__Gì vậy? Tự nhiên làm hết hồn.

__Ế, sinh nhật thì tặng quà gì có ý nghĩa nhất hả?

__Cho ai, bồ hử? –Nó nheo mắt ra chiều soi mói.

__Uh, chắc là vậy.

__Nếu vậy thì hay nhất là một món quà gì đó mà khiến người ấy cảm thấy nhóc luôn ở cạnh.

__Khó hiểu quá đi. –Tôi gãi đầu.

__Có thể là một vật gì giống như nhóc ấy. Con ốc chẳng hạn.

__Tại sao lại là con ốc? –Tôi biểu môi

__Ngốc như con ốc, há há. –Nó phá ra cười.

__Tào lao là giỏi, thôi chờ tui đi mua quà đi!

Sau ba mươi phút “vật lộn” trong cửa hàng lưu niệm, tôi đã chọn được một món mà tôi cho là ý nghĩa nhất. Chia tay thằng Nam trước hẻm, tôi lê bước về nhà mà trong đầu có biết bao dòng suy nghĩ hiện lên. Mai là lễ tổng kết năm học rồi, đúng là thời gian qua nhanh quá. Trong nhà tối om, chưa có ai về cả. Tôi bước về phòng, việc đầu tiên phải làm chắc chắn là tắm rồi, đi chơi cả buổi trời nên người ngộm hôi như cú ấy.

Tôi mở món quà ra và ngắm. Cái món quà ngớ ngẩn đến mức tôi tự cười chính mình vì cái suy nghĩ trẻ con ấy. Tôi viết vài câu cho Huy và đặt ngay ngắn vào trong hộp. Âm thanh của tiếng cửa lòi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Tôi chạy ù xuống, thì ra là mẹ đã về.

__Con trai, hôm nay sao lại ở nhà một mình thế, thằng Huy đâu. –Mẹ mỉm cười với tôi.

_Dạ, mẹ mới về.

_Ừ!

_Anh Huy chắc đi chơi với Thiện rồi.

_Con đã ăn uống gì chưa?

_Dạ rồi, à mẹ ơi!

_Sao hỏi con trai?

_Đi siêu thị với con hen. -Tôi nhướn miệng cười.

_Chà, hôm nay sao có hứng thú rủ mẹ đi siêu thị vậy.

_Thì ở nhà chỉ có con với mẹ thôi à, đi siêu thị mua vài thứ lặt vặt cũng tốt mà mẹ.

_Ừ, may là chú tài xế chưa về, con ra xe đợi mẹ đi.

Đây cũng là lần đầu tôi đi riêng với mẹ. Tiếng gọi mẹ sao mà ấm áp thế, tôi cảm thấy mình thật may mắn. Hai mẹ con mua sắm khá nhiều thứ. Nào là trái cây nè, quần áo nè, mẹ còn mua tặng tôi một chiếc đồng hồ nữa.

_Con đeo thử xem có đẹp không? -Mẹ đưa chiếc đồng hồ về phía tôi.

_Thôi, mắc lắm mẹ ơi. -Tôi kéo tay bà.

_Con cứ đeo thử đi, miễn con thích là được.

_Con cảm ơn mẹ! Đẹp thiệt á. -Tôi thích thú nhìn ngắm chiếc đồng hồ.

Chúng tôi đi ngang qua quầy bánh kem. Tôi kéo tay mẹ.

_Mẹ, để con mua bánh kem cái, hôm nay là sinh nhật của Huy đó mẹ.

_Vậy à! Mẹ còn không nhớ nổi sinh nhật của mình nữa là... -Bà mỉm cười nhìn tôi.

_Sinh nhật mẹ tới tận tháng tám cơ.

_Mai một ai lấy con trai mẹ thì chắc tốt số lắm đây.

_Mẹ chọc con hoài. -Tôi đỏ hết cả mặt.

Sau khi chọn được chiếc bánh ưng ý. Tôi và mẹ về nhà, hai mẹ con tôi cười nói vui vẻ trên suốt đường về. Đã hơn 10h30 và tôi đã bắt đầu thấy buồn ngủ, tôi để chiếc bánh và hộp quà ở trên bàn học và quăng mình lên chiếc giường. Tôi suy nghĩ vẩn vơ và thiếp đi.

Quốc Huy:

Thiệt là, hai anh em giống như khùng ấy, phi thẳng ra Vũng Tàu lúc 12h trưa. Đến nơi thì dạo vòng vòng rồi lại trở vào thành phố. Đúng thật là một ngày chủ nhật chán ngấy. Mai là tổng kết năm học rồi. Tầm một phát rồi ngủ thôi.

Tôi bước vào phòng, thằng Ân đã ngủ say, lại khuôn mặt đó. Cái khuôn mặt luôn khiến tim tôi đập nhanh mỗi khi nhìn thấy. Cái thằng này chẳng biết giờ nó suy nghĩ gì trong đầu. Lúc thì vui vẻ, lúc lại lạnh nhạt, yêu đúng là bề khổ. Tôi bước tới chiếc bàn học, một chiếc bánh kem và một hộp quà. Khỏi phải nói cũng biết lúc đó cảm xúc tôi dâng trào như thế nào. Cái chữ trên chiếc bánh nó xấu không thể tả, chắc chắn là tác phẩm của Ân. Tôi mở chiếc hộp ra, bên trong là một viên đá màu xanh biển. Tôi cầm lên và ngắm, nó chẳng ra hình thù gì cả mà giống như viên đá thủy tinh bình thường ấy. Tôi cầm mảnh giấy lên:

“ Happy Birthday anh!

Tuổi mới nhiều hoài bão mới anh nhé! Và chúc anh đạt được những gì mình muốn. Anh thấy viên đá thế nào, hẳn là không đẹp rồi nhưng đó là tấm lòng của em đó. Em đã thổi vào viên đá một chút may mắn, một chút âm áp và nó chứa đựng rất nhiều suy nghĩ của em. Khi anh buồn nó sẽ thay em thổi bay đi muộn phiền trong anh. Luôn giữ nó trong người nhé, vì sẽ giống như em lúc nào cũng ở cạnh anh. Hee, hơi bị

sến ha anh. Quan trọng là khi anh chạm vào nó lần đầu, anh hãy ước đi và chắc chắn điều ước sẽ thành sự thật. Luôn hạnh phúc anh nhé!

Hoài Ân “

Tôi đã đọc đi đọc lại cả chục lần và hiển nhiên là cũng ước luôn rồi. Tôi cũng hy vọng là điều ước sẽ được thực hiện. Tôi ngồi đó và ngắm nhìn Ân đang ngủ say. Tôi thầm nghĩ, nếu như có một ngày nó rời xa tôi chắc tôi cũng chẳng thiết sống nữa, chỉ cần nó ở cạnh tôi, thế là đủ.

__Dậy, dậy nào, Huy, trễ giờ rồi đó. -Cái giọng quen thuộc khiến tôi tỉnh giấc.

__Thằng nhóc, mới sáng sớm đã quấy rầy anh rồi. -Tôi dụi dụi mắt.

__Em còn chưa xử anh cái tội bỏ rơi em hai ngày nay nhé, dậy mau.

__Rồi, rồi, em xuống trước đi, anh xuống liền.

Tôi làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo thơm mát. Và không quên bỏ viên đá vào túi quần, vật hộ mệnh của tôi đó. Hôm nay tinh thần của tôi rất tốt, phải nói là cực tốt mới đúng chứ. Cứ nghĩ Ân đã không thêm dòm mặt tôi nữa chứ, giờ nó có phạt tôi thế nào tôi cũng chịu. Người tôi yêu nhất mà.

Suốt trên đường Ân cứ huyền thuyên suốt. Nào là tội anh nặng lắm, đã biết sai chưa, còn tái phạm nữa là nó sẽ cắn cho đến chết. Lại một năm nữa trôi qua và thời gian nghỉ hè tôi sẽ dành nhiều thứ bất ngờ cho nó.

Lại cái bài diễn văn rõ dài dòng mà năm nào tôi cũng nghe. Tôi mong là nó sẽ không làm tôi phải ngủ gật. hai tiếng đồng hồ mà tôi cứ tưởng là một thập kỉ. Hết lão hiệu trưởng lại tới hội phụ huynh học sinh, chán quá đi. Kết thúc buổi tổng kết, tôi nhanh chóng dắt xe ra cổng. Thằng Ân vẫy vẫy tay với tôi. Sau lưng nó là một gã đàn ông tay lăm lăm con dao. Tôi quăng cả xe và lao về phía nó.

__ÂN, PHÍA SAU EM KÌA. -Tôi hét thật lớn.

__Anh khùng hả? Làm gì mà quăng cả xe vậy. -Nó chậm rãi đi về phía tôi.

Tôi chạy thật nhanh và đẩy nó ngã xuống đất. Cảm giác ướt ướt ở dưới bụng. Tôi loạng choạng quy xuống mặt đường. Xung quanh tiếng la hét om sòm. Còn nó thì mắt đỏ hoe nhưng tôi chẳng nghe rõ nó nói gì. Cảm thấy choáng váng và tôi chẳng còn biết gì nữa.

Hoài Ân:

Huy quăng xe và chạy nhanh về phía tôi, tôi chẳng nghe nó nói gì cả. Cái đẩy bất ngờ của nó làm tôi ngã ra đất. Tôi bò dậy và không dám tin vào mắt mình. Trên bụng Huy là một con dao. Tôi nhận ra cái người hôm qua xô xát với tôi và Nam. Bác bảo vệ và một số phụ huynh khổng chế hấn và đưa đi. Tôi hét khản cả cổ.

__Ai đó gọi giúp cháu xe cấp cứu với.

Thằng Nam lao tới và nói cái gì đó tôi cũng chẳng để tâm. Nó lôi điện thoại ra và gọi.

__Huy, anh nghe em nói gì không? -Nó ngã vào người tôi.

__Em...có bị gì không vậy. -Giọng nói của nó bị đứt quãng.

__Anh thấy trong người thế nào.

__Anh... không sao, chỉ ...thấy hơi choáng thôi.

__Anh mở mắt ra nhìn em nè, đừng có nhắm lại.

__Cái thằng này...anh bị gì đâu mà...khóc.

__Ủa...anh đang ở đâu vậy? -Nó bắt đầu mê sảng.

__Huy, nghe em nói gì không? -Tôi lay lay người nó.

—Sao...mà nhiều hoa vậy...em...em đưa cho anh hoa làm gì. —Mắt nó nhắm tịt lại và nhăn nhó, chắc là đau lắm.

—Anh cố lên xe cấp cứu tới rồi.

Tôi sợ đến run rẩy. một vài phụ huynh giúp tôi đưa Huy lên băng ca. Bác sĩ đang cố gắng cầm máu cho nó, họ chụp ống oxi vào miệng Huy. Tôi nắm chặt tay nó, mắt tôi nhòe đi. Lại cái cảm giác đáng sợ đó, nó cứ ùa về lấn át mọi suy nghĩ trong tôi. Tôi không muốn điều đó lại xảy ra với Huy. Băng ca nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu, tôi ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, từng giọt nước cứ chậm rãi rơi xuống tay tôi nơi khóe mắt.

—Em là gì của bệnh nhân vậy? —Một cô y tá bước tới hỏi tôi.

—Dạ, là em. —Tôi dùng tay gạt nước mắt.

—Bây giờ em lại bàn số một làm thủ tục cho bệnh nhân nhé.

Tay tôi run đến độ cầm cây bút cũng không xong. Thế là cô y tá giúp tôi hoàn tất thủ tục, tôi chỉ biết trả lời những gì được hỏi. Tôi gọi điện ẹ.

—Alô, mẹ ơi, mẹ chạy lên bệnh viện 115 ngay đi mẹ, con sợ quá. —Tôi lại sụt sùi.

—Chuyện gì xảy ra vậy hả con? Con bị gì sao? —Bà hỏi tôi một cách dồn dập.

—Dạ, là Huy, con sợ quá, máu ra nhiều lắm.

—Được rồi, mẹ lên liền. —Bà cúp máy.

Tôi ngồi đó ôm đầu và cố gắng kiềm nén cảm xúc. Bố, mẹ, bác hai và thằng Thiện chạy vào. Vừa thấy mẹ, tôi đã òa lên khóc, còn mọi người thì giật mình khi nhìn thấy máu loang lổ trên áo tôi. Hẳn mọi người cũng có thể đoán được sự việc nó nghiêm trọng tới mức nào.

—Sao thế con, bình tĩnh nói mẹ nghe chuyện gì nào? —Bà ôm tôi vào lòng.

Tôi thuật lại mọi chuyện trong tiếng nấc. Lúc này bầu không khí nó căng thẳng tới mức tôi có thể nghe được dù là tiếng động nhỏ nhất. Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ từ từ tiến về phía chúng tôi.

—Ai là người nhà bệnh nhân Nguyễn Quốc Huy.

—Dạ, thằng bé sao rồi bác sĩ. —Nét mặt ba khá căng thẳng.

—Do vị trí của con dao nằm khá nguy hiểm, tạm thời chưa thể nói được điều gì cả nhưng cơn nguy hiểm đã qua.

—Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi được vào thăm chưa ạ.

—Tôi sẽ chuyển bệnh nhân qua phòng hồi sức.

Tôi ngồi ngây ra đó chẳng biết phải làm gì nữa.

—Anh chờ Ân về đi, để em ở lại với thằng Huy.

—Không, con không muốn về, con muốn ở lại. —Tôi lên tiếng.

—Con về nghỉ ngơi rồi chiều lên thăm Huy nhé. —Mẹ âu yếm nhìn tôi.

Tôi nổi gót mọi người ra về dù lòng không muốn chút nào. Cảm giác trống trải khiến tôi bật khóc. Về đến nhà mà lòng tôi ngổn ngang suy nghĩ. Có khi nào nó lại bỏ tôi mà đi không, tôi sợ điều đó, phải mà lúc này nó không đẩy tôi ra thì sẽ không lạnh nhất dao đó rồi. Tôi ngồi trên ghế mất mấy tiếng nghiêng lại.

—Con về phòng nghỉ ngơi đi, và nhớ là không suy nghĩ lung tung, thằng Huy đã không có chuyện gì rồi. —Ba lay nhẹ tôi.

—Con sợ lắm, máu ra nhiều lắm.

—Con uống cái này vào rồi ngủ một giấc đi. —Bác hai đưa về phía tôi tách trà gừng.

Tôi nháp từng ngum và về phòng. Sau khi rửa mặt cho tỉnh táo, người tôi ngã rập xuống giường. Tôi nằm đó chẳng biết bao lâu nhưng đập vào mắt tôi chỉ là cái trần nhà trắng toát..

14. Chương 15

Hoài Ân:

Hôm nay đã là ngày thứ năm Huy nhập viện. Vẫn chẳng có dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ tỉnh dậy. Ngày nào cũng thế, tôi vẫn ở cạnh nó. Nhìn gương mặt đó, tôi không thể nào kìm nén được những cung bậc cảm xúc trào dâng. Đồ độc ác, vẫn nằm trơ trơ đó, mặc cho tôi nhéo hay làm bất cứ gì. Bác sĩ bước vào và kiểm tra mọi thứ. Cả nhà gần như sụp đổ khi vị bác sĩ đó chậm rãi từng lời.

_Gia đình nên chuẩn bị tinh thần, nếu qua hết ngày mai mà bệnh nhân không tỉnh thì sẽ bắt đầu đời sống thực vật.

Những lời đó cứ văng vẳng trong đầu tôi. Bây giờ đã hơn 12h00 khuya, chỉ có mình tôi và nó trong căn phòng lạnh tanh. Tôi lay nó thế nào đi nữa thì đôi mắt đó vẫn nhắm tịt. Lại là những giọt nước mắt vô thức đó cứ lăn dài trên mặt tôi, nó ướt át và mặn lắm. Tôi thâm cầu nguyện, chỉ cần nó tỉnh lại thì dù có tổn thọ mười năm tôi cũng chấp nhận. Tôi thiếp đi bên giường của nó.

....

Tôi nhìn lên chiếc đồng hồ, đã 7h00 sáng. Cánh cửa phòng mở ra, thằng Nam bước vào. Nó tiến lại gần tôi và ngồi xuống chiếc ghế còn trống.

_Hôm nay Huy thế nào rồi?

_Vẫn thế. -Tôi trả lời với cái giọng chán chường.

_Ân về nhà nghỉ ngơi đi, nếu không sẽ gục mất.

_Tại sao lại là Huy, người bị đáng lẽ phải là tui chứ?

_Đừng tự dằn vặt nữa, chuyện này không ai muốn xảy ra cả.

Mẹ và thằng Thiện bước vào. Có lẽ mẹ đã khóc rất nhiều vào hôm qua nên sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt bà.

_Con về nghỉ ngơi đi rồi tối lại vào. -Bà ôn tồn nói với tôi.

_Dạ, mẹ nhớ giữ sức khỏe đó, mấy bữa nay mẹ tiêu tụy đi nhiều rồi.

_Ừ, mẹ biết rồi.

_Chào bác cháu về. -Nam gật đầu chào bà.

_Cảm ơn cháu nhé.

Cái cảm giác đó lại lớn vồn quanh tôi, tôi nghĩ sẽ thế nào nếu tối nay nó vẫn không tỉnh dậy. Thằng Nam khều tôi.

_Xuống căn tin làm ly cà phê cho tỉnh táo rồi về.

_Cũng được. -Tôi mệt mỏi đáp.

Tôi nhìn Nam, vẻ mặt của nó ra chiều suy tư. Chuyện này xảy ra đâu phải lỗi của nó, tôi không trách nó. Có trách thì trách ông trời cứ bắt công với tôi, như là ông muốn cướp hết những người tôi yêu quý nhất.

_Ân nè, tui hỏi thiệt nha?

_Chuyện gì vậy?. -Tôi nhìn nó.

_Có phải người Ân yêu là Huy không?

_Sao ông hỏi vậy? –Tôi cố tình lảng tránh câu hỏi.

_Cử chỉ mà ông dành cho Huy không phải là của anh em, đúng chứ. –Từng lời nói của Nam như nhìn rõ tận sâu trong tim tôi.

_Tôi không biết nữa, chỉ là nếu Huy có bề gì tôi cũng không biết mình sẽ ra sao. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được cuộc sống nếu không có Huy bên cạnh.

_Tôi không có ý gì đâu, tôi có thể cảm nhận được tình yêu của Ân dành cho Huy, tôi thật sự ngưỡng mộ... –Nó bỏ lửng câu nói.

_Thế thì đã sao khi bây giờ Huy vẫn nằm đó, chẳng có bất cứ dấu hiệu nào sẽ tỉnh lại. –Giọng tôi nghẹn đi.

_Tôi tin là Huy sẽ qua được.

_Tại sao?

_Vì nếu Huy không qua được thì ai có thể chăm sóc cho Ân đây, đúng không? –Nó toét miệng cười với tôi.

_Cảm ơn Nam nhé, tâm trạng tôi đỡ hơn nhiều rồi. –Tôi cười với Nam.

Nam đưa tôi về nhà và không quên dặn nếu cần giúp việc gì thì cứ gọi nó. Tôi đổ rạp xuống giường và chìm vào giấc ngủ, có lẽ mấy ngày nay sức lực của tôi cũng đã cạn kiệt rồi.

5h chiều, tôi bước vào phòng, Huy vẫn nằm đó, nếu nó không tỉnh lại tôi sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho nó. Mẹ ngồi đó và nắm chặt lấy bàn tay xanh xao của nó.

_Mẹ về nghỉ ngơi đi, con trông Huy cho.

_Ừ, con ở với nó nhé.

Qui định của bệnh viện là chỉ ột thân nhân ở lại trong bệnh viện từ 9h trở đi mà mẹ thì đã lớn tuổi nên ba không cho bà ở lại vào ban đêm. Trong căn phòng lạnh ngắt này, chỉ tôi và nó, tôi lại nhớ những lúc hai đứa ở cạnh nhau. Tôi nhìn gương mặt xanh xao của Huy, tại sao cả tuần rồi nó vẫn nằm đó. 7h, 9h, 11h, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Bộ quần áo hôm nó bị đâm nằm trên bàn, tôi cầm lên, viên đá màu xanh rơi xuống đất. Tôi nhặt lên và cầm chặt nó trong tay. Mắt tôi nhòe đi, tôi không thể nào kìm nén được những giọt nước mắt kia.

_Đồ tồi tệ, bộ anh tính nằm đó luôn sao. Anh có biết cả tuần qua nó như thế nào với em không. Mở mắt ra và nhìn em nè. –Tay tôi đâm thình thịch lên người nó.

_Anh có biết là em đã yêu anh rồi không hả? Anh hẳn tâm vậy sao? Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu!

Tôi chạy ra khỏi phòng và lao ra khuôn viên bệnh viện. Tôi ngồi gục xuống bậc thang. Một bàn tay đặt lên vai tôi.

_Những gì em nói là thật sao? –Cái giọng này.

_Huy. –Tôi bật khóc khi nhìn thấy nó.

_Sao lại khóc lớn đến vậy, ai làm em buồn à?

_Đồ tồi tệ, anh có biết là anh ác độc đến thế nào không? –Tôi lao tới ôm chặt lấy nó.

_Nín nào, anh đã không sao rồi. –Nó xoa đầu tôi.

_Thật ra anh tỉnh dậy lúc em mít ướt rồi và anh đã nghe được tất cả. –Nó cười toe toét

_Anh xấu xa thật đó. –Tôi đẩy nhẹ vai Huy.

_Ái. –Mặt nó nhăn lại.

_Em xin lỗi, anh có sao không, để em dìu anh về phòng, anh chưa khỏe hẳn đâu.

Thế là tôi và Huy trò chuyện suốt cả đêm. Sáng sớm thì bác sĩ vào khám tổng quát và yêu cầu nó ở lại bệnh viện một tuần nữa để theo dõi. Khỏi phải nói cũng biết cả nhà vui cỡ nào khi nó tỉnh lại. Đêm đó là đêm đầu tiên mà tôi có được một giấc ngủ thật say từ khi Huy vào viện.

Hôm nay là ngày Huy xuất viện. Dĩ nhiên là đi đón nó chẳng thiếu một ai. Tôi và thằng Thiện xách đồ đạc ra xe. Thần sắc của Huy rất tốt, đã hồng hào trở lại và rất vui vẻ, vì điều gì thì chắc chỉ có mình tôi hiểu. Nghĩ đến điều đó, mặt tôi đỏ lừ, ai có ngờ nó nghe được hết những lời đó, què chết được.

_Con nhớ ăn uống điều độ để tắm bổ đó, nhìn con gầy đi nhiều rồi. –Bác hai nhắc nhở Huy.

_Dạ, con biết rồi, ủa sao lúc này con thấy trong cốp xe nhiều vali vậy?

_À, bây giờ bác và thằng Thiện phải về, công việc bên đó bỏ bê đã hai tuần rồi.

_Cho con gửi lời thăm sức khỏe bác gái ạ.

_Ừ, cảm ơn con.

Chiếc xe thẳng tiến ra sân bay, Huy phải ngồi lại trong xe vì nó vẫn chưa khỏe hẳn. Cả nhà đưa đến tận phòng chờ của sân bay. Vẫn chỉ là những câu nói rập khuôn như nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ hay gửi lời đến bà con bên ấy. Thằng Thiện thì cầm cái headphone trên tai và hất hất cái đầu theo điệu nhạc. Loa thông báo chuyến bay sắp khởi hành, mọi người tất tả đi qua cổng soát vé. Thằng Thiện quay đầu lại và gửi đến tôi một nụ cười thật tươi. Tôi có thể hiểu được cái ẩn ý sau nụ cười đó, phải chăng là một lời chúc tốt đẹp dành cho tôi và Huy, tôi nghĩ là vậy.

Và giờ đây thì mọi thứ đã trở lại bình thường. Con hẻm quen thuộc, ngôi nhà đã hiện ra trước mắt tôi, không gian khác hẳn với những ngày Huy nằm viện. Sau khi đưa chúng tôi về nhà và dọn dẹp mọi thứ, ba mẹ lại trở về với công việc hằng ngày. Cái cảm giác ngượng ngùng lấp đầy cả căn nhà. Thằng Huy nhìn tôi với nụ cười nhẹ nhàng, và dĩ nhiên tôi giả vờ như không thấy.

_Sao thế? Cái bộ dạng ngớ ngẩn của em làm anh tức cười lắm đó. – Nó phá ra cười ngặt nghẽo.

_Ồ...làm...làm gì có. –Tự nhiên nhớ đến những lời hôm đó tôi lại thấy ngượng ngùng.

_Mặt em đỏ lỏm rồi kìa. –Nó nhéo má tôi.

_Đừng có nhéo má em như con nít nữa, rõ hăm. –Tôi phụng phịu.

_Ngốc xít, sao từ đầu không nói với anh, có biết anh chờ lâu lắm rồi không?

_Khỉ mốc, anh lảm nhảm gì đó. –Tôi cố lảng đi.

_Hè hè, biết ừi nhá. –Nó lấy cùi chỏ thúc thúc vào người tôi.

_Thôi đi, anh muốn dìm em chết mới chịu được à. –Mặt tôi lúc này nóng ran.

_Hơ, sự thật thôi, đêm đó chính miệng em nói mà.

_Được rồi, anh muốn sao mới tha cho em đây? –Tôi lườm nó.

_Cho hun cái là xong à. –Nó chu chu cái mỏ ra.

_Dẹp, biến ra chỗ khác mà chơi. –Tôi phi thẳng vào mặt nó cái tấm đệm lót ghế.

_Không cho thì thôi làm gì thô bạo dữ vậy.

_Ăn gì không em nấu cho?

_Thôi lát mình ra ngoài ăn hen.

_Thôi, anh chưa khỏe hẳn, à, lát đám lớp mình tới thăm đó, anh liệu mà cư xử cho đàng hoàng.

_Lấy giùm anh ly nước đi.

Tôi mang lại và đặt ly nước xuống bàn, nó chồm tới hôn vào má tôi.

_Anh...cái đồ...

_Đồ gì? –Huy nói với vẻ thách thức.

_Đồ mặt mốc. –Tôi lè lưỡi chọc nó.

Cảm giác dễ chịu, tôi thấy tinh thần khá hơn và thấy yêu đời hơn. Tự hỏi có phải tôi đang sống với chiều hướng tích cực hơn chăng? Tiếng chuông cửa kéo tôi ra khỏi những dòng suy nghĩ. Khỏi phải nói cũng biết đám bạn tới thăm rồi. Cái mặt mốc của thằng Nam thò vô trước, phải nói là nó khiến tôi cười ngặt nghẽo với bộ dạng ấy, tôi cứ tưởng như nó đang đi hỏi vợ cơ đấy, áo sơ mi bỏ thùng. Nó lườm tôi một cái thật đáng sợ. Không khi ồn ào hẳn lên, đứa thì trầm trồ khen nhà to thế, đứa thì lảng xằng mở tủ lạnh, thằng thì phi lên ghế nằm dài ra, còn mấy nhỏ thì vây kín lấy Huy. Đào hoa gớm. Cả đám cứ thế trò chuyện tới tận 4h mới chịu lết xác ra về.

Sau bữa ăn tối thật ấm cúng cùng ba mẹ. Tôi và Huy lên sân thượng hóng gió. Cảm giác sang khoái khi những cơn gió tạt từng đợt vào mặt thổi tung cái oi bức của mùa hè tại Sài Gòn. Thằng Huy đưa hăng cái mặt ra ban công mà hít thở khí trời, cái khuôn mặt ấy luôn chứa đựng những cái ẩn ý khiến tôi khó hiểu. Tôi cười và nhìn nó.

_Sao nào, làm gì mà nhìn anh dữ vậy? –Huy quay sang phía tôi.

_Công nhận nhìn kĩ mặt anh nó ngổ kinh khủng nhỉ. –Tôi cười khàng khặc.

_Hee, anh hiểu cái thâm thúy trong câu nói của em, thấy ta “đẹp chai” nên nhìn hoài chứ gì!!!

_Xì, tự tin quá!

Tôi ngồi trên cái ghế xếp đặt ngay giữa cái sân thượng. Cái không gian tĩnh lặng này làm tôi nổi hứng rêu rao 1 vài câu hát và dĩ nhiên là nó tề đến mức có lịch sự cũng không thể gọi là âm nhạc được.

_Cha, hôm nay mới biết em có cái tài lẻ nha.

_Tài lẻ gì anh?

_Có mối thù truyền kiếp với âm nhạc, hee. –Nó cười híp cả mắt.

_Hay quá ha, giỏi ca thử em nghe xem hơn được ai mà lớn hòng thế.

_Xin lỗi bé à, anh là thiên tài bẩm sinh nè.

_Nói thì ai chả nói được hử, thể hiện thì người ta mới tin chứ.

Huy hăng giọng và lướt những ca từ của 1 bản nhạc đầy cảm xúc. Không phải tuyệt vời nhưng tôi cảm thấy được sự da diết trong từng từ của bài hát. Nó làm tim tôi đập rất nhanh, tôi đang chìm ngập trong sự êm đềm của bài hát.

“Để anh một mình nhé em, em cứ đi đi

Đập nát hết ngày tháng qua em cứ đi đi

Vì anh đã chọn về mình thế thôi

Chẳng thể nào đổi thay, anh biết thời gian chẳng thể nào

Quên đi được một người”

_Sến quá, chẳng hay tí nào. –Tôi trề môi.

_Anh hiểu mà, trên đời chỉ có anh là hiểu em nhất thôi, đúng chứ, hee.

_Cứ đi guốc trong bụng người khác thì anh mới vui à.

_Có như vậy anh mới biết em cần gì và anh sẽ giúp em làm tất cả.

Tôi chẳng nói thêm một lời nào nữa vì biết chắc rằng mình sẽ lại mít ứot nữa. Thật bình yên khi ở cạnh Huy, cảm giác như là luôn được bảo vệ một cách tuyệt đối.

_Đi ngủ thôi nhóc, anh buồn ngủ rồi nè. Nó bước vào trong nhà.

_Huy nè!

_Hử?

_Bài này hay lắm á, cảm ơn anh.

_Anh biết, hee, em chẳng bao giờ giấu được cảm xúc của mình đâu, tệ quá à. –Cái giọng cười dễ ghét quen thuộc.

Đồng hồ đã chỉ đúng 10h00, tôi nằm đọc cho hết cuốn sách “giá trị của cuộc sống”. Phải công nhận tác giả là một người rất giỏi, cái trọng tâm của cuốn sách đánh trúng ngay những suy nghĩ của tôi. Thăng Huy thì đã ngủ từ nãy giờ, có lẽ nó vẫn chưa hồi phục hẳn sau tai nạn đó.

_Sao giờ này còn chưa ngủ hả nhóc? –Nó mở mắt ra hỏi tôi.

_Em tính đọc cho xong quyển sách này, nó hay lắm.

_Mai đọc tiếp, khuya rồi đó. –Tay nó xoa xoa cái bụng của tôi.

_Nhột quá à, bụng em đâu có săn chắc mà anh sờ.

_Nó mềm mềm vậy sợ mới đã chứ cứng như đá sờ chẳng sướng.

_Nhưng mà nhột lắm á, không tin đưa em sờ coi anh nhột không cho biết.

Sau 1 hồi lâu cù lét mà Huy vẫn đứng đưng như không. Tôi chán nản ngả đầu xuống gối. Cái bụng săn chắc của nó giựt giựt vì cười.

_Thôi, chán rồi, em đi ngủ, người gì đâu chả biết nhột, hết vui rồi.

_Haha, giận mà cũng thế này thì hỏi sao anh không yêu cho được hở.

_Nhiều chuyện, ngủ đi.

Nó chồm tới hôn nhẹ vào má tôi với lời chúc ngủ ngon. Như thế thôi cũng thấy ấm áp rồi. Nó ôm tôi vào lòng và ngủ. Một ngày hạnh phúc....

15. Chương 16

Mùa hè năm nay đối với Huy và Ân là một kỉ niệm khó quên. Cả hai đi chơi rất nhiều, Nha Trang, Đà Lạt, Phú Quốc, v.v... Năm tháng đẹp nhất của cả hai có thể nói là rất ngắn ngủi khi mà sắp tới sẽ có bao sóng gió đang chờ đón.

Quốc Huy:

Năm nay là năm quan trọng nhất của tôi và Ân. Nó đánh dấu sự trưởng thành của chúng tôi với những dự tính cho tương lai. Thời học sinh của tôi chỉ còn năm nay là hết, tôi muốn sẽ có thêm những kỉ niệm đẹp nhất của tuổi học trò.

Tôi và Ân đang chen lấn để xem bảng chia lớp. Do thành tích học tập tiến bộ nên tôi được xếp vào lớp 12a4. Trong năm lớp 11, Ân đã có những bước tiến trong học tập, học sinh xuất sắc toàn diện, không quá lạ khi nó được vào lớp chuyên của trường.

_Wow, em được vào lớp chuyên của trường kìa, thiệt là ngưỡng mộ nha. –Tôi khoác vai Ân.

_Không đơn giản như anh nghĩ đâu, lớp chuyên sẽ có nhiều áp lực lắm đó. –Nó thở dài.

Cũng phải thôi, sự cạnh tranh trong học tập của các học sinh trong lớp chuyên khá căng thẳng, nếu thành tích học tập vượt trội thì sẽ được ban giám hiệu giới thiệu và tuyển thẳng vào đại học quốc gia. Tôi nhéo má Ân và về lớp của mình.

—Đau anh, nhéo gì mà mạnh thế, thiếu điều tróc cả da mặt nè. —Ấn xoa xoa hai gò má.

—Thương nhiều nên nhéo mới đau đó, thui anh về lớp ra về gặp em hén.

Tôi bước vào lớp, kiếm inh một chỗ thật thoải mái, đang hí hửng mơ màng về kì nghỉ hè vừa rồi. Hạnh phúc lắm, mặc dù đã hôn Ấn khá nhiều lần nhưng toàn là hôn trộm. Trong lần đi Nha Trang thì có lẽ đó là nụ hôn thật sự đầu tiên của tôi và Ấn. Thằng Nam bước vào cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi không ưa Nam vì có lẽ Nam có tình cảm đặc biệt với Ấn. Ấn không cảm nhận được nhưng tôi thì hoàn toàn có thể.

—Ồ, chào bạn hiền, năm nay được chung lớp rồi. —Nam cười toe toét.

—Ờ, không biết là hên hay xui đây.

—Bạn bè nhau mà nặng lời thế. —Cái mặt nó nghênh nghênh.

—Mày cũng biết lí do mà, cho nên đừng có giả dờ. —Tôi day nghiêng Nam.

—Vậy ra Huy cũng phát hiện ra à. —Nó đáp lời tôi vẫn với cái giọng nhời nhời, thiệt khiến tôi sôi gan.

—Tao chỉ nói một câu, mày mà bèn mắng tới gần Ấn thì không yên với tao đâu. —Tôi nghiêng rằng trèo trẹo.

—Tao đâu có ngăn mày đâu Huy, và mày cũng chả có lí do gì mà ngăn tao tới gần Ấn.

—Mày hay lắm.

—Trong tình yêu thì cạnh tranh công bằng thôi, tao nói đúng chứ. —Nó bỏ đi và ngồi xuống cái bàn gần cuối lớp.

Chưa bao giờ tôi thấy mình mất bình tĩnh như lúc này. Suốt buổi sinh hoạt tôi không chú ý lắm vì mãi lo suy nghĩ. Lúc ra về tôi thấy Nam đi cạnh Ấn và to nhỏ điều gì đó. Tò mò chết được.

—Nhóc con, thằng Nam nói gì với em vậy? —Tôi đưa nó cái nón bảo hiểm.

—À, có gì đâu anh, chiều nó tính rủ em đi uống nước. —Nó vịn lên vai tôi và bước lên xe.

—Rồi em trả lời thế nào, em có tính đi không?

—Có chứ, cũng lâu rồi em không gặp nó với lại nó cũng đã giúp đỡ em khá nhiều rồi.

Tôi ngập ngừng một chút.

—Em không đi có được không?

—Sao thế? Có chuyện gì hử? —Nó ngạc nhiên hỏi.

—Không, vì anh chỉ không thích thôi!

Cái mặt bí hiểm của thằng Ấn xuất hiện với ánh nhìn soi mói. Sau đó nó ném cho tôi một nụ cười rõ nham hiểm.

—Há, ghen à?

—Móc xì nè, anh chỉ cảm thấy không yên tâm khi để em đi với nó, chắc em cũng còn nhớ cái người đàn ông mà tính dâm em chứ?

—Thôi anh đừng nhắc chuyện cũ nữa, nhớ lại em còn thấy sợ đây này.

—Anh nghĩ em nên tránh xa Nam ra, những mối quan hệ của nó mình làm sao biết được.

—Thôi vậy, em hứa với anh là em sẽ về sớm ,được hông? —Nó ra chiều nũng nịu

—Ok, vậy cũng được, nhưng mà đi chơi thì nhớ mua cái gì cho anh ăn đó nha, anh ở nhà chờ.

Cú này của mình thâm độc phết. Đưa tình huống như thế mới mong Ấn về sớm được. Suốt trên đường về nhà tôi cứ hào hứng với sự tính toán của mình.

Hoàng Nam:

Tôi hoàn toàn bất ngờ khi mà thằng Huy lại biết là tôi thích Ân. Mà cũng tốt, dẫu sao thì tôi cũng đã phát tính hiệu cho trận chiến của tôi với Huy. Gì chứ mấy cái chuyện này tôi rất tự tin, những gì tôi muốn chưa bao giờ thất bại. Đáng ra thì tôi cũng không có ý định công khai tuyên chiến với Huy nhưng phải công nhận từng lời của nó khiến tôi cay cú.

Tiếng chuông vang lên, tôi lật đật xách cặp ra khỏi lớp và đi tới lớp của Ân. Người ta nói là ra tay trước thì lợi thế sẽ nghiêng về mình. Còn cách thức cưa đổ Ân thì tôi chưa có ý tưởng gì cả. Phải nói là khá căng đây.

_Chào nhóc, nghỉ hè zui hén. –Tôi nhe răng cười với Ân.

_Chào Nam.

_Chiều nay rảnh chứ?

_Ừm, chiều nay thì tui cũng không có gì bận cả, có chuyện gì không?

_Lâu lâu nhớ, tính rủ đi uống nước vậy mà.

_Xời, ông nói nghe mà nổi hết cả da gà. –Nó trề môi.

_Hổng tin à, nhớ thiệt đó.

_Có khủng mới tin cái người từng từng như ông.

_Cái nguyên nhân mà nhớ với mong thì chắc Ân cũng rõ mà hén. –Tôi nhướn nhướn cặp chân mày.

_Haha, không lẽ Nam muốn nói thích Ân!!! –Thằng Ân cười và nói câu đó với giọng hời hợt.

_Đúng rồi, có vậy mà cũng làm tui vòng vo, mệt chết được. –Tôi vẫn cười nhăn nhó.

_Thôi, đừng giỡn nữa, vậy chiều nay 5h hén, tui về đây. –Nó cười và đi ra cổng.

Bước đầu thành công, tôi đang suy nghĩ và toan tính mọi cách có thể để khiến Ân xiêu lòng. Và dĩ nhiên với cái đầu óc mưu mô của tôi mà suy nghĩ thì sẽ lòi ra rất nhiều ý tưởng. Bước đầu là tiếp cận và dần tách Ân ra khỏi thằng Huy.

Hoài Ân:

Cái thằng Nam hôm nay lại bày trò gì nữa đây? Mấy lời nó nói với thái độ cà rỡn khiến tôi cứ suy nghĩ, nếu là thật thì thế nào? Suy nghĩ lại tôi thấy thằng Nam sống có hề quan tâm ai đâu nhưng với tôi thì nó lại đối xử khá tốt. Nhưng tôi đâu có cảm giác gì với Nam, vả lại nó cũng hay chọc ghẹo mấy bạn nữ nên tôi nghĩ trường hợp này là không hợp lý. Uiii! Mà mình suy nghĩ đi đâu vậy kìa, trong đầu mình chỉ có Huy thôi mà.

Buổi trưa hôm nay tôi chẳng ngủ được gì. Huy cứ phá riết, hết chọc lét lại gác chân lên người tôi. Không biết lại muốn phá phách gì đây.

_Đừng mà Huy, để yên cho em ngủ, em buồn ngủ quá. –Tôi dụi mắt quay qua nhìn nó.

_Thì em cứ ngủ đi, anh chỉ ôm tý thôi mà! –Nó nằm nghiêng và lấy tay chống cái đầu dòm tôi lăm lăm.

_Anh làm em nhột quá thì ngủ sao được. –Nói xong tôi lại đổ giắc ngủ.

Đầu đã yên thân, cái tay của Huy lại phá phách, nó cứ thọt lét làm tôi cười chảy cả nước mắt.

_Huy à, anh phá quá đi, em đang ngủ mà. –Tôi gỡ tay nó ra.

_Em thích thế này không?

_Không, không thích chút nào! –Mặt tôi đỏ kè.

_Xạo nè, mặt em đỏ bừng rồi kìa. –Nó nham nhở cười.

_Thôi mà, để em ngủ đi. –Tôi cố lảng sang chuyện khác.

_Tha cho em đó. –Nó bĩu môi.

Nó ôm chặt tôi vào lòng và đánh một giấc ngủ ngon lành. Tôi thầm cảm ơn nó vì những gì nó đã mang đến cho tôi...

16. Chương 17

Hoài Ân:

Cái mặt thẳng Huy méo xệch khi tôi chuẩn bị đi uống nước với Nam. Tôi thật khó xử khi mà Huy lại giả tính trẻ con ngay lúc này.

_Thôi mà Huy, em chỉ đi uống nước chút xiu rồi về à.

_Anh không muốn em đi chung với Nam. –Nó lâu bầu.

_Gì hả, anh ghen với Nam à? Em với Nam chỉ là bạn thôi.

_Ghen khỉ chứ ghen, anh chỉ không muốn em đi với thằng Nam thôi.

_Cho em 1 lý do đi, hợp lý thì em sẽ ở nhà.

Huy im lặng và tôi hôn nhẹ lên má nó. Tôi hứa sẽ về sớm nên nó bắt buộc phải đồng ý.

Hoàng Nam:

Tôi đứng chờ Ân ở đầu hẻm. Chưa khi nào tôi lại muốn chiếm hữu một cái gì đó như lúc này. Và hôm nay sẽ là ngày mà cuộc chơi bắt đầu. Ân bước tới và cười với tôi.

_Ê, đợi lâu chưa.

_Mới tới thôi à.

_Hôm nay sao hứng thú rủ tui đi chơi zà.

_Thì sinh nhật đi chơi một mình buồn lắm nên mới rủ nhóc nè.

_Nay sinh nhật Nam hả, sao sang không nói ra luôn, tui chưa có mua quà gì hết.

_Có đó, nhóc chịu đi chơi với tui coi như là món quà quý nhất rồi.

_Sến quá đi, tui hổng ngờ là Nam sến dữ vậy đó. –Nó cười chọc quê tôi.

_Thiệt chứ sến gì, thôi lên xe đi.

_Ông với tui đi siêu thị trước ghen? –Ân đề nghị.

_Chỉ vậy? –Việc này đã nằm trong dự tính của tôi, tôi biết thế nào nó cũng sẽ đề nghị tới siêu thị để mà mua quà.

_Tới đó biết, hỏi nhiều quá.

Tôi cười thầm trong bụng. Ân ơi là Ân, sao mà ngây thơ thế không biết nữa. Và dĩ nhiên tôi đã cài sẵn người cho kế hoạch này rồi. Tôi chở nó tới siêu thị BigC nằm ở đường Sư Vạn Hạnh. Tôi và nó vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Một thanh niên đi ngược chiều và đụng mạnh vào thẳng Ân. Đó là Hùng bự, người mà tôi sắp đặt sẵn.

_Mẹ, mày dúi hả, có con mắt không mà đụng trúng tao còn trố mắt ra dòm. –Nó hung hỏ nạt vào mặt Ân.

_Anh đi đụng tui, không xin lỗi mà còn đổ thừa là sao. –Tôi biết rằng dù Ân rất hiền nhưng nó không bao giờ nhường nhịn những kẻ vô lý.

_Á, thằng này ngon. –Đi theo thằng Hùng thì có đến hơn chục đứa.

Cả đám lôi tôi và Ân vào con hẻm kế bên siêu thị. Mọi chuyện đều đi theo đúng những gì tôi dự đoán. Sau một hồi lờ qua tiếng lại. Tụi thằng Hùng lao tới túm đầu thằng Ân. Tôi dấn với tụi nó là không được để Ân nghi ngờ nhưng dĩ nhiên là không quá tay. Tôi lao tới vặn tay thằng Hùng ngoặc ra sau. Và tôi xô xát với cả đám, còn thằng Ân thì sợ hãi vô cùng, mặt nó tái mét và ra sức năn nỉ tụi thằng Hùng. Do có học karate nên mấy cú mèo quào của tụi thằng Hùng có hề gì. Tôi giả vờ quỵ xuống nhưng đám thằng Hùng đứa nào cũng te tua, bầm dập. Nó tát Ân 1 bạt tay, không mạnh lắm nhưng khá bất ngờ nên thằng Ân chỉ biết ôm mặt.

__Lần này tao tạm tha cho tụi bây, nhớ kỹ mặt tao đó. –Hùng nói xong và bỏ đi.

Ân diu tôi đứng đây và dĩ nhiên về mặt nó rất lo lắng. Mấy thằng này diễn khá hay nên màn kịch này tôi rất ưng ý. Bước khỏi đầu thuận lợi, tôi cảm thấy vô cùng hưng phấn.

__Xin lỗi Nam, vì tui mà bị tụi nó đánh quá trời, biết thế lúc nãy nhìn nó cho yên thân.

__Tui có sao đâu, chỉ hơi ê ẩm thôi. Tại tụi nó ăn nói ngang ngược chứ có phải tại nhóc đâu. –Tôi an ủi nó

__Nam đứng dậy nổi không, nãy thấy tụi nó đánh Nam mà tui sợ muốn chết.

__Không sao đâu, tui học karate từ nhỏ nên nhieu đây có thấm thì. Thui mình đi chơi tiếp hen.

__Thiệt là Nam không sao chứ? –Thấy vẻ mặt lo lắng của Ân, tôi chỉ biết cười thầm trong bụng.

Thằng Ân đã mua tặng tôi một chiếc bóp và sau đó hai chúng tôi đi ăn uống. Tôi đưa Ân về nhà và chào tạm biệt, lúc đó đã gần 11h00. Khi bước đầu của kế hoạch thành công, trong bụng cảm thấy rất vui, nếu như cứ đà này thì Ân sẽ có tình cảm với mình thôi. Suốt trên đường về tôi vẫn suy nghĩ cho bước tiếp theo trong dự tính của mình.

Hoài Ân:

Vì mình mà hôm nay thằng Nam bị đánh chung, cảm thấy áy náy trong lòng. Tôi tự nghĩ tại sao mà sinh nhật nó lại chẳng thấy bạn bè đâu cả, nó có nhiều bạn lắm mà. Tôi đặt cái nghi vấn là phải chăng những gì nó nói hồi sáng là sự thật. Tôi thầm tự nhủ là trong tim tôi chỉ có mỗi thằng Huy mà thôi. Bất chợt điện thoại tôi báo có tin nhắn.

“Ngủ ngon nha nhóc, thanks vì hôm nay đã đi chơi với tui, LU”

Sặc, tin nhắn sặc mùi tình cảm, nếu mà Huy biết được thì chắc chắn sẽ giận lắm đây. Tôi giật mình khi nhìn thấy đồng hồ đã chỉ đúng 11h00. Tôi ù chạy vào nhà và lao thẳng lên phòng. Thằng Huy nằm đó với cái vẻ mặt hằm hằm.

__Xin lỗi Huy, em không phải cố tình về trễ đâu?

__Xin lỗi chuyện gì cơ chứ ? – Giọng nó lạnh tanh, nó giận tôi mất rồi.

__Thôi mà, cho em xin lỗi đi, do có sự cố.

Tôi kể hết mọi chuyện cho Huy và hiển nhiên là nó nổi giận đùng đùng. Nó cấm tôi không được đi cùng Nam nữa. Tôi ủ rũ ngồi đó cúi gầm mặt xuống.

__Có đau lắm không? –Nó ân cần hỏi.

__Không? Em chỉ thấy hơi rất thôi à.

__Anh xin lỗi, chỉ tại lo cho em thôi.

__Em biết mà, anh không giận em nữa chứ? –Tôi lén nhìn xem thái độ của Huy.

__Ngốc,anh không có giận, chỉ lo cho em thôi.

Nó xoa nhẹ gò má tôi, nó ôm tôi vào lòng. Tôi biết và cảm nhận được tình cảm Huy dành cho tôi. Có lẽ thời gian này là đẹp nhất đối với tôi. Tôi ngủ thật ngon lành trong vòng tay của Huy.

Quốc Huy:

Vẫn như ngày thường, con đường tới trường đông nghẹt xe. Tôi và Ân thông thả bước vào cổng. Nó bị tuột dây giày và lom khom thất lại.

_Nhanh lên em, mình tranh thủ xuống căn tin kiếm cái gì bỏ vào bụng nào. –Tôi ngoáy đầu lại gọi Ân.

Nó đi về phía căn tin. Đột nhiên nó ngã soạt giữa sân trường. Tôi chạy lại đỡ nó, té thế nào mà dưới cằm nó rách một đường dài, máu chảy ra rất nhiều. Tôi lấy tay bịt chặt vết thương và đưa nó xuống y tế. Nhìn mặt Ân nhăn nhó làm tôi lo lắng.

_Sao vậy Ân? Em có đau lắm không?

_Lúc té, cái cằm đập xuống đất nên ê quá hà.

_Đi đừng kiểu gì mà té nặng thế hả? –Cô y tá lo lắng hỏi nó.

_Dạ, em cũng không rõ, chỉ là thấy đầu hơi choáng.

_Cũng may là vết thương không sâu nên chỉ cần cầm máu thôi.

Tôi về lớp mà cảm thấy kì lạ. Thường thì phản xạ khi té là 2 tay phải chống xuống đất nhưng Ân thì hai tay lại buông lỏng. Cái thằng này, hậu đầu quá.

Cái năm 12 này thật là căng thẳng, với sức học của tôi thì không khó nhưng bài vở nhiều vô kể, nó khiến tôi và Ân bù đầu bù cổ. Mới đó mà đã sắp thi tốt nghiệp rồi. Tôi đang ngồi học mà đầu thì cứ suy nghĩ vớ vẩn. Thằng Ân bưng lên hai ly cà phê, nó đặt xuống bàn và nói.

_Anh nghỉ chút xíu đi, uống ly cà phê cho tỉnh táo.- Nó đưa tôi một ly.

_Sắp tới kì thi mà học chưa được bao nhiêu, anh đâu có thông minh như em nên giờ phải học bù đầu bù cổ.

_À anh tính sẽ thi ngành nào vậy?

_Anh thì muốn thi vào trường nghệ thuật nhưng tự biết khả năng có giới hạn nên quyết định chọn ngành kinh tế.

Thằng Ân toan cầm ly cà phê nhưng tay nó cứ chộp vào khoảng không cách cái ly những năm phân.

_Em sao vậy? – Tôi thắc mắc hỏi nó.

_À, tại em đang nói chuyện với anh nên không nhìn ly cà phê, thế là cằm hoài không trúng. –Nó đưa lên miệng và nhấp một ngụm.

_Em hậu đầu cứ như Nobita ấy. –Tôi nhướn miệng cười.

_Xì, kệ em.

Nó vượt tay làm rơi cái ly xuống đất. Tiếng xoảng vang lên làm tôi giật mình.

_Sao mà đoảng quá vậy? Em có bị phỏng không? –Tôi cầm tay nó và xem xét.

_Em không sao, chắc dạo này ngủ hơi ít nên hay làm rơi đồ, anh học tiếp đi để em dọn dẹp.

_Để đó anh dọn cho, em ngủ đi cho đỡ mệt, em dọn lỗ đứt tay lại khổ. –Tôi khom xuống nhặt những mảnh vỡ.

_Cảm ơn anh.

_Khờ quá, sao lại cảm ơn anh. –Tôi gõ đầu nó.

_Dạo này em cứ hay bị choáng, chắc là do ăn uống không điều độ quá. –Nó cười.

_Còn nói nữa, sắp thi rồi mà đồ bệnh là tiu đó, rang ăn uống cho nhiều vào.

Cũng 12h hơn rồi, tôi đánh răng xong và leo lên chiếc giường ngủ. Thời gian này cứ lao đầu vô học nên cũng ít được đi chơi với thằng Ân, chỉ còn vài tuần nữa là xong. Khi ấy thì tha hồ mà chơi bởi, tôi chưa ngủ mà cứ nằm tính toán kế hoạch sau khi thi xong. Vuốt nhẹ khuôn mặt nó, tôi cứ muốn ngắm nhìn nó thế này thôi. Đẹp lắm, từ tâm hồn cho đến bề ngoài, những lúc mệt mỏi chỉ cần nhìn nó thôi

cũng đủ khiến tôi vui rồi. Nó đang nằm trong vòng tay tôi. Yên bình quá, tôi đã ngủ lúc nào cũng chẳng nhớ.

17. Chương 18

Hoài Ân:

Tôi thức dậy với một tâm trạng cực kì sáng khoái. Hôm nay là ngày thi đầu tiên của kì thi tốt nghiệp. Thăng Huy cũng đã thức dậy, nó nhìn tôi cười rất tươi. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, tôi và nó thay đồ chuẩn bị đến địa điểm thi. Hai đứa thi ở hai trường khác nhau nên phải đi sớm cho kịp giờ. Nó chở tôi tới nơi và nói:

_Cố lên nha em, phải đạt điểm thật cao đó.

_Anh cũng thế, may mắn nhé. –Tôi bước vào cổng.

Nó quay đầu xe và chạy thật nhanh để kịp giờ thi. Lúc này, cảm giác trong tôi rất hồi hộp, tay tôi nắm chặt cái mặt dây chuyền mà Huy tặng, có như thế tôi mới bớt run. Tôi rảo bước thật nhanh tới chỗ tập trung. Trong khoảnh khắc, chân tôi không thể cử động, vì đang bước đi nên mất đà và tôi ngã xuống sân trường, tôi chỉ thấy trước mặt tối sầm, đầu uơn ươn và tôi lịm đi.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên một cái giường trắng toát, đầu tôi được băng bó, đau lắm. Tôi toan bước xuống giường thì cô y tá chạy lại.

_Em cứ nằm đó đi, em mất máu hơi nhiều nên chưa đi lại được đâu.

_Em nằm đây bao lâu rồi hả chị. –Tôi hỏi.

_Đã được hơn 1 giờ rồi.

Chết rồi, làm sao đây, ngày thi đầu tiên mà thế này thì tiêu. Tôi bồn chồn năn nỉ cô y tá cho tôi về lại trường để thi.

_Đầu em đập khá mạnh nên bác sĩ dặn sau khi tỉnh sẽ đưa em đi chụp chuyên sâu để xem có bị gì không.

Tôi thất vọng và nhìn cô y tá với vẻ van xin. Dĩ nhiên là không được sự đồng ý rồi, sau đó cô ấy dẫn tôi đi chụp hình, chụp nhiều nơi lắm, chụp CT nè, chụp cắt lớp đủ thứ. Sau đó, cô ta dẫn tôi đến làm giấy tờ cho bệnh viện.

_Bây giờ em theo chị làm thủ tục nhé.

_Chị ơi, em không có mang tiền theo. –Tôi nhìn cô y tá.

_Em đừng lo, mai em vào kiểm tra lần cuối rồi đóng cũng được.

Tôi cảm ơn và đi theo. Lại cảm giác đó, tôi mất đà và té vào người cô y tá.

_Có vẻ như em khá hậu đậu nhỉ, sao cứ vấp té hoài vậy. –Chị ấy đỡ tôi và cười.

_Em cũng không rõ, nhưng dạo gần đây em hay bị lắm. –Tôi gãi gãi đầu.

Sau khi làm xong thủ tục, tôi mới thấy lo lắng. Chết rồi, nếu mà Huy biết được thì sao. Thế nào nó cũng lo quỳnh lên và bắt mình đi kiểm tra này nọ mất, đúng là tôi ghét bệnh viện ghê. Thế là tôi lấy điện thoại ra và gọi.

_Alô, Huy hả, anh khỏi rước em nghen, lát gặp nhau ở nhà hén.

_Sao vậy, để anh rước em cho, nếu không em về bằng cái gì?

_Chiều còn thi nữa nên anh về trước đi, em đi xe bus về, em đang ở trên xe nè, vậy hen. –Tôi cúp máy.

Tôi tháo miếng gạc băng trên đầu, cũng may là chỉ bị trầy, tôi có thể dung tóc để che lại. Ngồi trên xe bus, ngẫm lại mấy tháng nay, cơ thể mình có cái gì đó không được bình thường. Lâu lâu lại có cảm giác mất thăng bằng, còn hay đánh vỡ đồ đạc nữa chứ. Tim đập thành thịch, tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra ngay lúc này. Sau khi đánh một giấc ngủ trưa, Huy lại chở tôi lên hội đồng thi. Tôi cảm thấy như rơi xuống vực thẳm khi mà thầy gác thi nói.

—Lúc này thầy được báo là em sẽ không được thi và phải chờ lại năm sau.

—Sao vậy thầy? Tại sao vậy? Em phạm gì à? —Tôi hỏi thầy một cách dồn dập.

—Do môn thi đầu em không thi xem như năm nay em đã rớt tốt nghiệp.

—Thưa thầy, đó không phải là lỗi của em, thầy cũng biết mà, em muốn xin được thi lại, có được không hở thầy. —Giọng tôi như đang bị một vật gì cản nên cứ nghẹn lại, chữ được chữ mất.

—Thầy rất tiếc, đó là do ở trên bắt buộc, dù rất muốn giúp em. —Nói xong thầy bước vào phòng thi.

Tại sao thế? Tôi chỉ biết kêu trời, 12 năm học, và giờ đây tôi coi như bị rớt. Lúc này tôi chẳng biết phải làm gì, chỉ biết ngồi ở băng ghế đá mà suy nghĩ. Chợt điện thoại đổ chuông.

—Xin hỏi, đây là số điện thoại của Trần Hoài Ân không ạ. —Một giọng nữ vang lên.

—Dạ, em nè, chị là ai vậy?

—Chào em, phiếu xét nghiệm của em đã có kết quả, ngày mai em hãy đem sổ khám sức khỏe và lên bệnh viện đại học y được để nghe kết quả.

—Vâng, em cảm ơn, chào chị.

Cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy, mình chụp hình ở bệnh viện Sài Gòn mà sao lại nghe kết quả ở đó. Tôi hồ nghi, phải chăng là có chuyện gì xảy ra với mình. Khi trở về nhà, tôi vẫn vờ như bình thường và cũng không nói gì với Huy cả.

Sáng hôm sau, khi tạm biệt Huy tại hội đồng thi. Tôi bắt một chiếc xe ôm và nhờ chở đến bệnh viện đại học y được. Đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, sau đó tôi được đọc tên. Cô y tà hướng dẫn tôi lên khoa nội thần kinh để gặp bác sĩ Tuấn.

—Chào bác sĩ ạ! —Tôi gật đầu chào.

—Em ngồi đi.

Chẳng hỏi han và cũng chẳng nói lời nào nữa. Vị bác sĩ độ khoảng 30 tuổi lấy chiếc đèn pin dùng trong y khoa và rọi thẳng vào mắt tôi. Cái ánh sáng đó làm mắt tôi lóa đi. Sau đó, ông dùng tay kéo mí mắt lên và xem xét.

—Em bị gì vậy bác sĩ. —Tôi lo lắng hỏi.

—Dạo gần đây em thấy cơ thể mình thế nào?

—Dạo gần đây em hay bị choáng lảo.

—Em có hay bị ngã và xác định vị trí đồ vật không chính xác không hả? —Câu hỏi này làm tôi điếng người.

—Dạ, có.

—Em bị bệnh gì vậy? Xin bác sĩ hãy cho em được biết? —Tôi đã bắt đầu mất bình tĩnh.

—Tôi có một yêu cầu, em có thói quen viết nhật kí không? —Ông ta chỉnh lại gọng kính và hỏi tôi.

—Dạ, em chưa viết bao giờ.

—Tôi muốn em hàng ngày đều phải viết nhật kí, nội dung là bất cứ cảm giác gì em cảm nhận được từ cơ thể.

—Bệnh em nghiêm trọng lắm sao? —Tôi vẫn hỏi suốt.

—Và nhớ là tài khám hàng tuần, đem theo cả quyển nhật kí.

—Em muốn biết bệnh tình của mình. —Tôi hơi lớn tiếng.

—Tôi chưa thể khẳng định được bệnh nên làm sao có thể trả lời em. À, tuần sau em nhớ nhớ dẫn ba mẹ theo nhé.

—Người thân của em mất cả rồi. —Mắt lại nhòe, cảm giác này rất quen.

—Vậy em đang sống với ai?

—Người quen. —Tôi quên cả phép lịch sự.

—Em đừng quá lo lắng, tạm thời tôi nghĩ là do rối loạn tăng trưởng, thường hay gặp ở tuổi mới lớn.

Nghe điều đó xong, cảm giác long ngực nhẹ đi phần nào nhưng trong thâm tâm, tôi nghĩ nó không đơn giản tí nào, những khi té hoàn toàn tôi không điều khiển được bản thân. Tôi chào tạm biệt bác sĩ và ra về. Thời gian này sẽ khó khăn với tôi đây, tôi không thể nói bệnh tình cho Huy được. Và không xác định được mình đang mang căn bệnh gì nên khi bác sĩ hỏi tôi đã nói dối là hiện đang sống cùng người quen. Tôi trở lại hội đồng thi và chờ Huy. Nó thắng kịt trước mặt tôi, vẫn nụ cười đó nhưng lúc này tôi lại đáp trả bằng hai hàng nước mắt chảy dài. Dù tôi rất muốn giấu nhưng không thể nào kìm nén được, tôi òa khóc trước ánh mắt lo lắng của Huy.

—Em sao vậy? Có chuyện gì thế? Nói cho anh biết xem nào? —Nó lay lay cánh tay tôi.

—Em bị đánh rớt rồi, năm sau phải thi lại. —Nó tròn mắt nhìn tôi.

—Chuyện gì xảy ra? Thôi về nhà rồi nói.

Ngồi trên xe Huy, tôi bồn chồn vì biết mình đã nói hớ. Và tôi đã suy nghĩ ra một lý do tôi cho là hợp lý nhất. Xin lỗi anh hai. Tôi nói dối với Huy là ngày đầu tiên thi, sau khi Huy chạy đi tôi đã vô tình gặp một người giống hệt anh hai. Và vì mãi đuổi theo nên tôi đã bỏ thi. Huy thở dài nhìn tôi.

—Em vẫn chưa quên được chuyện cũ à? —Nó ôm tôi vào lòng.

—Không phải vậy nhưng em không hiểu sao lúc đó mình cứ bước theo mãi.

—Thôi, chuyện cũng lỡ rồi, em đừng buồn nữa, năm sau thi lại thôi.

Sau kì thi, tôi đã bị cô chủ nhiệm gọi điện. Tôi lên trường và gặp cô, cô rất tiếc vì trường hợp của tôi. Và hiển nhiên tôi xin cô giấu chuyện tôi gặp tai nạn ngay ngày đầu thi. Cô đã đồng ý và hứa sẽ giúp đỡ tôi cho kì thi năm sau.

Huy đã đậu với số điểm khá cao, nó mừng lắm. Hằng tuần, tôi vẫn một mình đi gặp bác sĩ, và lần nào cũng thế, vẫn như lần khám đầu tiên. Sau khi xem quyển nhật kí, nét mặt của bác sĩ nhăn lại.

—Có chuyện gì sao bác sĩ?

—Không, em làm rất tốt, theo như những gì em viết, tôi cảm nhận được em là một học sinh khá giỏi, đúng không?

—Dạ, trong lớp em học khá tốt ạ.

—Tôi sẽ cho em đơn thuốc, em nhớ uống đều đặn nhé! —Ông ta mỉm cười.

—Đây là thuốc gì vậy bác sĩ?

—Chỉ là thuốc bổ và một số thuốc cân bằng hormone thôi.

Tôi chào bác sĩ và ra về. Ngày mai cả khối 12 trường tôi sẽ đi Nha Trang ba ngày, gọi là xả stress sau kì thi. Tôi và Ân khác lớp nên cả hai không được đi chung xe. Sau khi soạn đồ xong, tôi mệt mỏi và lăn ra ngủ. Thăng Huy nằm kế bên ôm chặt tôi. Một giấc ngủ ấm áp lại tìm đến với tôi.

18. Chương 19

Quốc Huy:

Tập trung ở sân trường, tôi buồn khi không được ngồi chung xe với Ân. Các lớp lần lượt bước lên xe, thằng Nam thoăn thoắt giành chiếc ghế cạnh tôi. Mặc kệ nó, chẳng có gì phải quan tâm. Tôi đeo headphone và nhắm mắt lại. Đắm chìm trong suy nghĩ của tôi, cái nụ cười khi nãy của thằng Nam có ý nghĩa gì. Và tôi nhớ là hàng tuần thằng Ân cứ đi đâu đó nhưng có hỏi cũng chỉ nói là đi mua đồ, còn không thì đi dạo. Có khi nào nó đi chơi cùng thằng Nam không. Nghĩ đến đây, tôi chỉ muốn đấm thằng Nam cho đỡ bực bội trong lòng. Có thể lắm chứ vì cái nụ cười khinh khỉnh của thằng Nam ra chiều thách thức tôi. Càng nghĩ càng thấy bực bội. Tôi cố ngủ một giấc thật sâu để xóa đi cái khó chịu trong người.

Tôi tỉnh dậy thì trời đã nhá nhem tối, chỉ còn cách Nha Trang khoảng vài chục cây số nữa thôi. Thằng Nam thì ngồi nhắn tin và ra chiều thích thú. Tôi lên liếc vào màn hình. Máu trong người tôi như phát hỏa. Thì ra nó đang nhắn tin với thằng Ân.

“Hehe, được đi chơi xa với Ân thiệt là zui, chắc chắn sẽ là kỉ niệm khó quên đối vs Nam”

Lúc này nếu không có cô chủ nhiệm ở đây tôi đã lao vào cho nó một đấm rồi. Chỉ nhìn vào thái độ của nó thôi cũng đủ để tôi nổi điên, đằng này lại nhắn tin rất ư là tình cảm như thế. Tiếng chuông tin nhắn reo lên.

“Nam đừng có nhắn kiểu như thế chứ, Huy mà bik thì không hay đâu”

Cái gì thế này, tin nhắn kiểu như đang giấu mình chuyện gì đó. Cái cục tức lại dâng trào lên tới cổ họng nhưng tôi không thể lên tiếng. Như thế khác nào tự nhận mình đang xâm phạm sự cá nhân riêng tư của người khác. Ước chi ở đây có khẩu súng, một phát cho nó thăng luôn, thà đi tù còn hơn phải nhìn thấy những chuyện thế này.

Mãi hậm hực chuyện thằng Nam thì đã đến Nha Trang. Lúc này đã 19h00. Sau khi nhận phòng thì cả trường tìm một không gian để cắm trại đêm. Bầy lớp 12 nhưng chưa tới phân nửa đăng kí đi nên cũng không chiếm quá nhiều diện tích. Tự tập ở bờ biển Nha Trang, lần đầu đốt lửa trại nên tinh thần ai cũng phấn khích. Thằng Ân thì vui lắm, nó cười suốt, người ta cũng nói chỗ nào đông tất sẽ vui. Tôi mon men đứng kế Ân, dĩ nhiên cái con kì đà cũng thế. Thằng Ân mỉm cười.

_Chà, dạo này hai người thân nhau dữ hén.

_Thân cái mốc xì. -Tôi và Nam lên tiếng.

Thằng Ân chưng hững nhìn hai đứa, nhưng chắc chắn một điều là nó chưa biết tôi và Nam đang rất căng thẳng. Cả trường chia thành nhiều cụm và bắt đầu nướng thịt. Không khí khá là ồn ào, mùi thơm bốc lên khiến ai nấy đều chếp miệng. Nhóm tôi cả thảy mười người, có cả thằng Ân trong đó. Nó loay hoay trở miếng thịt nhưng dường như khá khó khăn, đôi đứa cứ gấp trượt miếng thịt. Cả đám trở mắt nhìn chăm chăm khi tôi và thằng Nam cứ cố đút thịt cho thằng Ân ăn. Nó phát cáu khi bị tình trạng như thế.

Hoàng Nam:

_Huy nè, sao mà mặt ông căng thẳng dữ vậy, đi cắm trại thì cần nhất là vui vẻ chứ. -Tôi cà khịa thằng Huy.

_Bình thường thôi mà, đối với hạng tiểu nhân thì có cổ máy cũng chẳng thể vui vẻ được, đúng không Nam.

_Vâng, thưa Huy đại nhân. -Tôi vẫn đang bận suy nghĩ nên không muốn dây dưa vào cuộc đấu võ mồm này.

Kế hoạch tiếp theo đã được tôi chuẩn bị khá công phu. Và giờ thì chỉ cần ngồi thưởng thức bộ phim nhiều tập thôi. Lợi dụng lúc Huy đi giải quyết tâm sự, tôi ra hiệu cho Khánh Thy, cô nàng kết mô-đen nó từ đầu năm tới giờ. Dĩ nhiên tôi không thể nào kể mọi chuyện là tôi muốn cướp Ân trong tay Huy cho nhỏ nghe, chỉ là bày vẽ cách để nhỏ tiếp cận và cưa đổ Huy. Nhận được tín hiệu thì nhỏ Thy hành động, nó leo đèo theo sau thằng Huy. Với cái nhan sắc vốn có của nhỏ thì việc mấy thằng cùng khối theo đuổi là chuyện không mấy ngạc nhiên. Chỉ có một từ miêu tả đó là xinh đẹp. Bây giờ là tới cảnh của diễn viên thứ chính.

_Đi dạo xíu không nhóc. –Tôi huých nhẹ thẳng Ân.

_Ok, tui ăn nhiều quá nên thấy khó chịu, đi dạo cho xuống bớt nào.

Rảo bước trên bờ biển, tôi kéo Ân đi tới những mỏm đá đen ngòm sát biển. Để tránh sự nghi ngờ, tôi đã trò chuyện rất bình thường với nó.

_Đây phải nói là lần đầu tiên Nam vui đến vậy. –Tôi bắt chéo tay trước ngực.

_Vì chuyện gì? –Nó đá những viên sỏi dưới chân.

_Vì Ân, tui biết Ân là của Huy nhưng tình cảm mà, làm sao tui có thể kìm nén được. –Tôi vờ làm mặt buồn.

_Hả? Vậy ra những gì ông từng nói với tui là thiệt sao? –Nó nheo mắt nhìn tôi.

_Ngốc, từ khi biết Ân, chưa lần nào tui xạo Ân hết á.

_Tui....à...tui... -Nhìn sự ngưng ngừng của Ân mà tôi buồn cười.

_Ân đừng lo, với tui tình yêu không phải là sự chấp nhận của đối phương mà đó là luôn muốn thấy người mình yêu được hạnh phúc, thế là đủ. –Tôi ngửa mặt lên nhìn trời, một màu đen huyền ảo.

_Xin lỗi Nam, tui chỉ có thể nói là vậy. –Nó cười rất tươi nhưng tôi cảm nhận được sự ái ngại trong đó.

_Ừa, hình như Huy phải không. –Tôi chỉ về phía mỏm đá.

Ân nhìn về phía tay tôi. Nhỏ Thy này thiệt là giỏi, nó đang môi kề môi cùng Huy. Tôi liếc xem biểu hiện của Ân, người nó run run, bất giác tôi thấy mình thật xấu xa. Nhưng cuộc sống mà, luôn có sự cạnh tranh công bằng, mạnh được yếu thua. Nhìn cái cảnh thẳng Huy với nhỏ Thy hôn nhau, nó lằng mạn còn hơn cả phim Hàn Quốc ấy chứ. Thằng Ân quay đầu lại đi về chỗ cắm trại. Tôi đuổi theo nó.

_Ân nè.

_Tui xin ông, đừng nói gì hết. –Mặt nó khá u sầu.

_Tại sao Ân lại bỏ đi, đáng ra phải làm cho ra lẽ chứ. –Sau khi tôi dứt lời, nó khựng lại.

_Tôi nói gì bây giờ, chẳng lẽ sao bạn lại hôn người yêu của tôi, hay là sao bạn lại giật bỏ người khác. –Từ khóe mắt nó, chỉ một giọt nước chảy ra thôi nhưng cái vẻ mặt ấy tôi chẳng muốn thấy chút nào. Nó khiến người nhìn phải chạnh lòng.

Thằng Ân chạy thật nhanh, nhưng là chạy về khách sạn, tôi nghĩ nên để nó một mình hay hơn. Mặc kệ, chỉ cần kế hoạch được hoàn thành thì tôi chẳng quan tâm gì nữa. Huy à! Để xem mày còn vênh vào như thế nào đây?.

Quốc Huy:

Ân uống hơi nhiều, mình phải đi giải quyết thôi. Nếu chạy về khách sạn chắc chết quá. Thế là tôi chạy về phía mỏm đá dọc bờ biển. Tôi giả quyết xong, nhẹ hết cả người. Đôi bàn tay vòng từ sau ôm chặt lấy tôi, cứ ngỡ là thằng Ân. Quay lại thì ngạc nhiên vô cùng khi đó lại là nhỏ Thy. Mắt nó nhìn tôi hết sức triu mến.

_Huy ơi, Huy có biết là Thy thích Huy lắm không hả? –Tôi vội vàng gỡ tay nhỏ ra.

_Thy làm gì vậy, kì quá! –Tôi đẩy nhỏ ra.

_Bộ Huy hoàn toàn không có cảm giác gì với Thy sao? –Mắt nhỏ Thy rưng rưng.

_Không phải thế, Thy học giỏi, đẹp người đẹp nết, ai mà không thích. –Tôi sợ nhất là nước mắt của con gái, nó khiến tôi lung túng.

_Vậy thì tại sao? Tại sao Huy biết mà vẫn cứ tránh mặt tui thế, trong lớp Huy cứ thờ ơ với tui, tui buồn lắm.

__Xin lỗi, Huy xin lỗi Thy, là vì Huy đã yêu người khác rồi nên không thể chấp nhận Thy được, chúng ta chỉ có thể là bạn thôi.

__Đó là ai? Huy cho tui biết đi, ai vậy? –Nhỏ nắm chặt hai tay tôi và hỏi.

__Điều đó không quan trọng, tìm Huy bây giờ chỉ có người ấy thôi, nếu bây giờ Huy có chia tay người ấy thì Huy cũng khó chấp nhận Thy được. Trái tim lúc nào cũng chỉ có thể đựng 3 ngăn thôi.

__Huy cho Thy một ngăn được không, chúng ta có thể giấu mọi người, kể cả người Huy yêu, được không hả. –Mặt nhỏ Thy ràn rụa nước mắt.

__Nó đầy rồi, cha mẹ đã chiếm hai ngăn, ngăn còn lại Huy không thể nhét thêm bất kì ai. –Tôi quay mặt qua chỗ khác.

Bất ngờ nhỏ dung tay ôm chặt khuôn mặt và hôn tôi. Cái vị này, hoàn toàn khác hẳn với khi hôn Ân, tôi không thích, hoàn toàn không. Tôi cố gắng gỡ tay nhỏ ra. Do quá nóng nảy vì những chuyện dạo gần đây, tôi đã vung tay tát Thy một cái. Nhỏ ôm mặt đứng đó.

__Hy vọng Thy sẽ tự trọng hơn và đừng làm gì để Huy cảm thấy ghét Thy, Huy xin lỗi.

Đoạn tôi bỏ đi để nhỏ Thy lẻ loi đứng đó. Có một chút hối hận dâng lên trong lòng, có lẽ tôi đã hơi quá tay với Thy. Nhưng dấu sao trong tim tôi lúc này chỉ có thằng Ân thôi. Tôi chạy đi kiếm thằng Ân, được bạn nó nói là Ân mệt nên đã về khách sạn nghỉ ngơi trước rồi.

Tôi cũng thấy hơi mệt và chán nên lết xác về khách sạn. Thiệt là khó chịu khi mà cô xếp tôi chung phòng với thằng kì đà khốn kiếp đó. Tôi gặp thằng Nam trong phòng, nó cười cười nhìn tôi. Nhớ đến chuyện tin nhắn, tôi đã không kiềm chế được và lao tới nắm cổ áo nó.

__Tao không biết mày đang tính giở trò gì, nhưng yêu cầu mày tránh xa Ân ra –Tôi nhấn mạnh tên thằng Ân.

__Lý do, nếu tao thấy hợp lý thì có thể suy nghĩ lại. –Nó nhếch mép.

__Mày đừng vờ như không biết, mày biết mối quan hệ của tao và Ân mà. –Tôi hét vào mặt nó.

__Lí do của mày không thuyết phục tí nào. Mày và Ân chỉ yêu nhau thôi, có cưới hỏi gì không? Mà vợ chồng có cưới chẳng nữa vẫn có thể ngoại tình và vẫn có thể li dị mà, đúng chứ? –Nó khinh khỉnh nhìn tôi.

__Mày giỏi lắm con chó, tao cũng dek thích cù cựa với mày, mày nói đi, mày muốn gì? –Mặt tôi nóng lên

__Chả muốn gì, tao chỉ muốn thằng Ân là của tao.

Nó vừa dứt câu thì nắm đấm của tôi đã phang thẳng vào mặt nó. Nó đứng dậy và vật tôi ra, nó nắm đầu tóc tôi giật ngược lên.

__Tao nói ày biết, gì chứ đánh nhau tao chẳng ngần bất kì đứa nào.

Tôi thực chỗ vào mặt Nam, cả hai đưa cứ thế quần nhau cho tới khi cô chủ nhiệm biết. Cả hai đều bị cô mắng ột trận và chúng tôi chỉ nói là do hiểu lầm thôi. Sau đó cô cho cả hai đổi phòng. Hai ngày sau đó, thái độ của thằng Ân lạ lắm. Nó có vẻ thờ ơ với tôi nhưng lại vui vẻ khi ở cạnh thằng Nam. Lòng tôi khó chịu vô cùng, cái cảm giác như ai đó đâm tôi một nhát dao thật sâu. Nó đau đến mức khiến tôi phải bật lên một tiếng cười hận thù. Suốt trên đường về tôi cứ mãi suy nghĩ những câu hỏi tôi sẽ nói với nó.

Chiếc xe du lịch thằng kì kịt trước cổng trường. Tôi lấy xe và chở Ân về, không khí lúc này khá căng thẳng, chẳng ai nói một lời nào cả. Tôi không chạy về nhà mà chở Ân tới bãi đất trống cách nhà khoảng trăm mét khá vắng vẻ.

Tôi nắm chặt cánh tay Ân và lôi xuống xe, nó hất mạnh tay tôi. Lúc này, cái đầu tôi như bốc hỏa. Tôi nắm chặt tay lại, nó vẫn nhìn tôi với vẻ thách thức, Tại sao, tại sao cố sự lại ra thế này...

19. Chương 20

Hoài Ân:

Tôi chết sống khi mà nhìn thấy Huy đang hôn cô bạn cùng lớp. Thật sự, cái đầu tôi lúc này choáng váng. Lặng lẽ quay đầu bước đi, tôi không muốn nhìn cái cảnh đó thêm một giây nào nữa. Mọi thứ xung quanh như mơ ảo, tôi cố kiềm nén cảm xúc trong lòng. Hơn lúc nào hết, tôi muốn sự yên tĩnh. Hơn lúc nào hết, tôi cần một ai đó đủ sức lôi tôi ra khỏi cái hiện thực đau đớn này. Cảm xúc đã vượt xa giới hạn cho phép, tôi đã khóc khi thằng Nam cố an ủi tôi. Tôi bỏ chạy trước khi nước mắt rơi xuống nhiều hơn. Tôi cần một phép màu giúp tôi quên hết mọi thứ.

Đã hơn 2h00, tôi cứ trần trọc với tâm trạng bức rức, khó chịu. Tôi bình tâm lại, nằm suy nghĩ những việc vừa xảy ra. Tại sao nó lại đối xử với tôi như thế chứ. Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi theo những suy nghĩ bao trùm lấy tôi. Tôi nhớ như in cảnh đó và cảm thấy có gì đó không ổn, lúc đó tay Huy buông lỏng và hoàn toàn khác hẳn lúc hôn mình. Phải chi lúc đó tôi đủ sang suốt hơn để nhận ra điều này. Và tại sao lại đứng ngay lúc tôi và Nam đi dạo, Phải chăng mọi chuyện đều do Nam sắp xếp. Lúc này chỉ đoán mò cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ có hỏi Nam mới có thể biết được sự thật. Lòng tôi cảm thấy nhẹ đi đôi chút. Tôi vẫn không ngủ được.

Cảm giác mệt mỏi tràn ngập trong tôi. Cả trường tập hợp trước khách sạn và sẽ đi tham quan một số nơi. Tôi chủ động lôi thằng Nam đi với mình.

_Tui hỏi thiệt, ông phải trả lời cho tui biết?

_Nhóc hỏi đi, chuyện gì tui biết tui sẽ trả lời.

_Hứa nhé! –Tôi đưa ngón tay ra trước mặt Nam.

_Ừ, hứa! –Nó ngoéo tay với tôi.

_Mọi chuyện là do Nam làm đúng không?

Nó chỉ im lặng, tôi biết được là những gì mình đoán là thật. Tôi không trách nó, tôi chưa hề trách nó bất kể chuyện gì. Nó ngập ngừng và trả lời tôi bằng thái độ chân thành nhất.

_Có thể Ân sẽ ghét tui khi biết chuyện này, đúng không? –Nó đưa mắt thăm dò tôi.

_Nam cứ tiếp tục đi.

_Tôi cảm thấy ghen tị, tại sao tui không gặp Ân trước Huy? Lúc đó tui sẽ giúp đỡ Ân cũng như Huy và có thể tui sẽ chiếm được tình cảm của Ân. Tôi không cố ý làm tổn thương bất cứ ai. Lỗi của tui phải chăng là do tui thích Ân thôi. Tui chỉ có thể nói như thế, còn Ân muốn nhìn tui là con người thế nào thì tui cũng chịu thôi.–Những câu nói của nó làm tôi mỉm cười.

_Tui biết rồi, tui không trách Nam đâu. Tui nói điều này có thể Nam sẽ không được vui nhưng tui muốn Nam hiểu. Tui chẳng phải hoàn hảo gì nhưng nếu tui đã thương một ai đó thì dù đến sau hay đến trước tui cũng vẫn chỉ yêu người đó, tui tin đó là “định mệnh”.

_Ân có ghét tui không?

_Nếu tui ghét Nam, tui đã không coi Nam là bạn. –Tôi mỉm cười nhìn nó.

_Làm sao tui biết được Ân có xem tui là bạn không?

_Cái này cũng hỏi sao, nếu không coi Nam là bạn thì mắc gì tui rủ Nam đi chơi và mắc mớ gì tui đi nói những điều thế này với người mình ghét, đúng hông?

_Cảm ơn Ân, xem như trận chiến của tui và Huy, tui thua tâm phục khẩu phục rồi. –Nó cười gượng gạo.

_Một con người tốt như Nam thì chắc chắn sẽ tìm được người tốt hơn Ân nhiều.

_Hy vọng là thế.

_Mãi là bạn nhé. –Tôi vỗ vai nó.

—Mãi là bạn —Tôi sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này, nụ cười chân thành dành ột tình bạn tốt đẹp.

Cái chuyến du lịch này mang lại khá nhiều cảm xúc cho tôi. Nó làm tôi biết mình yêu Huy nhiều hơn. Ngồi trên xe mà cảm xúc trong tôi cứ trào dâng. Hôm qua tới giờ thằng Huy thậm chí cũng chẳng thềm nói với tôi lời nào. Đạo này khoảng cách các cơn choáng xảy ra thường xuyên hơn, tôi quyết sẽ hỏi thằng bác sĩ về tình trạng bệnh ở lần khám tiếp theo. Tôi cứ mãi suy nghĩ mà không nhận ra là mình đã về tới nơi. Thằng Huy đã dắt xe ra và đợi tôi trước cổng trường. Suốt đường đi không ai nói lời nào, cảm giác ngọt ngào đến đáng sợ. Nó không về thẳng nhà mà đậu xe ở bãi đất trống gần đấy. Nó thô bạo lôi tôi xuống xe, tôi đau đến mức giật mạnh tay để thoát ra.

—Anh làm gì vậy? Đau em. —Tôi khó chịu nhìn nó

—Câu này của anh mới đúng, em và thằng Nam đang làm cái trò gì vậy? —Nó quất vào mặt tôi.

—Anh nói gì em không hiểu?

—Không hiểu. Hay là em không muốn hiểu, em muốn trốn tránh câu hỏi của anh à? —Nó nắm chặt cánh tay làm tôi đau nhói.

—Em đã nói với anh rồi, em và Nam chỉ là bạn thôi. Còn anh, anh thì sao hả, hôn người khác tình tứ lắm mà, có nghĩ đến cảm giác người khác không? —Tôi bình tĩnh lại và nhận ra mình đã lỡ lời..

—Anh có thể giải thích chuyện đó. —Huy xuống giọng.

—Để làm gì? Em có bảo anh giải thích đâu, tận hưởng nụ hôn ngọt ngào mà, còn giải thích gì nữa, không quan tâm. —Tôi đã lỡ phóng lao và trong lúc tức giận lại tuôn ra những câu nói ngược lại với suy nghĩ.

Bất ngờ nó giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt tôi. Đầu óc tôi choáng váng, mặt nóng ran, tôi đưa tay lên xoa mặt. Tôi đứng lặng một chỗ, đau quá, đau đến mức không thể nào rơi nước mắt, tim tôi thất lại.

—Em...anh...xin... —Tôi bỏ đi mà chẳng thềm nghe hết câu.

Tôi bấm chuông cửa liên tục. Mẹ bước ra mở cửa. Cũng may là trời đã tối nên mẹ cũng không để ý mặt tôi đỏ lừ vì ăn cái bạt tay của Huy.

—Hai đứa về rồi à, đi chơi vui không con?

—Con hơi mệt, mai con sẽ kể mẹ nghe hen. —Tôi cố gắng mỉm cười với bà.

—Ừ, hai đứa nghỉ ngơi đi nhé.

Tôi biết vụ cãi nhau này là cái điều tào lao nhất đời mình. Nhưng không hiểu thế nào mà khi nhớ lúc Huy và cô bạn cùng lớp hôn nhau, tôi lại thốt lên những lời như thế. Thôi thì cứ như thế vài hôm cũng tốt chứ nếu tôi mà nói ra sự thật thì sự việc sẽ tồi tệ hơn thôi. Tôi ngủ say giữa những cảm xúc khác nhau.

Cả ngày hôm sau, chỉ có tôi và Huy ở nhà nhưng mặc nhiên cả hai chẳng nói với nhau lời nào. Tôi thay đồ và ra khỏi nhà, nó cũng chẳng thềm hỏi han gì. Hôm nay là ngày tái khám, tôi muốn mọi thứ sẽ rõ ràng để lòng tôi được thoải mái hơn. Sau khi đọc xong quyển nhật kí thì ông chỉ gật đầu và ghi chép cái gì đó.

—Bệnh tình của cháu có tiến triển. —Bác sĩ Tuấn nói với tôi một cách mơ hồ.

—Tiến triển là thế nào, tiến triển là tình trạng mất thăng bằng ngày càng nhiều, đánh rơi đồ đạc thường xuyên sao. —Đạo này mọi chuyện cứ dồn dập đến với tôi nên tôi rất dễ mất bình tĩnh.

—Tôi nghĩ là mọi thứ đang đi đúng theo những thứ vốn có.

Tôi nhăn mặt tỏ thái độ không bằng lòng với câu trả lời mơ hồ này.

—Em xin bác sĩ, hãy cho em biết em bị bệnh gì, em xin bác sĩ đấy. —Mắt tôi nhòe đi.

—Như vậy đi, em cứ tiếp tục uống theo toa thuốc tôi cho và tuần sau tôi sẽ giải đáp mọi thắc mắc của em, được chứ. —Ông ta vỗ vai tôi.

Bước chân ra khỏi bệnh viện mà bức rức trong người.tôi muốn biết câu trả lời ngay lúc này, tôi kiểm một quán nét gần đó. Từng ngón tay tôi gõ những triệu chứng mà tôi đang mắc phải. Hay choáng, không xác

định được vị trí đồ vật, khó giữ thăng bằng, từng chữ từng chữ hiện ra theo nhịp gõ bàn phím. Tôi hồi hộp bấm enter. Trên màn hình hiển thị chỉ khoảng 1000 kết quả do trang google tìm kiếm được. Có vẻ như có rất ít kết quả cho từ tìm kiếm được. Tôi click vào một đường link. Đọc thật kĩ từ trên xuống dưới, triệu chứng của bệnh, đây là bệnh gì, các nghiên cứu về vấn đề này.

“Bệnh thoái hóa dây sống tiểu não.

Bệnh thoái hóa dây sống tiểu não phần lớn là do thần kinh vận động bị rối loạn. Đây là một căn bệnh thuộc bên thần kinh học, nguyên nhân gây bệnh chưa rõ. Thần kinh cột sống sẽ từ từ bị thoái hóa và cuối cùng sẽ biến mất.

Đó là tiểu não và xương cột sống, nếu chúng không vận hành một cách bình thường, thì các mệnh lệnh sẽ không thể truyền tới các cơ bắp vì thể cơ thể sẽ không thể di chuyển một cách tự do theo mong muốn. Sẽ bắt đầu cảm thấy đi không được vững, khi cầm đồ vật, người bệnh sẽ không đoán được vị trí đồ vật. Sau đó sẽ từ từ gặp khó khăn trong việc đứng lên, bệnh này còn ảnh hưởng tới khả năng giao tiếp, vì thể người bệnh sẽ gặp khó khăn trong việc nói chuyện và khó khăn trong việc ăn uống. Cuối cùng, người bệnh sẽ bị bất tỉnh. Hiện tại, ngoài việc làm giảm quá trình phát triển của bệnh, chưa có phương pháp chữa trị.

Tổng kết: Các bác sĩ và bệnh viện nổi tiếng trên thế giới đã bắt tay nghiên cứu căn bệnh từ những năm 70 nhưng đến nay chưa có trường hợp nào bình phục.”

Những gì tôi đọc được cứ nhảy múa loạn xạ trước mắt. Đầu óc tôi trống rỗng. “CHƯA CÓ TRƯỜNG HỢP NÀO BÌNH PHỤC”, cụm từ này hiển hiện trong đầu tôi. Tôi tự nghĩ rồi đây tôi sẽ thế nào, tôi phải làm gì ngay lúc này. Tôi có nên...tôi dứt bỏ cái suy nghĩ ra khỏi đầu. Cảm giác ừ ừ xuất hiện bên tai. Còn Huy, giả sử như tôi không chữa được thì nó sẽ như thế nào, sẽ đau khổ chứ. Nếu bây giờ mọi người biết chuyện này thì vấn đề này sẽ giải quyết ra sau. Các trường hợp có thể xảy ra liên tục xuất hiện trong đầu tôi. Và tôi đi đến một quyết định, tôi gọi cho Nam. Nó đến rước tôi và cả hai tìm một quán cà phê để nói chuyện. Hơn lúc nào hết, bây giờ tôi chỉ có thể nhờ nó giúp đỡ.

_Nam có thể giúp tôi một chuyện không?

_Với Ân thì lúc nào tui cũng giúp chứ nói gì một chuyện.

_Nam có thể kiếm hộ tôi một người lớn tuổi không? –Tôi hỏi nó sau một lúc suy nghĩ.

_Gì vậy? Tính trả đũa Huy bằng một lão già à? –Nó cười vì nghĩ tôi giỡn.

_Ân nghiêm túc đó, Ân cần phải tách khỏi gia đình Huy ngay lúc này, Ân muốn người đó đóng giả làm người thân và muốn cho tui đi du học.

_Nhưng tại sao? –Nó ngạc nhiên hỏi tôi.

_Ân xin Nam, Ân xin Nam đừng hỏi lý do. –Mắt tôi ươn lẹo.

_Nếu có gì không tiện nói thì Nam sẽ không hỏi nữa. Việc này thì dễ thôi. Nhưng sau đó Ân sẽ đi đâu và làm gì? –Nó lo lắng hỏi tôi.

_Ân có thể tự lo inh được, và xin Nam giữ kín bí mật đừng cho ai biết cả, được không. –Ánh mắt tôi van nài nhìn Nam.

_Tui đoán được là Ân sẽ dọn đi chỗ khác, nhưng hãy hứa là thỉnh thoảng phải đi uống nước và kể lại cho tui tình trạng của Ân và hãy gọi tui nếu cần sự giúp đỡ.

_Cảm ơn, cảm ơn Nam rất nhiều. –Tôi lặng lẽ khóc trước mặt Nam.

Nó xoa đầu tôi như một đứa em.

_Nam không biết chuyện gì đã xảy ra với Ân nhưng Nam biết chắc rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. –Giọng nó trầm xuống.

Nam đưa tôi về nhà và mỉm cười với tôi. Lúc này, cơ thể tôi nặng nhọc bước lên phòng, Nhìn thẳng Huy ngồi xem ti vi mà tìm quặn thắt. Tôi sử dụng tất cả ý chí có thể để kìm nén những giọt nước mắt lại.

_Em đi đâu mà về trễ vậy? –Nó không rời mắt khỏi màn hình.

—Em chỉ đi kiểm chỗ học thêm. —Tôi thay đồ và nằm lên giường.

—Anh muốn xin lỗi chuyện hôm qua.

—Anh đừng bận tâm, em không giận gì hết cả.

Tôi cần phải dứt khoát mọi thứ vào lúc này. Tôi bỏ ngoài tai những gì Huy nói. Cố tỏ ra thật lạnh lùng để khi tôi đi nó sẽ không phải buồn quá nhiều. Tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Vài ngày sau, mọi thứ vẫn tiếp tục diễn ra bình thường. Buổi ăn tối diễn ra khá yên lặng, ánh mắt của mọi người đổ dồn về tôi khi tôi đang cố gắng gấp miếng thịt.

—Con sao thế? —Ba hỏi.

—Con không biết, con nghĩ là do miếng thịt trơn quá. —Tôi bỏ miếng thịt vào miệng.

Tôi đang giúp mẹ rửa chén sau bữa ăn. Đột nhiên, mắt tôi hoa lên, tay tôi đánh rơi cái chén. Cũng may là trùng với tiếng chuông cửa nên mọi người nghĩ tôi giật mình do tiếng động đó. Tôi loay hoay gom những mảnh vỡ. Một người đàn ông trung niên, vẻ mặt phúc hậu lên tiếng.

—Xin làm phiền cả nhà, cho tôi hỏi có phải cháu Ân đang ở đây không ạ. —Giọng người ấy lơ lơ như một Việt kiều.

Thế là cả nhà tập trung lại. Tôi biết trước sự việc nên chạy tới toan ôm chầm lấy ông ta. Tôi té ngã ngay cửa nhà.

—Coi kìa, cháu đã lớn, vui thế nào cũng phải cẩn thận tí chứ. —Ông ta đỡ lời hộ tôi.

—Bác ba, gặp bác con mừng quá, đã 5 năm rồi bác không liên lạc với gia đình cháu. —Tôi phăng đại là bác ba chứ thật ra tôi hoàn toàn chẳng quen biết gì cả.

Sau một lúc trò chuyện, bác nói với gia đình là cả tuần nay cứ liên tục đi kiểm Ân và đã đăng tin liên lạc trên báo. Với lý do là đã lâu không liên lạc nên khi về Việt Nam bác không tìm được tôi. Tôi đỡ lời rằng anh hai đã mất và tôi cũng đã bán căn nhà cũ với giọng khá buồn. Bác cảm ơn rồi rít về việc ba mẹ nhận nuôi tôi. Sau khi lòng vòng mọi thứ bác ngỏ ý sẽ đưa tôi đi du học vài năm. Tôi thầm cảm ơn Nam vì đã giúp tôi trong tình trạng rối ren này. Sau đó bác xin phép ra về và đề nghị tuần sau tôi qua khách sạn nơi bác đang ở để chờ thủ tục du học. Và dĩ nhiên ba mẹ rất buồn nhưng cũng không dám chối từ. Chỉ có thằng Huy là suốt buổi chẳng nói câu nào. Tôi quàng tay ôm chặt cổ mẹ.

—Mẹ ơi, con chỉ đi du học vài năm thôi, con sẽ không đi luôn đâu, thỉnh thoảng con sẽ gọi điện về mà.

—Được rồi, qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe và khi nào bay thì nói để mẹ đi tiễn con nhé. —Bà ôn tồn nhìn tôi.

Quốc Huy:

Tôi nhận thấy thằng Ân có vẻ không bình thường chút nào. Nó cứ đánh rơi đồ liên tục, có nên khuyên nó đi kiểm tra sức khỏe không nhỉ. Tiếng chuông cửa và âm thanh của chén bể khiến tôi giật mình. Một người đàn ông lạ mặt xuất hiện. Tôi lặng thinh trong suốt buổi trò chuyện. Từng lời nói của ông bác kia khiến tôi lung bùng lỗ tai. Tại sao thằng Ân hoàn toàn không phản ứng gì khi ông ta đề nghị sẽ cho nó đi du học. Phải chăng nó đã hết yêu tôi.

Thằng Ân bước lên lầu và tiến thẳng lên sân thượng. Tôi quyết làm rõ mọi chuyện và bước theo nó. Nó nhìn tôi. Có lẽ nó đang chờ đợi tôi lên tiếng thì phải.

—Tại sao vậy?

—Humm? —Nó quay lại.

—Tại sao em đồng ý ngay mà chẳng cần đắn đo suy nghĩ? —Nó bước tới trước mặt tôi.

—Anh nghĩ xem, có phải đi du học sẽ là môi trường tốt cho em không, anh không mừng cho em sao? —Nó trả lời tôi với khuôn mặt ra chiều bình thản.

—Nói dài dòng chỉ thêm mất thời gian. Anh hỏi thẳng em là có phải đây là một sự dàn xếp?

—Em từng nói em không còn người thân nào, tại sao bây giờ lại xuất hiện một gã đàn ông và tự nhận là bác em?

Nó trả lời tôi bằng một sự im lặng. Tôi tiếp tục hỏi nó với thái độ khó chịu.

—Sao hả? Trả lời đi, trả lời tui xem Ân đang nghĩ gì trong đầu.

—Anh muốn biết sự thật? —Câu hỏi khá nhỏ nhưng tôi nghe rõ mồn một.

—Đó là lý do tui theo Ân lên đây.

—Xin Huy hãy lắng nghe và đừng cắt lời em. Cái cảm giác yêu đến bây giờ em mới biết được, nó khó diễn tả bằng lời. Và cảm xúc khác hẳn khi ở bên cạnh Huy. Em biết con người em bây giờ rất tồi tệ, nếu muốn anh có thể chửi và đánh em. Nhưng...em không thể dối lòng được. Em yêu Nam. Và em không muốn tiếp tục lừa dối anh. Cảm ơn anh khoảng thời gian vừa qua. Em sẽ khắc cốt ghi tâm những tình cảm anh dành cho em. Xin lỗi anh, ngàn lần xin lỗi.

Không gian im lặng bao trùm lấy tất cả. Tôi bộc phát tất cả cảm xúc để thốt ra những gì uất ức trong đầu. Tôi chậm rãi từng chữ một.

—Nếu....xin lỗi có thể giải quyết hết mọi chuyện thì đất nước này có luật pháp để làm gì, đi tù để làm gì? —Tôi khinh khỉnh nhìn nó.

—Một vết thương dù sâu đến đâu, thời gian cũng sẽ làm nó lành lặn nhưng vết thương trong tim thì mãi mãi vẫn không phai. —Tôi nghiêng rằng

—Đừng xin lỗi vì em hoàn toàn không có lỗi, lỗi là do tôi...do tôi đã quá yêu em. —Giọng tôi nghẹn ngào.

—Xin anh đừng như thế. Anh có thể mắng chửi em nhưng xin anh đừng làm như thế.

—Đánh Ân, chửi Ân? Để được cái gì? Đánh Ân để rồi tôi cũng là một người thấp kém như em sao?

—Vĩnh biệt em, đừng chạm vào cuộc sống của tôi nữa, em đã chạm vào quá nhiều rồi, dừng lại đi. —Nó cuối gằm mặt, tôi lạnh lùng quay trở xuống nhà.

—Xin..... —Tôi không muốn nghe hết câu nên đã đóng sập cửa lại.

Hoài Ân:

—Lỗi...anh. —Chữ cuối cùng thoát khỏi miệng, tôi gục xuống.

“Một người thấp kém như em”, câu nói lạnh lùng của Huy văng vẳng bên tai. Tôi ngồi lặng đi, nước mắt cứ tuôn ra làm nhòe đôi mắt tôi. Nó tuôn rơi dường như vô tận. Còn gì đau đớn hơn những lời anh vừa dành cho tôi. Từ lúc cách xưng hô của anh thay đổi, tim tôi dường như đã chết. Tay tôi ôm chặt phía bên phải ngực, nén những tiếng nấc, tôi cố gắng không phát ra tiếng động, tôi không muốn anh nghe được tôi đang khóc. Cái thế gian này đã quá khắc nghiệt đối với tôi. Tim anh mang một vết thương thì tim của tôi rất khó để tìm được chỗ nào lành lặn. Từng chữ anh nói ra là từng nhát dao cứa vào tim tôi. Mưa, mưa rồi, mưa rơi ướt đẫm lưng tôi. Tôi ngửa mặt lên trời, đón những hạt mưa rơi thẳng vào mặt. Mưa ơi, hãy xóa đi những kí ức còn vương vấn trong tôi. Mưa ơi, hãy mang tâm hồn tôi rời xa thế xác. Mưa ơi, hãy làm nhòe đi tất cả những gì đang diễn ra. Và mưa ơi, hãy cuốn trôi đi mọi thứ trước mắt tôi, để tôi có thể tiếp tục chống chọi với hiện tại quá ư xót xa này...

20. Chương 21

Hoài Ân:

Tôi chào tạm biệt ba mẹ và xách đồ theo người trung niên bước lên chiếc xe taxi. Mấy ngày nay, sáng sớm Huy đã ra khỏi nhà và tối mịt mới về. Lòng tôi nặng trĩu. Xe chạy đến đường 3/2 thì ông ta bước xuống và chào tôi. Việc trước mắt là tôi phải kiếm được chỗ trọ rồi sẽ tính tiếp. Chiếc xe taxi chở tôi tới Tân bình

và tôi xuống xe, ôm theo chiếc balô, tôi hỏi thăm bác xe ôm và nhờ ông kiểm hộ căn phòng trọ giá rẻ. Lòng vòng suốt 3 tiếng đồng hồ, tôi đã kiếm được một phòng trọ giá mềm nằm tít trong con hẻm của quận Tân Bình. Tôi nhận phòng và bắt tay dọn dẹp lại. Dọn được một lúc thì mắt tôi nhòe đi, tôi dựa hết cơ thể vào góc tường. Ngày mai là ngày tái khám, tôi không muốn bỏ cuộc trước căn bệnh này. Tôi phải cho thượng đế biết rằng, cho dù ông có hành hạ tôi thế nào tôi cũng có thể chịu đựng được. Tôi sẽ vượt qua số phận và chứng minh rằng tôi không lệ thuộc vào số phận ông sắp đặt cho tôi. Tiếng cửa phòng vang lên.

—Àn à, cháu ở đây có gì khó khăn cứ nói với chú, chú sẽ giúp đỡ cháu. —Tiếng chú chủ nhà vang lên.

Tôi mở cửa và mời chú vào. Có phải chủ nhà nào cũng xấu xa như báo chí đã đăng bài đâu. Tôi cảm ơn chủ nhà và tiếp tục dọn dẹp. Cũng may là nhờ có số tiền tôi gửi ngân hàng từ căn nhà cũ bán được, tôi cũng có thể cầm cự để không bị chết đói. Tôi khóa cửa và đi đến ngân hàng Á Châu để rút tiền. Tôi nghĩ 10 triệu cũng đủ để mua những đồ dung cá nhân, còn lại vẫn cứ gửi ngân hàng. Nhờ có chú chủ nhà mà công việc chuyển đồ đạc lên phòng đỡ vất vả hơn. Một hồi tôi chìm dần vào giấc ngủ.

Tôi đang mơ, một giấc mơ xấu. Tôi thấy thằng Huy, nó đứng đó nhìn tôi với ánh mắt khinh thường. Tôi cố bước lại gần thì nó lại càng tránh xa tôi ra và khoảng cách ngày một lớn dần. Tôi giật mình thức giấc, ngay cả trong giấc mơ nó vẫn lạnh lùng với tôi. Tôi vội quệt đi giọt nước mắt còn vương trên khóe.

Tôi ngồi đối diện bác sĩ Tuấn, lúc này không gian rất yên tĩnh. Tôi đang cố gắng chờ đợi điều gì đó từ vị bác sĩ. Ông chăm chú đọc quyển nhật kí.

—Dạo này em cảm thấy trong người thế nào?

—Hôm qua, khi ăn cơm em cảm thấy hơi khó nuốt và đã bị nghẹn.

Bác sĩ không nói gì hết mà ngồi đó trầm ngâm. Khoảng được 5 phút thì ông viết cho tôi một toa thuốc mới.

—Lại là thuốc, em uống quá nhiều rồi nhưng nó chả có tác dụng gì cả. —Tôi chán nản nhìn bác sĩ Tuấn.

—Thuốc chứ đâu phải tiên dược đâu mà có tác dụng nhanh thế.

Tôi đánh hết can đảm và mở miệng.

—Có phải căn bệnh của em có tên là “thoái hóa dây sống tiểu não” không?

Câu trả lời dành cho tôi là một sự im lặng.

—Em đã tìm hiểu qua mạng, nó hoàn toàn trùng khớp với triệu chứng trong người em. —Tôi siết chặt bàn tay.

—Nó tiến triển quá nhanh. —Ông bóp trán và nói.

—Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy căn bệnh này. Đây là trường hợp đầu tiên mà căn bệnh tiến triển nhanh đến thế.

Mặc dù biết trước được kết quả nhưng sao lúc đó tôi vẫn không giấu được nỗi thất vọng.

—Tôi nghĩ em nên làm thủ tục nhập viện để chúng tôi giúp em. Trung tâm của tôi có tất cả trang thiết bị hỗ trợ cho em lúc này.

Tôi đứng phắt dậy và không trả lời câu đề nghị của bác sĩ Tuấn. Tôi bước tới cửa và ngoảnh đầu lại.

—Xin hỏi bác sĩ, bệnh này có khả năng chữa trị không ạ? —Một giọt nước chậm chậm lăn dài trên gò má tôi.

Ông im lặng và tôi bỏ ra ngoài. Đã biết được nhưng sao tôi vẫn cứ níu kéo cái hy vọng là do tôi suy đoán mà thôi. Tôi lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế trước cửa phòng khám. Bác sĩ Tuấn bước tới và vỗ vai tôi.

—Em nên suy nghĩ về lời đề nghị của tôi, được chứ?

—Em không biết, em chỉ muốn thực hiện những gì mình muốn khi còn có thể. —Tôi đứng dậy và vội bước đi.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, tôi cũng chẳng nhận ra là trời đã sập tối. Mùa mưa năm nay thật kì lạ, nó đến sớm hơn mọi năm, từng hạt, từng hạt rơi xuống. Nhìn cảnh xe cộ tấp nập, người người ăn uống cười nói vui vẻ khiến tôi cảm thấy chán nản. Tôi chạy, chạy rất nhanh, mặc ư khiến tôi ướt mềm. Tôi không thấy

mệt, chân cũng không mỏi, cũng chẳng biết mình đã chạy bao xa và đang ở nơi nào. Tôi loạng choạng ngã xuống đất, cố gắng đứng dậy nhưng tay tôi chẳng thể nhấc lên nổi. Mưa vẫn thế trút hết lên tôi, cố gắng hết sức có thể để dùng cánh tay phải đâm thật mạnh vào tay trái.

—Cái tay vô dụng, cử động đi chứ, ngay cả đến mày cũng quay lưng lại với tao sao. —Tôi bật khóc trong sự tuyệt vọng.

Những hạt mưa đã thôi đập thẳng vào mặt tôi, tôi ngược lên nhìn. Là Nam, nó đã dung chiếc ô để che cho tôi. Nó đưa tay và kéo tôi dậy, khuôn mặt nó nhăn nhúm lại. Nó quăng chiếc ô và ôm chặt lấy tôi.

—Tại sao vậy? Tại sao lại cố đau một mình và tại sao lại bắt tôi phải nhìn thấy cái cảnh tàn nhẫn này hả?
—Người nó run lên.

—Nam đó à? —Lúc này tôi đang rất buồn ngủ, mắt cứ từ từ nhắm lại.

—Tôi không biết Ân đang bị gì nhưng tôi muốn Ân kể hết mọi thứ cho tôi nghe, nếu còn Xem Nam là bạn.

—Ân, Ân, có nghe tôi nói gì không, tỉnh lại đi, HOÀI ÂN...

Hoàng Nam:

Thằng Ân đang làm cái gì vậy, từ khi bước ra khỏi bệnh viện đại học y được thì nó như người mất hồn, cứ đi long vòng suốt mấy tiếng đồng hồ. Phải chăng nó bị bệnh gì đó và muốn tránh xa thằng Huy. Từ lúc nó bước chân ra khỏi nhà Huy mình cứ theo nó, mình muốn giúp nó nhưng nó hoàn toàn không hề biết bất cứ chuyện gì cả. Có khi nào nó mắc bệnh Sida không trời. Dám lắm, vì có như thế nó mới chịu rời xa Huy. Tôi cứ mãi trách nó mà quên cả việc mình đang theo nó. Tôi sức tỉnh lại và nó đang chạy, chạy rất nhanh, mưa bắt đầu nặng hạt. Tôi cố gắng đuổi theo. Nó ngã sòng soài ra đất. Tôi toan bước lại đỡ nó nhưng cảm thấy có gì đó rất lạ. Người nó run lên từng hồi, chắc chắn nó đang khóc. Cái vẻ mặt đau đớn của nó, tiếng khóc như ai oán làm tôi càng chắc chắn là nó bị HIV.

Tôi nắm tay nó đỡ dậy và ôm nó thật chặt. Đó là cách duy nhất tôi có thể giúp nó lúc này. Nó lịm đi trên tay tôi. Tôi bắt một chiếc taxi và đưa nó tới bệnh viện. Tôi muốn biết rõ bệnh tình của nó nên không mấy may suy nghĩ và để nghị bác tài chở tới bệnh viện đại học y được. Tôi bế nó vào phòng cấp cứu. Vị bác sĩ còn khá trẻ với bộ mặt hốt hoảng chạy tới. Tôi vô tình đọc được bảng tên gắn trên ngực áo ông ta. “Bác sĩ Trần Mạnh Tuấn, trưởng khoa thần kinh học”.

Tôi cứ ngỡ ngỡ là tại sao tôi chỉ nói là thằng Ân ngất xỉu mà ông ta lại lo lắng nhường ấy. Sau khi khám xong, ông ta thở phào. Tôi tiến lại gần và bắt chuyện.

—Chào Bác sĩ.

—Cậu là người nhà của Hoài Ân à?

—Sao bác sĩ biết tên của Ân. —Tôi tròn mắt nhìn ông ta.

—Tôi là bác sĩ đang theo sát bệnh tình của Ân, cậu là...?

—Em là bạn của Hoài Ân, xin bác sĩ cho em biết về bệnh tình của Ân ạ. —Tôi nài nỉ.

—Tôi nghĩ nếu Ân đã muốn giấu cậu ắt có nguyên do của nó.

—Em xin bác sĩ, bây giờ nó đơn thân một mình và chỉ có em mới có thể giúp đỡ nó trong lúc này thôi ạ.

Ông ta lưỡng lự và một lúc sau ông ta dẫn tôi vào phòng làm việc. Ông giải thích cho tôi biết rõ về bệnh tình của Ân. Và bác sĩ cho biết thêm hiện tại sức đề kháng của Ân rất yếu nên chỉ bị cảm lạnh nhẹ cũng có thể lấy đi mạng sống của nó. Sau khi nghe xong, cảm xúc trong tôi thay đổi liên tục, từ sợ hãi chuyển sang đau đớn, đau đớn giùm nó. Từ thương hại chuyển sang ngưỡng mộ, các bậc cảm xúc cứ lên xuống khiến tôi bật khóc.

—Sao lại là nó? Nó vẫn chưa tới 18 tuổi mà? —Tôi nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ trẻ tuổi.

—Bây giờ thì tôi chỉ biết nhờ cậu khuyên Hoài Ân làm thủ tục nhập viện sớm thì chúng tôi mới có thể giúp đỡ cậu ta.

Lúc này tôi đã lờ mờ hiểu ra việc thằng Ân muốn rời xa Huy, tất cả chỉ do căn bệnh quái quỷ này thôi. Can đảm, tôi ngưỡng mộ sự can đảm của nó. Suốt thời gian qua nó đã một mình chiến đấu với căn bệnh này. Còn tôi, một thằng hèn hạ đúng nghĩa, luôn dung mọi thủ đoạn để hòng chiếm lấy trái tim nó. Tôi quyết định hằng ngày sẽ theo sát nó, dĩ nhiên không để nó hay biết rồi. Có như thế tôi mới chăm sóc được cho nó lúc này.

Hoài Ân:

Tôi tỉnh dậy và thằng Nam đang ngồi kế bên giường của tôi. Sau khi lấy toa thuốc thì nó dìu tôi ra về.
_Mình đi đâu trò chuyện một tí chứ hả? –Nó đề nghị.

Tôi khẽ gật đầu. Dưới nền nhạc của một ca khúc cổ điển nhạc ngoại. Nó hớp một ngụm cà phê và nhìn tôi.

_Tại sao vậy? Trả lời tui đi, Ân có còn xem tui là bạn nữa không?

_Tất nhiên, Nam lúc nào cũng là bạn tui mà.

_Vậy tại sao giấu tui?

_Ra là Nam đã biết hết mọi chuyện?

_Ân còn nói... -Nó quất vào mặt tôi.

_Căn bệnh này, nó khiến tui đau lắm, nó làm tui ngã quỵ. Vì thế tui không muốn ai phải đau thêm nữa?

_Vì thế mà Ân đã giấu mọi người. –Mắt nó trợn lên.

_Xin lỗi vì đã để Nam lo lắng. –Tôi cúi gầm mặt xuống.

_Có thể tui không giúp được gì cho Ân nhưng ít nhất tui cũng có thể chia sẻ với Ân mà.

_Xin lỗi Nam.

_Đừng xin lỗi nữa. Bây giờ Ân tính sẽ thế nào?

_Tui muốn vào đại học, tui sẽ tiếp tục học. Tui không muốn buông tay và đầu hàng số phận. –Tôi siết chặt bàn tay.

_Ân về nhà tui ở đi, tui chỉ ở chung với một người anh thôi. –Nó đề nghị.

_Không được, tui không muốn làm phiền Nam nữa, Nam đã giúp tui quá nhiều rồi.

Hai đứa tôi cứ bảo vệ quan điểm của mình. Sau một hồi căng thẳng Nam đã bỏ cuộc nhưng nó bắt tôi hứa dù bất cứ chuyện gì cũng phải cho nó biết. Và tôi buộc lòng phải đồng ý.

21. Chương 22

Hoài Ân:

Tôi bắt đầu bước vào ngày học đầu tiên. Nó diễn ra khá suôn sẻ. Tôi muốn tận hưởng hết cảm giác của thời học sinh chứ với sức học của tôi thì chuyện vào đại học là quá bình thường. Dĩ nhiên là tôi đang học ở trường mới, môi trường khác hoàn toàn trước đây. Do cái học bạ khá hoành tráng nên chẳng mấy ngạc nhiên khi tôi vào lớp chuyên và chính thầy chủ nhiệm đề xuất tôi làm lớp trưởng. Tâm trạng tôi rất vui, vui vì mình lại bắt đầu được học, vui vì đã không gục ngã. Tôi cố gắng hoàn thành tốt mọi công việc thầy giao.

_Lớp trưởng ơi! Bạn giỏi quá sao lại vô cái trường vô danh này mà học vậy?

_Nghe nói năm trước bạn học ở trường điểm thành phố cơ mà.

Tôi cũng không còn cảm thấy lạ lẫm với điều này. Nó diễn ra hầu như ở mọi lớp, đó là sự đố kỵ và sự ganh ghét lẫn nhau. Có một vài tiếng cười vang lên, tôi vẫn cứ làm thính. Do tôi đã nếm trải quá nhiều nên cảm

thấy những lời đó không đáng quan tâm hay là do tôi đang cố chịu đựng đây. Bây giờ, sự đi lại của tôi có phần chậm hơn rồi, những cơn choáng cũng xuất hiện thường xuyên. Tôi dọn dẹp cặp xách và nhìn về phía cổng trường, Nam đang chờ, tôi ung dung bước tới.

_Sao Nam lại ở đây?

_Đi rước ai đó. -Nó quảng cho tôi cái nón.

Cái nón lọt ra khỏi tầm tay tôi và rơi xuống đất. Nó chạy lại nhặt lên và đưa ra trước mặt tôi.

_Nam xin lỗi, Nam quên là... -Nó bỏ lửng câu nói.

_Bây giờ tôi vô dụng đến thế sao, chỉ là một việc đơn giản thế cũng phải nhờ công của Nam. Tôi không muốn thế, tôi không muốn là gánh nặng ọi người. -Tôi lặng lẽ leo lên xe và cười.

_Xin lỗi Nam, lại làm phiền Nam rồi.

_Sao lại phiền, bạn bè thì phải giúp nhau chứ.

Về đến nhà trọ, tôi ngã lưng xuống giường. Tôi nhớ Huy quá, nhớ ánh mắt và cả nụ cười của nó, không biết bây giờ nó đang làm gì nhỉ. Tôi cố chớp mắt để xua đi cái mệt mỏi và sự nhớ mong. Tôi nhìn đồng hồ, đúng 20h00. Thời gian, bây giờ tôi mới thấy thời gian sao nó qua nhanh quá. Tôi chẳng muốn ăn mặc dù bụng cảm thấy đói vì thức ăn bây giờ với tôi là một kẻ thù, khó nuốt lắm. Tiếng gõ cửa phòng khiến tôi giật mình.

_Àn ơi, cháu có trong phòng không? -Tiếng chú chủ nhà.

_Dạ, chú hai vào đi ạ.

_Sao rồi, đã quen với chỗ này chưa? -Ông ta ngồi xuống cạnh bên tôi.

_Dạ, cũng quen dần rồi, cảm ơn chú.

_Tội nghiệp, một thân một mình thế này. -Ông ta vuốt tóc tôi.

_Con cũng quen với cảm giác khi ở một mình rồi nên cũng không thấy buồn lắm. -Tôi né sang một bên.

_Có ai từng khen con đẹp trai chưa. -Tay lão đặt lên đùi tôi.

_Chú làm gì vậy? -Tôi hất tay lão ra.

_Con ngoan đi, rồi muốn gì chú cũng chiều. -Lão tiến lại gần.

_Chú...chú muốn gì? -Tôi sợ hãi nhìn lão.

Như một con thú, lão lao tới ghì chặt tay tôi. Do cả ngày nay chẳng có gì bổ bụng nên tôi cũng không đủ sức để thoát khỏi đôi tay cứng như đá của lão. Lão ta nắm phần nút kéo mạnh xuống làm chiếc áo rách toạt. Trước tình hình trên, tôi cũng chỉ biết ra sức năn nỉ. Lão cột tay tôi vào cửa sổ, tay lão không ngừng sờ mó khắp cơ thể tôi. Tôi sợ hãi tột độ.

_Ông...ông tránh xa tui ra. -Lão mặc kệ tôi có kêu la thế nào.

_Ng Sloan nào thẳng nhóc, mày la càng lớn thì càng chuốc khổ thôi. -Lão tát mạnh vào mặt tôi.

_Đồ khốn nạn, thả tui ra, tui xin ông đấy. -Mặt tôi lúc này ràn rụa nước mắt.

_Đẹp, mày đẹp lắm, mày khiến tao ngơ ngẩn vì mày.

Cánh cửa bị đập mạnh đến bung cả bản lề. Thăng Nam và hai anh công an xông vào. Lão thì đứng trở măt nhìn công an trấn áp lão. Thăng Nam cởi trói và lấy chiếc khăn quấn quanh người tôi. Sau khi lão bị giải lên phòng, tôi vẫn chưa hết sợ hãi.

_Àn có sao không? -Nó ôm chặt tôi vào lòng.

_Tui sợ quá, ông ta cứ như bị điên lao vào tui.

_Ồn rồi, thôi, để Nam thu dọn hành lý cho Àn.

_Đi đâu?

_Không lẽ Ân muốn ở lại đây sao?

Tôi lặng thinh trước câu hỏi của nó. Tôi mặc áo vào và thấy Nam nhìn tôi với vẻ thương hại.

_Sao Nam nhìn tui bằng ánh mắt đó?

_Tui chẳng giúp gì được cho Ân hết, tui chỉ biết đứng đó nhìn Ân tự mình vượt qua căn bệnh này. –Nó mếu máo.

Tôi cũng chỉ im lặng và cười, nụ cười khá gượng. Tôi cũng thấy nơi này giờ đây không còn cần mình nữa. Và tôi đã đồng ý với lời đề nghị của Nam. Cứ qua một ngày thì nỗi nhớ mong về Huy lại càng tăng. Tôi lôi cuốn nhật kí ra và bắt đầu viết. Nét chữ giờ đây cứ bay lên bay xuống không theo hàng lối. Tôi khá vất vả để viết những nét cong. Chán nản, tôi quăng mạnh cây bút xuống bàn.

_Tại sao vậy? Tại sao căn bệnh này lại chọn mình chứ? –Tôi trượt dài ra bàn.

Lại 2 tháng nữa trôi qua. Tình trạng ngày càng tệ, cái chân tôi giờ đây như một khúc củi. Nó nặng đến độ tôi phải dùng hết sức mới nhấc lên được. Một buổi sang nặng nề, tôi húp vài muỗng súp và chuẩn bị tới trường.

_Ân đợi Nam xịu, Nam thay đồ rồi chở đi học, vẫn còn sớm mà. –Nó ngáp một cái rõ to.

_Hôm nay Ân sẽ tự đến trường. –Tôi mỉm cười nhìn nó.

_Sao được, bây giờ Ân như vậy làm sao tôi yên tâm để Ân đi một mình được.

_Xin Nam đẩy, tôi muốn bước đi, bước đi thật nhiều, tui không muốn trở thành gánh nặng.

_Gánh nặng ư? Sao lại là gánh nặng. Đó là sự quan tâm lẫn nhau, nếu Nam cũng bị bệnh Ân có giúp Nam không?

_Dĩ nhiên là tui sẽ giúp Nam hết mình.

_Vậy thì Ân bỏ cái suy nghĩ mình là gánh nặng của người khác đi.

_Nhưng tui xin Nam, hãy ỉnh được đi lại bằng chính đôi chân của mình.

_Vậy thì Ân phải cho tui rước Ân, đồng ý chứ. –Nó ngán ngẩm lắc đầu.

_Ừ, vậy nhờ Nam rước tui nhé. Xin lỗi Nam.

_Đừng xin lỗi nữa, tui không muốn nghe bất cứ lời xin lỗi nào của Ân.

Tôi im lặng và đeo ba lô lên vai. Nặng nhọc từng bước, tôi cố gắng đuổi cho kịp chiếc xe bus. Nó vọt chạy đi dưới ánh mắt bất lực của tôi nhìn theo. Nếu chờ chuyến kế tiếp sẽ trễ mất thôi, giờ này xe rất đông. Tôi cố gắng chạy thật nhanh để kịp tới trường, cảm thấy hơi khó chịu khi mọi ánh mắt đều dồn về tôi, nói đúng hơn là đôi chân của tôi. Trên đoạn đường tới trường, tôi ngã khá nhiều, cố gắng đứng lên để đi tiếp. Mồ hôi hòa lẫn nước mắt, tại sao tất cả những gì tồi tệ nhất lại đến với tôi. Bước vào lớp một cách khó khăn, mọi ánh mắt đổ dồn về tôi.

_Xin lỗi thầy, em tới trễ. –Tôi lặng lẽ ngồi vào bàn.

Một vài con mắt khinh khỉnh nhìn tôi. Một số thì ác ý thì nói rằng lớp trưởng chẳng gương mẫu chỉ làm liên lụy lớp. Chẳng thể làm gì nên tôi cũng chỉ biết im lặng. Trước khi ra về tôi đã gặp riêng thầy chủ nhiệm.

_Thưa thầy, em muốn từ chức ạ. Có lẽ chỉ vì em mà lại làm cả lớp liên lụy.

_Thầy biết rằng tình trạng sức khỏe của em không tốt, nhưng em luôn cố gắng hoàn thành tốt những việc thầy giao. Quả thật em là một con người rất mạnh mẽ.

_Xin thầy đừng nói vậy, đó là trách nhiệm của một lớp trưởng.

_Thầy sẽ tìm giúp em người thay thế, à thầy đã xem qua phiếu đăng kí đại học của em.

_Dạ, thầy thấy sao ạ. Có gì không ổn sao.

__À, không, thầy muốn khuyên em hãy cố lên.

Tôi chào thầy và ra về. Ánh mắt thầy hướng theo từng bước chân của tôi. Thầy ngán ngẩm lắc đầu, dĩ nhiên tôi chẳng hề hay biết. Tôi chậm rãi đi về phía cổng trường, Huy vẫy vẫy tay về phía tôi. Có hai cô bé lớp mười đang rượt nhau. Cả hai lao về phía tôi. Tôi định tránh ra nhưng chân tôi cứ cứng đờ. Cả ba ngã ra đất. Thành Nam lo lắng nhảy xuống xe.

__Hai cô điên à, chạy giỡn chẳng ngó trước ngó sau gì cả.

__Em xin lỗi anh, em không cố ý. –Hai cô bé xanh mặt nhìn tôi.

__Bỏ đi Nam, tui không sa...o, hai bạn ấy cũ..ng đâu có cố ý. –Tôi lặng người trước việc cố gắng phát âm, miệng tôi lắp bắp khi cố gắng nói.

Đã tới mức này sao, tôi không thể phát âm một cách dễ dàng nữa. Sao thế này, cái bức rức trong lòng lại nhiều hơn khi từng ngày tôi đều cảm nhận được sự thay đổi của bản thân. Tôi cũng chẳng biết mình sẽ chịu đựng được bao lâu nữa nhưng tôi vẫn không muốn từ bỏ dù cho cơ hội càng ngày càng mong manh.

Hôm nay, tôi xin phép về sớm để đi khám bệnh. Bác sĩ Tuấn lại chậm rãi đọc quyển nhật kí. Tôi chẳng còn dám nhìn nó nữa. Các con chữ không thẳng hàng và độ lớn thì lại chẳng chính xác, nó cong cong queo queo như trẻ con tập viết. ông nhìn tôi với thái độ nghiêm nghị.

__Em phải nhập viện thôi, tình hình ngày càng tệ. Tôi không nói chắc em cũng biết phải không?

__Em xin lỗi, em không thể làm theo ý bác sĩ được.

__Em có hiểu mình đang làm gì không? –Ông ta mất bình tĩnh và đập mạnh xuống bàn.

__Em xin lỗi, em không muốn mọi chu...yện kết thúc thế này, em muốn được chạy nhảy, em muốn được th...oải mái ăn uống, em không m...uốn mọi người nhìn em bằng ánh mắt thương hại. Xin bác sĩ, hãy cho e...m thêm một thời gian nữa. –Tôi cuối gằm mặt để giấu đi những giọt nước mắt.

__Em nhìn xem, ngay cả bây giờ việc nói chuyện cũng gây khó khăn cho em nữa.

__Em biết, em không biết khi nào mình s...ẽ không thể đi được n...ữa nên em muốn đi thật nhiều, chạy thật nhiều đ...ể không phải hối hận. –Tôi cắn chặt môi đến bật máu.

__Hứa với tôi, 3 ngày 1 tuần em phải đến gặp tôi để tập vật lý trị liệu. –Ông nhúu đôi chân mày lại.

__E xin hứa, c....ảm ơn bác sĩ.

__Còn bây giờ, theo tôi.

Ông dẫn tôi tới phòng vật lý trị liệu và đưa cho tôi hai miếng vải, bên trong được nhét thêm chì vào.

__Quấn vào chân, nó sẽ giúp em trong việc giữ thăng bằng.

Tôi nhìn bác sĩ với ánh mắt biết ơn. Nhờ có hai bó chì mà việc đi lại của tôi có vẻ dễ dàng hơn. Tôi quay sang cười với Nam, nó dùng tay quạt vội dòng nước mắt. Tôi chạnh lòng, tôi không muốn nhìn thấy cảnh này vì thế tôi đã cố gắng hết sức để giấu mọi người. Về tới nhà Nam, tôi đã lao ngay vào bàn và gỡ quyển nhật kí ra, một trong những người bạn thân nhất của tôi. Tôi muốn viết, viết thật nhiều, nhiều hơn nữa để không phải hối hận.....

22. Chương 23

Hoàng Nam:

Tim tôi quặn lại khi nghe những lời thành Ân nói với bác sĩ. Cơ thể nhỏ nhắn ấy lại mang một ý chí mà tôi không thể ngờ được. Nếu là tôi, chắc chắn tôi đã bỏ cuộc lâu rồi. Tôi về phòng và ngồi đó suy nghĩ, chỉ

thấy nó thôi đã đau thế này. Vậy còn nó thì sao? Có phải rằng nó còn đau gấp trăm lần tôi không? Xin lỗi Ân, tôi không thể giúp gì được cho Ân cả. Tôi cảm thấy bất lực.

Hai ngày nữa lại trôi qua, nó vẫn bình thường, vẫn cười tươi khi thấy tôi. Nó có biết khi nhìn như vậy tôi khó chịu lắm không? Hôm nay là ngày tái khám, tôi vào trường và chậm rãi đi đến lớp. Nó đang ngồi học, chăm chú nghe giảng và cố gắng ghi chép bài vở. Tôi bước vào xin phép thầy để đưa nó đi khám.

__Xin lỗi Nam, lại phiền Nam rồi. –Tôi dìu nó xuống cầu thang.

__Bực mình, không có một lời cảm ơn mà cứ xin lỗi mãi là sao? –Tôi đưa vai mình cho Ân chống lên.

__À, đợi Ân một tý, Ân để quên đồ.

__Đứng đó đi, để tôi lấy cho.

Tôi toan kéo cánh cửa ra nhưng khựng lại. Cả lớp của nó đang bàn tán vấn đề gì đó.

__Thầy ơi, mặc dù em biết lớp trưởng rất ham học, nhưng mà bạn ấy cứ thế này ảnh hưởng đến việc học của lớp, thầy không thấy sao?

__Tôi biết, nhưng mà lớp trưởng đã năn nỉ, làm sao tôi có thể đuổi học bạn ấy được.

__Dạo này sức học của em giảm sút chỉ vì các giáo viên cố gắng giảng bài chậm để Ân theo kịp, ba mẹ em đã không đồng ý rồi.

__Tôi cũng thấy khá phiền nhưng vẫn chẳng thể mở miệng nói với em ấy được. –Thầy thở dài

__Vậy sao thầy không đề nghị ban giám hiệu đuổi học bạn ấy đi?

__Thưa thầy, không lẽ thầy cứ để tình trạng như vậy mãi sao?

__Thầy biết rồi, thầy sẽ kiến nghị lên ban giám hiệu.

Tôi không kiềm nổi và đã đẩy cửa bước vào.

__Các người thật giả dối. Trước mặt cậu ấy sao không lên tiếng đi, luôn tỏ ra thông cảm, luôn ình là người tốt.

Mọi ánh mắt đổ dồn về tôi.

__Còn khi không có cậu ấy ở đây thì lại ra sức hùa nhau chỉ trích. –Tôi tiếp tục.

__Em, chuyện này. –Thầy chủ nhiệm của Ân lên tiếng.

__Ngay từ đầu, nếu cảm thấy phiền phức, thấy khó chịu sao không nói thẳng với cậu ấy đi. Cả ông nữa. –Tôi đập mạnh cánh cửa và khinh khỉnh nhìn ông ta.

__Ông tự nhận mình là thầy giáo mà ông nghĩ xem, ông đã làm gì? Ông đã hủy bỏ phiếu đăng kí thi đại học của cậu ta. Ông có xứng đáng để đứng đây không hả? –Tôi quát thẳng vào mặt ông ta.

Không khí trở nên căng thẳng. Thăng Ân bước vào lớp và đi tới bàn của nó lấy nhanh sổ khám bệnh.

__Xin lỗi mọi người, tôi để quên đồ.

Nó lật đặt vịn vào tường và bước đi thật nhanh. Tôi cười khẩy hất đầu về phía ông thầy chủ nhiệm và buông một câu khá nặng nề.

__Hãy tự cảm thấy xấu hổ cho chính bản thân mình đi, lũ máu lạnh.–Tôi chạy theo thăng Ân.

Nó cố gắng đi xuống bậc thang. Nó vấp và quỵ xuống bậc cuối cùng. Nó nức nở từng tiếng ai oán, tôi chỉ biết cầu xin thượng đế hãy buông tha cho nó. Nó đã chịu đựng quá nhiều rồi. Hôm nay là buổi tập vật lí trị liệu đầu tiên của nó nên tôi không muốn nó đi muộn.

__Sao thế, đứng lên đi chứ, không phải Ân đã từng nói không muốn người khác nhìn mình bằng ánh mắt thương hại sao? –Tôi đứng trước mặt nó.

__Ngồi đây mà khóc chỉ khiến mọi người thương hại thêm thôi, Ân từng nói sẽ không bỏ cuộc mà.

Nó ngẩng đầu lên nhìn tôi. Trong ánh mắt của nó, tôi nhận thấy được cái ý chí vô tận ấy. Nó từ từ đứng dậy.

_Không lẽ Ân khóc chỉ vì vài lời thối tha của lũ vô lại kia sao, có đáng không?

Nó quệt nước mắt và bước đi một cách đầy kiêu hãnh. Từng bước chân là một sự hy vọng đối với nó. Tôi tự hào, tôi tự hào vì nó đã coi tôi là bạn, tôi tự hào vì tôi quen biết nó, tôi tự hào vì... nó vẫn mãi là nó.

Hoài Ân:

Tôi vẫn tiếp tục những bài tập vật lý trị liệu. Đã qua bốn buổi tập nhưng cơ thể tôi ngày càng cứng đơ. Hằng ngày tôi chỉ còn có thể uống sữa chứ hoàn toàn không nuốt được dù là cháo. Đêm qua tôi có một giấc mơ, nó kì lạ vô cùng. Tôi vừa bước đi vừa nói chuyện rất rôm rả, nhưng với ai mới được chứ? Tôi cố lục lại trong đầu giấc mơ đó. Tôi đi cạnh chiếc xe lăn, đó là chiếc xe lăn tự vận hành. Có phải giấc mơ muốn nói ình biết điều gì chẳng. Tôi bước xuống giường, cố gắng bám vào vách tường để bước tới nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh chỉ cách giường ngủ hai mét nhưng đối với tôi như cả một cây số. Khó nhọc từng bước nhỏ, tôi ngã oạch ra đất. Quần tôi ướt sũng, thằng Nam đang bước vào phòng.

_Nam, Nam ra ngoài đi, đừng có vào. -Tôi ghen ngào.

_Ân có sao không? Phải cẩn thận chứ? -Nó bước vào.

_Nam ra ngoài đi, tui năn nỉ đó. -Tôi không muốn nó nhìn thấy cảnh này, bây giờ cả việc đi vệ sinh tôi cũng không còn đủ sức để thực hiện nữa rồi.

_Thằng ngốc này, đừng có cố gắng như thế nữa, buông tay đi, tui không muốn thấy Ân như vậy thêm một giây phút nào nữa. -Giọng nó sục sùi.

_Buông tay? Buông tay ư? Vậy ra tui đã trở thành phế vật.

_Để tui giúp Ân thay đồ, không lại cảm mất.

Tôi im lặng. Nó đỡ tôi vào nhà vệ sinh. Cơ thể bất lực giờ chẳng phải là của tôi nữa. Nó thay đồ và lau mình cho tôi. Nó dìu tôi xuống nhà.

_Tôi cũng không biết Ân có thích không nhưng đây là món quà tui tặng cho Ân.

_Cái gì vậy?

Cái xe lăn tự vận hành mà đêm qua tôi thấy. Phải chăng tôi sẽ không thể nào tự đi lại được nữa. Có lẽ hết thật rồi, có lẽ tôi nên buông tay như lời thằng Nam nói. Tôi ngồi lên xe, bên trái có cần điều khiển giúp tôi dễ dàng di chuyển khắp nơi. Tôi cảm giác được cái ngày tôi phải từ bỏ tất cả đã tới rất gần. Và ngay lúc này, tôi nhớ nó rất nhiều, nhớ đến mức chỉ muốn nó xuất hiện ngay trước mặt tôi để tôi có thể nói ra hết những điều tôi đã trải qua suốt nửa năm nay.

Hoàng Nam:

Khi nhìn nó tập những bài vật lý trị liệu, tôi thấy rõ sự quyết tâm của nó. Sự quyết tâm đó hiện rõ trên gương mặt nó, trong đôi mắt nó. Tôi tự hỏi là vì cái gì? Nó biết được cơ hội hết bệnh của nó là 0%, vậy thì tại sao lúc nào trong cơ thể nhỏ bé đó cứ toát lên ý chí sinh tồn mạnh mẽ. Và trong khoảng khắc, tôi đã nhìn thấy cái lý do để nó làm như thế. Rất đơn giản, là vì nó đang cố chứng minh sự hiện diện của nó cho tất cả mọi người biết, chỉ là chính bản thân nó chưa nhận ra thôi. Tôi đã biết mình cần phải làm những gì.

Tôi phóng xe như bay trên đường. Hiện bây giờ, trong đầu tôi chỉ nghĩ tới việc làm cách nào để tiếp thêm sức mạnh cho Ân. Từ trước đến giờ, tôi chưa hề biết sợ bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ, tôi đã biết rằng tôi sợ nhất là nước mắt của nó. Tôi không muốn thấy nó đau khổ thêm bất cứ giây phút nào nữa. Tôi bước xuống xe và bấm chuông cửa một cách gấp gáp.

Bước ra mở cửa cho tôi, khuôn mặt xanh xao khiến tôi giật mình, thằng Huy trừng mắt nhìn tôi.

_Sao hả? Mày còn muốn gì ở tao nữa? Đến để mĩa mai thì xin lỗi cảm phiền đi chỗ khác. -Nó gằn giọng.

_Xin lỗi Huy, hiện giờ chỉ có Huy mới có thể làm chuyện này thôi. -Tôi quì xuống trước ánh mắt ngạc nhiên của thằng Huy

—Tao chẳng cần biết mày cần tao giúp điều gì? Nhưng ai tao cũng không từ chối, riêng mày thì đừng hòng.

—Tui không có thời gian để giải thích, và cũng không biết phải giải thích như thế nào, chỉ cần Huy đi với tui, sau đó Huy muốn làm gì tui cũng được.

—Làm gì mày, đánh mày hả, tao không đủ sức đâu? Mày đã thắng rồi, còn bây giờ biến đi cho khuất mắt tao. —Nó nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù.

—Vậy bây giờ Huy muốn sao mới chịu đi với tui?

—Mày đập đầu vào cột điện kia rồi tính tiếp. —Nó chỉ vào cột điện.

—Được. —Tôi lao thẳng vào cột điện, đầu óc choáng váng, tôi lao đi lại và quì trước mặt nó. Máu từ trán tôi chảy dài xuống cằm.

—Ok, chỉ một lần duy nhất, sau đó hãy biến đi và đừng làm phiền tao nữa.

Nó đóng sập cửa lại. Năm phút sau, thằng Huy dắt xe ra và nhìn tôi.

—Đi cho nhanh, còn quì đó làm gì.

Tôi tắt tả leo lên xe và chạy đi, thằng Huy bám sát phía sau. Tôi dắt nó qua dãy hành lang trong khuôn viên của bệnh viện. Tôi cố gắng đi thật chậm để dặn dò nó một số chuyện.

—Hứa với tôi, chỉ đứng nhìn, không lên tiếng và cũng đừng làm bất cứ gì cả, được không?

Nó khẽ gật đầu và tiếp tục bước theo tôi. Đứng trước cửa phòng vật lý trị liệu. Thằng Ân đang cố gắng nhắc chân theo nhịp đếm của bác sĩ. Mặt nó đầy mồ hôi, tay nó chậm chậm lau liên tục phần trán ướt đẫm. Tôi thấy tay thằng Huy đang siết chặt, tôi đứng chắn ngay cánh cửa để nó không thể lao vào được. Đôi mắt xốt xa của thằng Huy khiến tôi cảm thấy xấu hổ. Nó nhắm mắt lại và ngửa mặt lên trời, tôi biết nó đang cố gắng kiềm nén cảm xúc.

Quốc Huy:

Tôi không thể tin vào mắt mình khi thằng Nam lao đầu thẳng vào cột điện. Lý do gì khiến nó phải làm thế. Mặc dù tôi hận nó tận xương tủy nhưng chẳng hiểu sao tôi lại nhận lời đi theo nó. Sáu tháng sống trong tuyệt vọng đã khiến tôi thay đổi suy nghĩ. Tôi sống bất cần đời, chẳng thiết ăn bất cứ thứ gì, chỉ biết đâm đầu vào rượu cố tìm đến cơn say để quên đi quá khứ. Nơi tôi đến là bệnh viện đại học y dược. Nó dắt tôi đến đây làm gì? Tôi đứng trước cửa và nhìn vào căn phòng, mọi kí ức ủa về lấp đầy cơ thể tôi. Vẫn gương mặt ấy, vẫn con người ấy, kẻ đã phản bội tôi. Cái cảnh hiện tại đập vào mắt tôi, tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thằng Ân làm gì vậy? Bị tai nạn ư? Cái phản xạ trong tôi là bật khóc khi nhìn thấy nó như thế này.

Tôi không muốn nhìn cảnh này nữa, tôi vội bước ra khỏi bệnh viện. Thằng Nam theo sau, tôi lôi nó tới góc tường và nắm lấy cổ áo nó.

—Thằng Ân sao thế, mày đã có được nó mà lại để nó trở thành thế kia sao? Bây giờ tao chỉ muốn đập chết mày thôi. —Giọng tôi rít lên một cách đáng sợ.

—Bình tĩnh lại, theo tui vô quán cà phê, được chứ?

—Muốn gì thì nói luôn đi, khỏi làm màu chi mất thêm thời gian của tao.

—Huy bình tĩnh lại một chút được không?

—Mày câm miệng lại đi! —Tôi gào lên.

—Thằng ngu, mày nói mày yêu Ân, đến cả việc nó nghĩ gì mày cũng không biết, nói nghe thật buồn cười, thôi bỏ, xem như tao ày coi một màn kịch xốt xa vậy. Giờ thì buông tao ra. —Nó hất tay tôi ra và quay đi.

—Mày nghĩ chỉ cần nói như thế là tao bỏ yên ày à? —Tôi nắm chặt vai nó.

—Mày nghĩ mày xứng đáng với thằng Ân à? —Lãnh một đám của thằng Nam khiến tôi loạng choạng.

—Mày...mày... —Tôi tính lao vô nhưng từ khoe mắt nó, 2 dòng nước mắt lăn dài khiến tôi chùn bước.

__Mày đi theo tao. –Nó kéo tôi dậy và lôi tôi vào quán cà phê.

Nó ngồi suy ngẫm khá lâu và sau đó nó mở lời.

__Tao yêu Ân.

__Không cần mày nói.

__Đừng ngắt lời tao. –Nó quát vào mặt tôi.

__Nhưng Ân chỉ xem tao là bạn, người Ân yêu nhất là mày. –Tôi tròn mắt nhìn nó.

__Tin hay không tùy mày, tao chỉ kể một lần, cố gắng nghe cho kĩ.

Tôi chết điếng người khi thằng Nam tháo bỏ từ từ từng nút thắt trong tôi. Hơn lúc nào hết, tôi chỉ muốn một dao đâm nát bét trái tim vô tình của mình. Bao lâu nay tôi đau khổ thế nào thì thằng Ân lại đau hơn tôi gấp ngàn lần. Những lời nói tôi dành cho nó lúc đó hiện về. Tôi không thể tưởng tượng được lúc đó nó đã đau như thế nào. Nó đã âm thầm chịu đựng tất cả. Còn nói cái gì là yêu thương, ngay cả khi nó mang bệnh tôi còn chẳng hay biết gì. Cái lúc nó vật lộn với bệnh tật thì lại chẳng có một ai sẻ chia. Tôi đập mạnh cái ly xuống bàn, từng mảnh vỡ cửa vào tay. Thằng Nam mặt biến sắc và xé vạt áo cố gắng cầm máu cho tôi.

__Tui xin lỗi Nam, tui sai rồi, ngàn vạn lần xin Nam hãy bỏ qua cho tui. –Tôi bật khóc nức nở, nó tính tiền và dìu tôi tới bệnh viện.

Vết thương trên tay được băng lại. Tôi cố gắng bình tĩnh lại.

__Chuyện đã qua, cũng đừng nên nhắc lại làm gì nữa. –Nó vỗ vai tôi.

__Nam, ông hãy nói cho tui biết, bây giờ tui phải làm gì? Làm gì để chuộc lại nỗi đau quá lớn tôi đem lại cho Ân hả?

__Đừng hỏi tui. Tui tin tưởng vào Huy nên hôm này mới tới tìm Huy, bây giờ chỉ có Huy mới là nguồn động viên lớn nhất đối với Ân thôi.

__Giờ Huy về đi, mai ghé qua nhà tui đón Ân về. –Thằng Nam đưa cho tôi tờ giấy ghi địa chỉ nhà nó.

Tôi ra về với tâm trạng ngổn ngang. Tôi về tới nhà khoảng 18h00. Ba mẹ đang ngồi ở phòng khách đợi tôi.

__Con đi đâu giờ này mới về, có biết ba mẹ lo lắng không hả? –Giọng mẹ tôi gay gắt.

Tôi òa khóc như đứa trẻ bị đòn roi trước sự ngạc nhiên của ba mẹ. Tôi đã kể cho ông bà nghe về bệnh tình của Ân và cái lý do nó ra đi. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi lại khóc nhiều đến thế, khóc lạc cả giọng, khóc vì nó. Nó đã giấu tôi tất cả, tôi như một thằng ngu chẳng hề cảm nhận được nó đã đau khổ thế nào. Mẹ nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

__Thôi, mọi chuyện cũng đã xảy ra, ngày mai chúng ta sẽ đi đón nó về, bây giờ con nghỉ ngơi đi. –Mẹ rầu rĩ nói.

23. Chương 24

Sáng sớm, tôi cùng ba mẹ tìm đến địa chỉ mà thằng Nam đưa. Thằng Ân như chết đứng ngay cửa nhà. Khuôn mặt xám xịt sợ hãi của nó nhìn sang thằng Nam như để khẳng định điều gì đó. Nó nặng nhọc rời chiếc xe lăn và bước tới phía trước. Nó ngã lún ra đất, Ba mẹ hoảng hốt chạy lại phía nó.

__Ba mẹ, c..on xin l...ối. –Mẹ ôm chặt nó vào lòng.

__Thằng con khờ, sao lại giấu mẹ chứ, con có biết là khi hay tin, mẹ đã giận con lắm không?

__Tại s..ao, tại sao căn b..ệnh này lại chọ...n con hờ mẹ? –Nó lắp bắp từng chữ.

__Tại sao t...ất cả lại dồn h...ết vào con như vậy? Con đã làm g...ì sai sao?

Không gian như chùn xuống, một sự ảm đạm bao trùm lấy tất cả khi nó lên tiếng. Mẹ siết chặt nó hơn. Bà xoa xoa lưng nó, lúc này mắt bà đầm nước.

_Con đừng nói nữa, mẹ biết, mẹ biết con đã chịu đựng như thế nào. Con hãy trút hết nỗi buồn cùng mẹ.

Nó bật khóc trong vòng tay mẹ. Tôi ghen ngào nhìn nó, nhìn thân xác xanh xao của nó.

_Em hèn lắm, em nghĩ làm như thế anh sẽ vui lắm sao?

_Em xin lỗi, m..ột mình em l...à quá đủ, em không m...uốn mọi người đa..u khổ vì em.

Tôi quay đầu chạy ra ngoài. Tôi lại khóc, càng nhìn nó tôi lại càng không thể tha thứ cho bản thân. Ba dìu nó ra xe, nó vẫn cười, cười rất tươi. Tôi dựa đầu nó vào vai tôi và nó ngủ thiếp đi. Tôi nghĩ nó sẽ vui khi trở về nhà, Tôi ước gì có thể nhận lấy căn bệnh cho nó, Tôi ngắm nhìn nó, đôi mắt mệt mỏi vẫn còn vương giọt nước mắt khi này.

Hoài Ân:

Giật mình tỉnh giấc sau cơn ác mộng. Tôi sợ hãi nhớ lại giấc mơ vừa diễn ra. Tôi thấy mình lẻ loi giữa bốn bề trắng xóa. Một ngôi mộ ngay trước mắt, bên trên khắc tên tôi. Tôi lặng lẽ nhìn qua cửa sổ, ánh nắng chiếu rọi khắp căn phòng. Trong lòng tôi dấy lên một cảm xúc khó hiểu, nó tựa như nuối tiếc, sợ hãi và có một chút bất an. Tôi chấp tay và ước sẽ được gặp Huy lần cuối trước khi tôi không còn hiện diện ở đây nữa. Có lẽ là tới lúc tôi nên buông tay rồi, Kỉ ức vẫn đang bao trùm tôi, nó ủa về khóa lấp tất cả, những kỉ niệm giữa tôi và Huy hiện ra trước mắt. Tiếng gõ cửa đưa tôi trở về hiện tại. Nam bước vào và làm việc hằng ngày nó vẫn giúp tôi. Thay đồ và rửa mặt xong, nó công tôi xuống nhà. Tôi nhẹ nhàng bám lấy chiếc xe lăn, đôi chân hiện nay của tôi đã không còn có thể cử động được nữa.

Tôi hướng mắt về cánh cửa khi nó vang lên tiếng gõ. Tim tôi thất lại khi nhìn thấy nó và ba mẹ. Tôi thoáng cảm thấy nhẹ lòng, tôi rời chiếc xe lăn và cố gắng đi về phía cánh cửa...

Ngôi nhà quen thuộc, tôi vắng mặt nửa năm nay, nó vẫn thế, vẫn cổ kính. Và cái đáng để nói nhất là nó vẫn cho tôi một cảm giác ấm cúng lạ kì.

_Huy...à? -Tôi cố gắng phát âm.

_Hử?

_Cho...em t.. ự bư...ớc về ph...òng nhé?

_Sao lại hỏi anh, đây là nhà em mà. -Nó dịu dàng cười với tôi.

_Cả...m ơn a...nh.

Tôi dùng hết sức lực lên đôi tay để cố gắng đỡ cơ thể nặng nề lên từng bậc thang. Từng chút một bước lên bậc thang một cách khó nhọc. Đôi tay mỗi nhừ tuột khỏi thanh nắm của cầu thang. Tôi nhắm mắt lại như thể mình sẽ rất đau nếu té từ độ cao này xuống. Nhưng trái ngược lại đó là cái hơi ấm quen thuộc, tôi ngã gọn vào vòng tay Huy.

_Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ không bao giờ để em bị bất cứ tổn thương nào nữa. -Nó toe toét cười.

Tôi tròn mắt nhìn nó, trong ánh mắt đó toát lên một vẻ kiên định khiến người khác không thể nào nghi ngờ được. Nó đặt tôi tựa vào cái gối nơi chiếc giường rất thân quen.

_Thằng ngốc này, em có biết anh đã phải khó khăn thế nào khi nhìn em như thế này không?

_E..m xi...n lỗi...i. -Mắt nó đỏ hoe.

_Tại sao lại xin lỗi, em đã là một phần của cơ thể anh, anh sẽ thay em làm những gì em muốn. Hãy tin rằng từ nay anh sẽ là cái bumerang, em có dùng sức ném xa cách mấy anh cũng sẽ quay về bên em.

_E...m.....

_Đừng nói gì hết, em chỉ cần biết từ giờ anh sẽ không rời em một giây phút nào nữa.

Từng giọt nước lặng lẽ rơi ra khỏi khóe mắt tôi. Những tưởng nó đã cạn tự bao giờ rồi. Huy ôm chặt tôi bằng vòng tay ấm áp của nó.

__Đó là lý do tại sao em giấu anh. Em không muốn anh phải đau khổ khi nhìn em như thế này. –Tôi nói trong tiếng nấc (xin phép bỏ những dấu Hén mọi người)

__Nếu còn nói những lời đó nữa, anh sẽ giận em thiệt đấy.

__Em xin lỗi, nhưng cái ngày đó sắp đến mất rồi.

__Ăn với nói, sẽ không có chuyện đó đâu, anh sẽ đưa em ra nước ngoài chữa trị

Tôi vớt tay lôi trong ba lô ra một quyển sổ và đưa về phía nó.

__Đừng đọc, hãy để tới khi nào em cho phép mới được, và lại hằng ngày em sẽ ghi chép vào đó nữa, nên anh giữ hộ em nhé . –Tôi cười nhìn nó.

__Ngày mai gia đình mình sẽ đi du lịch khắp đất nước này, đó là món quà ba má tặng anh đậu đại học, em có vui không. –Nó đặt quyển sổ vào hộc tủ.

__Đừng...đừng đi, em muốn ở nhà thôi.

__Được rồi, không đi, bây giờ em nghỉ ngơi đi, chút nữa anh nấu cháo cho ăn.

Tôi gật đầu một cách ngoan ngoãn. Nó giúp tôi nằm ngay ngắn trên giường và hôn nhẹ lên trán tôi.

Hằng ngày, Huy đưa tôi đi dạo ngoài công viên gần nhà. Nhìn lũ trẻ chạy nhảy, tôi ao ước mình cũng làm được như vậy. Cả tuần nay, cơn ác mộng cứ đeo bám tôi mỗi giấc mơ. Khoảng lặng nào sẽ dành cho tôi đây. Thật chẳng dễ chịu chút nào khi mà bây giờ tôi không còn phát âm được nữa, chỉ có những từ o, e như con nít tập nói được phát ra từ cổ họng cứng ngắt. Và có lẽ tuần sau, tôi sẽ không còn có thể mở mắt được nữa, cũng có thể là ngày mai không biết chừng.

Ngồi trên chiếc xe lăn, cổ hít thật sâu cái khí trời cuối năm lạnh lạnh. Bên cạnh tôi là bảng chữ cái, vật bất ly thân của tôi lúc này, nó giúp tôi có thể nói chuyện được với mọi người. Tôi nín lấy cánh tay của Huy và bàn tay chậm chạp đặt lên những con chữ.

__Em muốn anh chạy về lấy quyển sổ ngay bây giờ à. –Tôi gật đầu.

Nó chạy thật nhanh về phía nhà. Tiếng kèn xe, tiếng người cười nói, tiếng mời gọi của những người bán hoa ngày tết, nó làm không khí nơi này thật nhộn nhịp. Thăng Huy quay lại với quyển sổ trên tay và thở một cách gấp gáp, nó đưa về phía tôi. Cái lắc đầu nhẹ cùng với cái dấu hiệu bảo Huy lật ra làm nó ngẩn người.

__Em muốn anh đọc nó sao? – Tôi gật đầu.

__Em muốn anh đọc cho em nghe hả? –Tôi lại gật đầu.

Nó mở ra trang đầu tiên và bắt đầu đọc.

Ngày....tháng...năm

Cái căn bệnh quái lạ này sao lại tìm đến với tôi. Tôi đã suy sụp khi biết rằng chưa có tường hợp nào trị được.

Ngày....tháng...năm

Hôm nay, trong lúc ăn, mình đã bị nghẹn. Sao thế nhỉ? Có lẽ do mình đã nhai quá gấp gáp.

Ngày...tháng...năm

Mình nhớ Huy, nhớ ánh mắt, nhớ nụ cười, nhớ từng cử chỉ của Huy.

Mình sẽ không bỏ cuộc, cố lên nhé tôi ơi.

Ngày...tháng...năm

Hôm nay, mình thức dậy nhưng vừa bước xuống giường đã ngã thật đau ra đất. Trầy chân rồi, đau...

Ngày...tháng...năm

Trời mưa lạnh quá, lại nhớ...Cần lắm một bờ vai...

Huy ngừng lại và quệt vội dòng nước mắt, đôi chân mảy nhủ lại. Tôi mỉm cười và ra hiệu bảo nó tiếp tục.

Ngày...tháng...năm

Mình đang một mình bước đi trên con đường mình và nó từng đến. Bất giác tim mình thắt lại, mình ghét lắm, ghét khi mà nó cứ đau thế này khi nghĩ về Huy.

Ngày...tháng...năm

Có lẽ mình nên buông tay, ánh mắt của mọi người nhìn tôi khiến tôi khó chịu. Tôi là con thú hoang tội nghiệp nào chẳng???

Ngày....tháng....năm

Không được bỏ cuộc vì mình vẫn còn rất yêu Huy.....

Ngày ...tháng...năm

Mình bất ngờ và cảm thấy ấm lòng khi gặp lại ba má và nó. Cảm ơn Nam, bạn là một người bạn tuyệt vời.

Ngày...tháng...năm

Mặt trái của nỗi đau.

Con người ai cũng có lúc cảm thấy đau khổ. Nhưng sau lưng những đau khổ luôn là sự thỏa mãn. Dù trong thể thao, học tập hay bất cứ việc gì khác. Trong cuộc sống, mọi người ai cũng như thế cả. Nếu chúng ta có thể chiến thắng nỗi đau. Ở phía bên kia sẽ là một dải cầu vồng hạnh phúc đang chờ chúng ta, nó sẽ trở thành một điều đáng trân trọng. Hãy cùng nhau tin tưởng điều đó nhé anh.

Ngày...tháng...năm

Từng bước, từng bước.

Khi sự tồn tại của tôi dần tan biến. Tôi sẽ tìm kiếm một nơi, nơi mà tôi có thể cố gắng làm hết sức mình. Vì vậy, từ bây giờ mình phải suy nghĩ chín chắn hơn. Mình sẽ không để mất kiên nhẫn, sẽ không tham lam. Mình sẽ không bỏ cuộc. Vì mọi người ai cũng phải bước đi từng bước một. Dù cho đó là việc nhỏ nhoi đến đâu, tôi vẫn muốn là một người có ích ọi người.

Ở tuổi 18, mọi người tiếp tục đi học hoặc là bắt đầu kiếm việc làm. Còn tôi thì....thì chẳng có nơi nào thuộc về mình.

Tình cảm của mọi người, của anh, của ba mẹ, của tất cả, em đều cảm nhận được. Nhưng Huy ơi, điều em cần không phải là một không khí thoải mái, một nơi lý tưởng để sống. Từ lúc về nhà trở đi, em cứ nghĩ “tôi phải sống như thế nào?”, với con người hiện tại, em chỉ là gánh nặng của mọi người. Thậm chí, em còn không thể đứng vững vàng được nữa. Và em cũng không còn có thể nói rõ ràng, rành mạch rằng “em yêu anh”. Dù vậy, đây là cơ thể của em, em không thể bỏ cuộc được.

Ngày...tháng...năm

Thật hạnh phúc, anh nhé

Khi anh đưa em dạo quanh công viên gần nhà, nhìn lũ trẻ con chạy nhảy, các cặp tình nhân tay trong tay đi dạo cùng nhau. Em thắc mắc tại sao con người lại có thể đi được. Em nghĩ họ chẳng bao giờ suy nghĩ rằng việc họ đi được cũng là một hạnh phúc.

Anh biết không? Em vui khi mà lúc nào cũng có anh bên cạnh. Cái cảm giác đó giúp em có thêm nghị lực. Anh có biết rằng, yêu không phải là lời nói bằng miệng, chỉ cần nhìn vào mắt một ai đó thôi, người ta cũng sẽ cảm nhận được.

Cái ngày mà em cho phép anh đọc những dòng này thì có lẽ cũng đến lúc chúng ta tạm biệt nhau. Đừng có mà khóc trước mặt em đó biết không? Hãy sống thật tốt vì ba má...và vì em. Và còn điều cuối cùng em muốn nói là em yêu anh, yêu nhiều lắm, thật đấy. Good bye, my love. MUOAHHHHHHH.

Quốc Huy:

Những dòng chữ đã nhòe vì nước mắt của nó. Không ngay hàng thẳng lối tí nào. Từng chữ nó viết ra đang bóp nghẹn tim tôi. Xin lỗi em, xin lỗi vì anh đã không thể làm gì được cho em như anh vẫn hứa. Nó ho một cách khó khăn.

_Huy, a...nh đâu r...ồi, trờ...i tối qu...á

_Anh đây, anh đang cạnh em đây, anh sẽ không bao giờ buông tay em một giây phút nào nữa. –Nước mắt cứ tuôn ra từ khóe mắt tôi.

_Anh có tha th...ứ cho em kh...ông?

_Em chẳng có lỗi gì cả, lỗi là của anh. Anh sẽ tìm bác sĩ có thể chữa cho em, em chịu không?

_Hứa v...ới em, anh s...ẽ sống cho thật tốt, được kh...ông anh?

_Em đừng nói thế, anh sẽ không để em rời xa anh đâu, mở mắt nhìn anh đi.

_Cả...m ơn anh, cảm ơn a...nh vì tất cả.

_Anh hứa, anh hứa với em anh sẽ sống thật tốt, nhưng em phải hứa với anh một chuyện?

_Đó là ch...uyện gì?

_Dù thế nào đi nữa, xin em hãy cười, hãy cố lên, em phải cố lên vì anh đang ở ngay đây, ngay cạnh em nè. –Mắt tôi đã nhòe đi, tôi lau vội để có thể nhìn thật kĩ nó.

Tay nó nắm chặt tay tôi, nó lấp bắp.

_Em muốn đ...ược tự bước đi tr...ên đôi chân củ...a mình.

_Em muốn được ti...ếp tục đi họ...c. –Nghe những gì nó nói mà lòng tôi như xát muối.

_Em muốn được tiếp tục ở b...ên cạnh anh.

_E...m yê...u anh, Quốc H...uy. –Mắt nó nhắm lại nhưng miệng nó nở một nụ cười.

_Mở mắt ra đi, mở ra mà nhìn anh nè, nếu không anh sẽ giận em suốt đời này. HOÀI ANNNNN.

Tay nó chậm chậm vuốt nhẹ gò má tôi. Khoảng khắc tay nó rơi vào khoảng không, tôi nắm thật chặt bàn tay ấy. Nó đã rời bỏ tôi thật rồi. Tôi cắn chặt đôi môi đến rướm máu để không bật lên tiếng thét đau đớn. Quá khứ, kỉ ức, kỉ niệm từ ngày đầu gặp nó hiện ra trước mắt tôi. Từ ánh mắt đến nụ cười, hoàn toàn không thay đổi, nó vẫn vậy. Tôi ôm chặt lấy cơ thể nó. Mọi cảm xúc trong tôi vỡ òa. Đau quá, đau đến mức tưởng chừng như cả cơ thể tôi đang bị băm vằm ra. Tôi gục mặt xuống cơ thể nó...

Đoạn kết:

Quốc Huy:

Đã mười năm từ ngày nó ra đi. Tôi đã tiếp tục học đại học và giờ tôi đang làm giám đốc một công ty TNHH. Vì ba mẹ, tôi đã cưới vợ và có một thằng con trai sáu tuổi. Mặc dù thế, trong lòng tôi chưa lúc nào quên được Ân, chỉ khi nào trái đất biến mất thì tôi sẽ quên được nó. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, tôi ngồi đó và lôi chiếc hộp cũ kĩ ra. Tôi cầm viên đá màu xanh năm nào, nó là kỉ vật cuối cùng của Ân, nó là động lực giúp tôi tiếp tục cuộc sống này.

_Ba ơi, con về rồi nè. –Tiếng thằng con ngắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Hai mẹ con thằng Bảo bước vào phòng cùng chiếc bánh kem trên tay.

_Ba, sinh nhật vui vẻ. –Thằng nhóc cười toe toét.

_Sinh nhật vui vẻ nha anh. –Nhỏ Thy năm nào giờ đã là vợ tôi, hiển nhiên chỉ là danh nghĩa.

Đêm nay, tôi không thể nào ngủ được. Thằng bảo quay sang khều khều tôi.

__Ba, mau theo con. –Nó lôi tôi xuống giường.

__Sao giờ này con chưa ngủ nữa, muốn ăn đòn à. –Tôi thì thầm vì sợ vợ thức giấc.

__Theo con, con có cái này hay lắm nè. –Nhìn gương mặt lém lỉnh của nó thì tôi xiêu lòng.

Nó kéo tôi lên sân thượng. Đã bao lâu rồi tôi không lên đây, tôi cũng chẳng nhớ nổi.

__Ba nhắm mắt lại đi. –Nó nhoẻn miêng cười.

__Lại giở trò gì đây hả con khỉ kia.

__Thì ba cứ nhắm mắt lại đi.

Nó nhét vào tay tôi vật gì đó. Tôi mở mắt ra và ngạc nhiên khi đó là một viên đá màu xanh, chẳng ra hình thù gì cả, y chang như viên đá đang nằm trong túi tôi. Tôi cầm hai viên đá và ghép lại với nhau, nó tạo thành một trái tim. Tôi ngạc nhiên nhìn thẳng con.

__ Happy Birthday ba! Con chúc ba đạt được những gì mình muốn . Con đã thổi vào viên đá một chút may mắn, 1 chút âm áp. Khi ba buồn nó sẽ thay con thổi bay đi muộn phiền giúp ba. Luôn giữ nó trong người nha ba, bây giờ ba nhắm mắt lại và ước đi. Con tin điều ước đó sẽ thành sự thật. Con yêu ba nhiều lắm.

Nó mỉm cười nhìn tôi. Nụ cười giống hệt thằng Ân. Mắt tôi nhòe đi, tôi ôm chầm lấy nó. Nó vỗ vỗ lưng tôi.

__Con rất hạnh phúc khi được làm con của ba. –Đây không phải là lời của một thằng nhóc 6 tuổi.

Hiện hiện trong nó là hình bóng của Hoài Ân, người tôi yêu thương nhất.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-the-nao-xin-em-hay-cuoi>